Marjorie Lewtey - Mehtap Büyüsü

www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

Beyaz Dizi

www.CepSitesi.Net

Başladığı oyunu son perdesine kadar oynamak zorundaydı.

Karen birdenbire bir melodramın ortasında bulmuştu kendisini. Çalıştığı şirketin sahibi Ben Clark'ın Acapulco' da yapılacak bir toplantıya giderken uçakta ülser krizi tutunca Karen bütün işlerin sorumluluğunu tek başına üstlenmek zorunda kalmıştı. Şirketin geleceği onun rolünü başarıyla oynamasına bağlıydı. Üstelik toplantıyı düzenleyen şirketler grubunun yöneticisi Saul Marston'ın vahşi kişiliğine rağmen yapmalıydı bunu. Ama genç kız Acapulco' nun büyüleyici mehtabının etkisine girmişti bir kez.

Gelişim Yayınları

300 TL. (KDV dahil)

Ansızın bir ses duyarak sıçradı.

Sanki birisi kapıyı zorluyordu. Kapı kolunun gıcırdadığını net bir şekilde işitince dehşete kapıldı. Tek dirseğinin üzerinde doğrularak bakışlarını kapıya çevirdi. Odanın ;çi kapkaranlıktı.

Bölüm Bir

Dün öğleden sonra Ben o haberi verdiğinden beri Karen'in endişesi her geçen dakika biraz daha artıyordu. Arabasını park yerine soktuğunda endişesinin öfkeye dönüşmekte olduğunu fark etti. Arabayı *Miss K. Lane* yazan bölüme sokarak stop ettirdi.

Arabanın kapısını çarparak kapadı. Korkunç bir şeydi bu. Ben beş yıl boyunca oluşturduğu her şeyi kaybetme tehlikesiyle yüz yüzeydi. Midlands'ın eteklerindeki küçük sanayi merkezinde kurulmuş, zarif görünüşlü fabrika binasına baktı. Bu beş yılın üçünü işte burada, Ben Clark'ın yanında çalışarak geçirmişti. Burada çalışmak gurur verici bir şeydi. Önceleri Ben'in sekreteri, daha sonra yardımcısı olmuş ve pek çok önemli kararın altına imzasını atmıştı. Yapılan bütün işlerden kişisel olarak sorumluluk duymaya öylesine alışmıştı ki.

Jesica

Yüksek topuklu çizmelerindeki karı ayaklarını yere vurarak temizledikten sonra yan kapıdan içeri girdi. Şu lanet olasıca banka müdürü! Ben'in güvenilir bir insan olduğunu anlamak bu kadar zor muydu? Daha ilk bakışta ne kadar dürüst, çalışkan, sorumluluk duygusuna sahip ve kibar olduğu belli olmuyor muydu? Elektronik alanında olağanüstü bir uzmandı Ben.

Paltosunu çıkarıp büronun kapısındaki askılığa astı. Elektronik gün geçtikçe gelişiyor, komünikasyon alanındaki buluşlar hayatımızı baştan sona değiştiriyordu. Bütün bunlar herkesin ko-

layca kabul edebileceği basit gerçekler değil miydi? Bu durumda Ben Clark gibi zeki ve yetenekli bir adamın desteklenmesi gerekmez miydi?

Genç daktilocu kız Lucy, Karen'in ardı sıra koşar adımlarla geldi. Ocak ayının sert rüzgârı yanaklarını pembeleştirmişti.

«Oh, merhaba Miss Lane. Geç kaldığım için özür dilerim. Ne soğuk hava, değil mi? Otobüs de bir türlü gelmedi. Galiba yine kar yağacak.»

Üzerindeki paltoyu çıkardı, katlayıp sandalyesinin üzerine koydu. Tam oturmak üzereyken, «Paltonu assan daha iyi olmaz mı?» dedi Karen. «Biliyorsun bugün önemli bir konuğumuz var.»

Lucy elini ağzına götürerek, «Oh, Tanrım, unutmuşum,» dedi. Hemen paltosunu alıp Karen'in paltosunun yanına astı. Yerine oturup daktilosunu düzeltti. Sonra ellerini ovuşturup Karen'e baktı. «Mr. Clark'ın istediğini verebilecek mi?» diye sordu.

«Bakalım,» diye karşılık verdi Karen, kayıtsız görünmeye çalışarak. Mr. Saul Marston'ın ziyaretinin ne kadar önemli olduğu konusunda Lucy'yi endişelendirmek bu aşamada gereksizdi. Milyarder Marston burada aradığını bulursa Ben'in üzüntüleri bir anda sona erecekti. Aksi halde Lucy'nin işine en kısa zamanda son verilecekti. Her şey bitecekti o zaman.

Karen aynanın karşısına geçerek pilili kırmızı eteğini düzeltti. Koyu renkli parlak saçlarını bir iki fırça darbesiyle düzeltip makyajını tazeledi. Saul Marston her bakımdan çok iyi izlenimler edinmeliydi. Bu yüzden uzman bir iş kadını gibi davranmak gerekiyordu. Telaşını belli etmemeliydi.

«Kahveyi hazırla, canım,» dedi Lucy'ye. «Erken olduğunu biliyorum, ama Mr. Ben'in ihtiyacı olabilir.»

«Hemen, Miss Lane.» Lucy sempatik bir tavırla gülümseyerek kahve makinesinin bulunduğu bölmeye geçti.

«Biraz fazla yapsan iyi olacak,» diye seslendi Karen. «Mr. Marston'a da kalsın.»

Lucy bölmeden başını uzatarak merakla baktı ona. «Saat kaçta geliyor?»

«On birde.»

İçeri girerken Ben'in arabasını görememişti. Hâlâ uyuyor olmalıydı. Dün çok yorucu bir gece geçirmişler, geç saatlere kadar durmaksızın çalışmışlardı. Bütün sayıları tek tek elden geçirerek sabahki toplantıya en iyi şekilde hazırlanmaya çalışmışlardı.

Büronun kapısını açınca çok şaşırdı. Ben masasının başında oturuyordu. Kapıdan içeri giren Karen'e yorgun bir tebessümle baktı.

Karen elindeki deri çantayı masanın üzerine koyarken, «Merhaba,» dedi. «Arabanı görmedim.»

«Getirmedim ki. Otobüsle geldim.»

Bakışlarında üzüntü ve endişe dolu bir ifade vardı. Karen, Ben'e öylesine düşkündü ki onu böyle ezik görmeye tahammül edemiyordu.

«Oh, Ben, ne oldu sana? Bu saatte evde olmalıydın. Daha çok erken.»

'Evde olmak,' diye geçirdi içinden. Hayır, bunun Ben açısından önemi yoktu artık. Boşandığı günden beri o ev, bomboş, soğuk ve sevimsiz bir yerdi.

Ben saçlarını parmaklarıyla geriye doğru tarayarak gülümsedi. Ben Clark kırkına yakındı. Kızılımsı saçları kırışıklıklarla kaplı alnına düşerdi ikide bir. Bu yaşta bir insanın yüzünde bu kadar derin kırışıklıklar olmamalıydı.

«Otobüsten inince biraz yürüdüm. Bu sabah

neler söyleyeceğimi uzun uzun düşünüp, kendi kendime provalar yaptım. Darağacına çıkarılmış birinin söyleyeceği son sözler.» Bunları söyledikten sonra elini alnından geçirerek güldü.

«Hiç de komik değil, Mr. Clark,» dedi Karen. «Bu tür olumsuz sözler işitmek istemiyorum. Kahvaltı ettin mi bari?»

«Doğrusunu istersen, hatırlamıyorum. Uyandığımda evin içi buz gibiydi. Elektrikli cezve yine bozulmuş galiba.»

Zavallı yaşlı Ben, böyle bir hayat yaşamaya layık değildi. Birinin ona bakması gerekiyordu.

Karen el çantasını açtı. «Demek ki yanılmamışım,» diye söylendi. Çantasından çıkardığı küçük sandviçleri kâğıttan yapılmış bir piknik tabağının içine koyarak masanın üzerine bıraktı. «Ye bunları,» dedi.

Ben bir süre bir şey söylemeden önünde duran yiyeceğe baktı. Kahverengi gözlerinde üzgün bir ifade vardı. «İnanılmaz birisin, Karen,» diye mırıldandı.

Tam o sırada kapı açıldı ve Lucy elinde iki fincan kahveyle içeri girdi. «O gelince yeniden kahve yaparım,» dedi.

«Onun adı Mr. Marston,» dedi Karen. «Mr. Marston. Bunu sakın unutma.»

Lucy gülerek, «Reverans yapmamı da ister misiniz?» dedi. Kahveleri masanın üzerine bırakıp odadan çıktı.

«Gençlik işte ne olacak,» dedi Ben. «Bu iş yerinde biraz disiplin gerekiyor bence.»

Karen, Ben'in büyük masasının karşısındaki koltuğa otururken, «Bu iş yerinde her şey mükemmeldir,» dedi. «Yaptığımız işe kimse toz konduramaz. Şunlara bak nasıl çalışıyorlar.» Eliyle büronun cam duvarını işaret etti. Duvarın geri-

sinde yirmi kadar kadın ayrı ayrı bölmelerde oturmuş, beyaz giysileri içinde harıl harıl çalışıyorlardı. Monte ettikleri elektronik aletlerin tasarımı bizzat Ben tarafından gerçekleştirilmişti.

Ben bir süre onları seyretti. «Evet, doğrusu iyi çalışıyorlar,» dedi. Sonra tekrar derin bir sessizliğe gömüldü. Karen onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Bütün bu insanlar burada daha ne kadar çalışabileceklerdi? İkisi de karşılıklı oturmuş sessizce bu sorunun yanıtını düşünüyorlardı.

Ben sandviçlerden birini alıp ısırdı. «Hımm, çok güzelmiş. Sana teşekkür borçluyum, Karen.» Hafifçe gülümsedi. «Mahkûm son yemeğini yiyor,» dedi.

«Bu kadar olumsuz olma, Ben. Her şey düzelecek, göreceksin. Samuel Marston denilen o adamı etkilemeyi başaracağız.»

«Buna inanmayı ben de isterim. Ama ne yazık ki defterler her şeyi apaçık ortaya koyuyor. Korkarım, şu son birkaç ayın hesaplarına göz attığı an, kararını verecek.»

«O lanet olasıca banka müdürü yüzünden! Mr. Fellowes bu işi kasten mi yaptı, merak ediyorum. En kötü zamanımızı seçti.»

Ben kahvesinden büyük bir yudum alarak başını iki yana salladı. «Evet, biliyorum,» dedi. «Fellowes isteseydi bize yardım edebilirdi. Bu saatten sonra onun da yapabileceği bir şey yok. Galiba iyi bir işletmeci değilim ben. Sorun buradan kaynaklanıyor.»

«Ama bu çok saçma...»

«Hayır, ne yazık ki saçma değil, sevgili Karen.» Alnına düşen bir tutam saçı asabi bir hareketle geriye doğru itti. «Bu işi beceremedim.» Eliyle cam duvarın gerisinde çalışanları işaret etti. «Benim yerim orası olmalıydı, bu oda ve bu

masanın başı değil.»

Masanın üzerindeki defter ve kâğıtlara gözlerinde umutsuz bir ifadeyle baktı. «Beş yıl önce kendi işimi kurmaya karar vermeden önce oturup çok daha iyi düşünmeliydim. Ben bir işadamı değilim. Acı gerçek bundan ibaret.» Gözleri bir süre daldı. «Karım haklıydı,» diye mırıldandı. «Başından beri bu maceraya karşıydı. Keşke onu dinleseydim.»

Christine hakkında fikir yürütmek Karen'e düşmezdi. Ayrıca daha sonra pişman olacağı şeyler söylemek de istemiyordu. Ben'in karısı sevimli yüzü ve biçimli dudaklarıyla gözlerinin önüne geldi. Altı ay önce evini terk etmişti. Şirket işlerinin kötüye gitmeye başladığı bir anı seçmiş olması oldukça garipti. Batmakta olan bir gemiyi terk eden fare gibi...

Ben'in üzgün yüzüne baktı. «Sorunu daha olumlu bir açıdan ele almalıyız,» dedi. «Mr. Marston'ın ne önereceğini henüz bilmiyoruz. Çok iyi bir sonuç elde edebiliriz.»

«Bilemiyorum. Başı belaya girmiş küçük şirketleri toplamak gibi garip bir huyu var. Onları alıp kendi imparatorluğuna katıyor. Tabii bunu para için yapıyor. Onun işine yarayıp yaramayacağımızı henüz bilmiyoruz. Umarım kızların işine son vermez. Bana gelince...» Bir an durdu, derin derin iç çekti. «Gerçeği kabul etmek zorundayım. Burada bir fazlalıktan başka bir şey değilim artık.»

Karen ne diyeceğini bilemiyor, çaresizlik içinde onun yüzüne bakıyordu. Ben uzanarak onun elini tuttu. «Özür dilerim, canım. Bu durum seni çok kötü etkiliyor, biliyorum. İş ararken zorlanacağını hiç sanmam. İnan, tek tesellim bu.»

Karen gülümseyerek baktı ona. Şirketin iyi ve kötü günlerinde birlikte olmuşlardı. Elini yavaş-

ça çekerken. «İltifatların için teşekkür ederim, Ben,» dedi. «Şimdilik iş aramaya hiç niyetim yok. Her şeyin düzelmesi için dua ediyorum. Bu Marston denilen adamın kendi işinde gerçek bir uzman olduğunu sanıyorum. Eminim, bugüne kadar yaptığımız işleri takdir edecek. Nasıl biri acaba?»

«Tahmin edebilirsin,» dedi Ben, omuzlarını silkerek. «Başarılı, kendinden emin, herkese tepeden bakan biri. Bizim gibi küçükleri bir hamlede gövdeye indirebilecek kadar büyük bir balık.»

«Kaç yaşında. Tipi nasıl?»

«Otuzların ortasında, sanıyorum. Uzun boylu, esmer. Akla gelebilecek her şeye sahip. Rolls Royce'lar falan...»

Karen daha önce böyle bir adamla karşılaşmamıştı. «Gösterişe pek meraklı olmalı,» diye mırıldandı.

Ben son sandviçini de bitirmişti. «Bilemem, artık,» dedi arkasına yaslanırken. «Karşılaştığınız an rolünü seçmen gerekiyor. Sonra bunu unutup daha önemli şeylere dikkat etmelisin.»

«Ne gibi?»

Ben ellerini kenetleyerek bakışlarını tavana çevirdi. «Bu adamda gerekli her şey var,» dedi. «Adam kullanma yeteneği, bir bakışta rakamları yorumlayabilme, risk alabilme ve en önemlisi insan ruhundan anlama ve...»

«Ve bankada sağlam bir hesap.»

«Ya da güvenilir bir banka müdürü.» Ben bu sözleri söylerken hafifçe gülümsemişti. «Bir banka müdürüne güven verebilmişsen eğer, kullanabileceğin kaynaklar sınırsız olabilir.»

Karen kahve fincanını masanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. «Böyle bir adamı düşünemiyorum bile,» dedi. «Bakalım, göreceğiz.»

Ben, kahverengi gözlerinde sevecen bir ifadeyle baktı ona. «Sakın gülümsemeyi unutma,» dedi. «Onu ancak sen yumuşatabilirsin. Ayrıca bu sabah çok güzel görünüyorsun. Kırmızı renk sana çok yakışmış.»

Karen eliyle eteğini çekiştirdi. «Savaşçı ruhumuzu anlasın diye bu rengi seçtim,» dedi. Ani bir kuşkuya kapılarak Ben'in yüzüne baktı. «Yoksa çok hafif mi kaçmış?»

«Asla! Muhteşem görünüyorsun.» Yerinden kalkıp aynaya yaklaştı. «Asıl kötü görünen benim. Şu halime bak. Sokakta rastlasalar adres sormaya çekinirler. Hemen gidip işletme müdürü kıyafetine bürünmeliyim.» Gömleğinin açık yakasını kapayarak görüntüsünü inceledi. «Bu adamlar kılık kıyafete büyük önem verirler. Şu kravat denen şeye alışamadım bir türlü. Ne dersin Karen, kravat taksam mı?» Yüzünde gerçekten çok endişeli bir ifade vardı. «Ne tavsiye edersin?» diye üsteledi.

Karen bir an ne diyeceğini bilemedi.

«Anlıyorum,» dedi Ben, gülerek. «Söyleyecek söz bulamıyorsun. Hayatımın en önemli gösterisine hazırlanıyorum. Derhal şehre inip kendime güzel bir gömlek ve fiyakalı bir kravat alacağım. Marston on birden önce gelmez, değil mi?»

«Notunda tam on birde orada olacağım, diyordu. İstersen arabamı al.»

Ben kapıya doğru yürürken, «Teşekkür ederim, Karen,» dedi. «Her şey için çok teşekkür ederim.» Gülümseyerek baktı ona. «Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum.»

Ben paltosunu alıp çıktıktan sonra Karen koltuğa oturup düşünmeye başladı. Daha yirmi üç yaşındaydı. Erkeklerin bakışlarından anlayabildiği kadarıyla oldukça cazibeliydi. Uzun kirpikli ela gözleri, bembeyaz pürüzsüz bir teni vardı.

Erkeklerle pek çok kez dansa ya da tenis oynamaya gitmiş, kalabalık arkadaş gruplarıyla ülke dışında tatillere çıkmıştı. Erkeklerle ilişki kurabiliyordu kısacası.

Ama Ben o güne kadar tanıdığı erkeklerden daha farklıydı. Her şeyden önce daha olgundu. Kaşlarını hafifçe çatarak elindeki kalemin ucunu dişledi. Ben'e âşık olabilir miydi? Aralarındaki ilişkinin farklı olmasını hiç istemiş miydi? Zaman zaman Ben'in bakışlarında sorularla dolu garip bir ifade görür gibi olmuştu. Ona cesaret vermiş olsaydı belki de her şey çok farklı olacaktı.

Belki de Karen'i çok genç ve deneyimsiz buluyordu. Hayır, her şey bir yana, Ben ilk adımı atabilecek cesarete sahip değildi. Ama yine de ona karşı sıcak duygular besliyor olabilirdi. Değerli bir insandı ve belki de Karen ona biraz âşıktı. O güne kadar pek çok erkekle flört etmiş, ama derinlikleri olan romantik bir âşk yaşamamıştı.

Bu düşüncelerden silkinerek sıyrıldı. Romantik düşüncelere dalmanın sırası değildi. O anda önemli olan tek şey şirketin geleceğiydi. Şu Saul denilen adamda biraz sezgi varsa, bu kadar methedildiğine göre her halde vardı, bu işin devamını sağlar, şirketi daha kârlı hale getirecek sermayeyi bulurdu.

Duvardaki saate bir göz attı. Süperman'in geliş saati yaklaşıyordu. Şu anda saat tam dokuz kırk beşti. Sabırsızlanmaya başlamıştı. Yerinden kalkıp atölye bölümüne geçti.

İş masalarının arasındaki yoldan ağır ağır yürümeye başladı. Arada bir içlerinden biriyle konuşmak için duruyordu. Usta işçilerdi bunlar ve Karen'i çok severlerdi. Onların yaptığı işe saygı duyuyordu. Ben teknik meselelerde onlara da-

sica

nışmadan karar almazdı. Atölye müdürü Charlie Benson ve yardımcısı Jean McBride'la aralarında çok iyi bir uyum vardı.

Tam o sırada karşıdan Jean'in kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Üzerinde açık mavi bir elbise vardı ve her zamanki gibi endişeli görünüyordu. Jean şirket kurulduğundan beri oradaydı ve gerek Ben'in gerekse Charlie'nin takdirlerini kazanmıştı. İnce vücutlu, kızıl saçlı ve solgun yüzlü bir kızdı. Fizik öğrenimini en iyi dereceyle bitirmişti ve yaptığı teknik iş konusunda herkese bilgi vermeye hazırdı. Ama özel hayatı tam bir kapalı kutuydu. Karen onun hakkında pek az şey biliyordu. Bildiği tek şey, büyükannesiyle birlikte yaşadığıydı.

«Merhaba, Karen,» dedi Jean. «Ben'e bir şey söylemem gerekiyor. Odasında mı?»

«Az önce çıktı. Bir saate kadar gelir sanıyorum. Yardım edebilir miyim?»

«Onunla konuşmalıyım. Gelince bana haber ver, olur mu?»

Karen, yanından geçip giden kızın arkasından, «Öğleye kadar meşgul,» diye seslendi. Jean ona dönüp, yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle baktı.

«Kötü bir şey mi oldu yoksa? Ben bu kadar geç kalmazdı. Hasta falan olmasın.»

«Hasta mı? Yok canım. Hiç sanmam.»

Bunları söylerken Ben'in geçen gün odasında iki tablet yuttuğunu hatırladı. Nedense sormayı unutmuştu.

«Sanmam ne demek?» dedi Jean. «Senin görevlerinden biri de onun sağlığıyla ilgilenmek.»

Saldırgan bir tavırla söylememişti bu sözleri. Karen sıcak bir tebessümle baktı ona. «Sağlığıyla elbette ilgileniyorum. Ama Ben gibi bir adamın dadıya ihtiyacı olduğunu hiç sanmıyorum.»

Jean açık renk kirpiklerinin arasından düşmanca bir ifadeyle baktı ona. «Ben'in nasıl biri olduğunu senden öğrenecek değilim,» dedi. Sonra uzun topuklu kahverengi ayakkabılarını gıcırdatarak döndü ve hızlı adımlarla yoluna devam etti.

Karen kaşlarını hafifçe çatarak onun arkasından baktı. Bu kıza da ne oluyordu böyle? Daha önce hiç böyle davranmamıştı.

Büroya döndü. Belki de ailevi bir sorunu vardı. Bir insanı yakından tanımadıkça sorunlarının ne olduğunu bilmek imkânsızdı.

Kapıdan girerken odayı Saul Marston'ın gözüyle değerlendirmeye çalıştı. Kendi odası kim bilir nasıldı? Ultra modern ne varsa alıp döşemiş olmalıydı. Teleksler, bilgisayarlar, garip havalandırma cihazları ve akla gelebilecek her şey. Bütün bunların yanında Ben'in odası çok mütevazi kalıyordu.

Ben daha geçen ay, «Büroyu modernize etmeliyiz,» demişti. Bunları söylerken masanın üzerinde duran üç yıllık telefonlara bakıyordu. Bu konuşmadan bir iki gün sonra Christine'in mali danışmanından bir mektup gelmiş, bunun üzerine Ben bir daha modernizasyondan söz etmemişti. Karen mektupta ne olduğunu bilmiyordu ama yüklü bir para istendiğini tahmin edebiliyordu. Şirketin mali sorunlarla yüz yüze olduğu bir dönemdi bu.

Ben, bir keresinde, «Christine'e hak vermiyor değilim,» demişti. «Şu son bir iki yıl içinde kocalık görevimi ihmal ettim. Gece gündüz çalıştım.»

«Ama bütün bunları yine onun için yapıyorsun,» demişti Karen. Bu sözleri söylerken öfkesini güçlükle zaptedebildiğini çok iyi hatırlıyordu.

«Kısmen haklı olabilirsin,» demişti Ben. «İş yeri benim için çok büyük bir anlam taşıyor. Bu duruma pek az kadın katlanabilir.»

Karen'in bu görüşe katılması imkânsızdı. İyi bir evlilik ancak karşılıklı dostluk ve anlayışla yürütülebilirdi. Oysa Christine sadece almak isteyen hiçbir şey vermeyen bir kadındı. Ben ne yazık ki bu basit gerçeği göremiyordu.

Şüphesiz bu konuda düşünüp fikir yürütmek Karen'e düşmezdi. Boşanmayı izleyen aylar boyunca Ben'e elinden geldiği kadar yardımcı olmaya çalışmıştı. Bu süre içinde şirket yönetimiyle ilgili pek çok şey öğrenmişti. Bu durum Ben'in teknik işlere daha çok zaman ayırabilmesini sağlıyordu.

Ama yine de kötüye gidişi önleyememişlerdi. Zaten işler hiçbir zaman mükemmel olmamıştı. Önce mali sıkıntılar baş göstermişti. Bunun üzerine üretimi kısmışlar, bu kez de siparişleri karşılayamaz olmuşlardı. Şikâyetler ve protestolar birbirini izliyordu. Sonunda zincir en zayıf halkasından kopmuştu. Yeni banka müdürü ek kredi açmayı kabul etmiyordu. Kasada ancak hafta sonunda kızlara ücretlerini ödeyebilecek kadar para kalmıştı. Ben alacaklılarla anlaşmak için her yolu denemişti. Karen ilk kez bu görüşmeler sırasında Ben'in, üzerinde soğuk bir duş etkisi yaratan 'iflas' sözcüğünü kullandığını işitmişti.

Şu Saul Marston denilen adam onları kurtarabilir miydi? Yapmalıydı bunu. Çünkü başka çareleri kalmamıştı.

Ben yeni elektrik devrelerinin çizimlerini daha geçen hafta tamamlamıştı. Masanın üzerinde duran dosyalardan birini çekip aldı. Sayfaları çevirerek o nefis çizimlere bir kez daha baktı. Sean çizimleri ona gösterdikten sonra, «Bu yav-

runun doğumu belki de mümkün olamayacak.» demişti.

Bu çizimleri teknik açıdan değerlendirebilecek durumda değildi kuşkusuz. Ama bütün bunların Ben için ne büyük bir anlam taşıdığını çok iyi biliyordu. Bu dosyayı Saul Marston'a gösteremeyecek kadar gururlu olması büyük bir talihsizlikti.

Marston'ın görmek isteyeceği bütün defterler masanın üzerindeydi. Onları bir kez daha incelese miydi acaba? Tam yerinden kalkmıştı ki, odanın kapısı açıldı ve Lucy kıpkırmızı bir yüzle içeri girdi. Bakışlarında endişe okunuyordu.

«Geldi,» dedi fısıltıyla. «Mr. Marston, Mr. Clark'ı görmek istiyor.»

Karen dehşetle duvardaki saate baktı Ona üç vardı. On birde gelmeyecek miydi bu adam? Kalbi bir çekiç gibi göğsünü dövüyordu. Ben yarım saatten önce dönemezdi.

Şiddetli bir paniğe kapılmak üzere olduğunu hissediyordu. Aklını hemen başına toplamalıydı. Ben'in yardımcısı değil miydi? Bu şirketle ilgili her şeyi biliyordu ve yetkiliydi. Ama bu bir ölüm kalım meselesiydi. Derin bir soluk aldı. Ardından hafifçe öksürdü.

«Mr. Marston'ı içeri al, Lucy.»

Odadan çıkan kızın sesini duydu. «Lütfen böyle buyurun.» Sesi hafifçe titremişti.

Lucy görevini yapmıştı. Şimdi sıra kendisindeydi. Odanın ortasında dimdik durup bakışlarını kapıya dikti. Sonra ani bir kararla sıçrayarak bir iki adımda Ben'in masasına geçti ve koltuğuna oturdu.

Bu adam hakkında söylenenler onu çok kötü etkilemiş olmalıydı. Lucy'nin az önce çıktığı kapıdan içeri girdiğini fark etti. Evet, o olmalıydı. Uzun boylu, esmerdi. Üzerinde çok usta bir ter-

zinin elinden çıktığı ilk bakışta belli olan muhteşem bir takım elbise vardı. Düşünülebilecek en pahalı şeylerle donatılmıştı. Gülümsemeyen mat gözlerini Karen'in üzerine çevirmişti. Karın kaslarının gerildiğini, boynuna doğru garip bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Korkuyordu.

Zaman durmuştu sanki. Böyle bir korkuya kapılması doğrusu çok garipti. Komikti ama gerçekten de büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu hissediyordu.

Uzun süre sekreterlik yapmanın verdiği alışkanlıkla yerinden kalktı, gülümseyerek elini uzattı. «Günaydın Mr. Marston, ben Karen Lane. Mr. Clark'ın yardımcısıyım. Ne yazık ki kendileri burada yoklar. Arabalarıyla ilgili bir sorunları var da. Henüz dönmediler. Uzun sürmez sanırım. Biraz bekleyebilirsiniz sanıyorum. Kahve alır mıydınız?»

Genç adam parmaklarını kırarcasına sıktıktan sonra avuçlarını masaya dayayıp Karen'e doğru eğildi.

«Kahve içmem, teşekkür ederim. Kimseyi de bekleyemem. Bu işe çok sınırlı bir zaman ayırdım. Londra'da bir toplantıya yetişmem gerekiyor.» Tam o anda Karen'in az önce masanın üzerine açık olarak bıraktığı çizim dosyası gözüne ilişti.

«Bu ne?»

Karen bir an ona boş gözlerle baktı. Çizimleri sorduğunu anlayınca yüreği ağzına geldi.

«Korkarım size teknik açıklamalarda bulunamayacağım. Bu çizimler Mr. Clark'ın bir süredir üzerinde çalıştığı bir projeyle ilgili. Öyle sanıyorum ki... şey... bir devre anahtarı bu.»

Marston başını kaldırıp onun gözlerinin ta içine baktı. Hiç gülümsemeden, «Gerçekten de öyle,» dedi. Karen'in içini bir sevinç dalgası kap-

ladı.

«Üretim aşamasında mı?» diye sordu genç adam.

«Oh, hayır, henüz değil. Mr. Clark son sıralarda çok meşguldü.» Bakışları karşılaşınca sesi hafifçe titredi. Marston gözlerini kısmış aklından geçenleri okumak istiyormuş gibi bakıyordu ona. «Mr. Clark geldiği zaman size daha etraflı bilgi verebilir,» diyebildi.

«Olabilir,» dedi genç adam. Sonra ellerini beline koyarak çevreyi süzmeye başladı. Karen heyecanla onun bakışlarını takip ediyordu. Boyası biraz bozulmuş eski bir yazı masası, eski tip elektrikli bir daktilo makinesi, yeşil renkli metal bir dosya dolabı. Ve işte felaket: Misafirin oturacağı koltuk. Ahşap kısmı yer yer çatlamış ve ortası biraz çökmüş.

«Oturmaz mısınız, Mr. Marston. Belki defterlerimizi incelemek istersiniz.»

Marston yavaşça koltuğa oturdu. Karen hemen yerinden kalkıp masanın üzerindeki defterleri ve dosyaları koltuğun yanındaki sehpanın üzerine koydu. «Muhasebe defteri, günlük işlemler, kasa defteri, banka hesapları...»

Defterleri teker teker eline alıyor, Karen'in yüzüne kısa bir bakış attıktan sonra manikürlü parmaklarıyla sayfaları çeviriyor, sonra diğer bir deftere geçiyordu. Karen koltuğun biraz arkasında duruyor, arada bir pencereden otoparka göz atıyordu. 'Neredesin, Ben,' diye söyleniyordu içinden. 'Neredesin? Çabuk gel, lütfen çabuk gel.' Otoparkta kocaman bir Rolls Royce duruyordu. Ön kaplaması som gümüşten yapılmış olmalıydı çünkü bir tuhaf parlıyordu.

«Bilanço nerede? Kâr zarar tablosu?»

Genç adamın sesiyle sıçradı. Hemen ilgili dosyayı kapıp uzattı. Ben daha dün gece aynı dos-

yayı göstererek. 'Onun asıl ilgileneceği şeyler işte bunlar,' demişti. 'Eminim bunları görür görmez kaçıp gider.'

Ama Saul Marston kaçıp gitmedi. Kafasını dosyanın üzerine eğdi ve dikkatle incelemeye başladı. Bu arada Karen durduğu yerden onu izliyordu. Genç adamın saçları çok gürdü. Teni de çok esmerdi. Sonra, alnı çok genişti ve yüzüne otoriter bir ifade veriyordu. Kirpikleri şaşılacak kadar uzundu ve bu açıdan bakılınca gözlerini gizliyordu.

Birden başını kaldırıp Karen'in yüzüne baktı. Doğrusu bunu beklemiyordu. Kızmış gibi bir hali vardı, ama konuşmaya başlayınca sakin olduğu anlaşıldı.

«Rakamlar pek iyi görünmüyor,» dedi. «Siz ne düşünüyorsunuz?»

'Oh, Ben, sen olsan ne yanıt verirdin?'

Karen yutkundu. «Yani, açıklama yapmamı mı istiyorsunuz?»

O anda genç adamın bakışlarında hafif bir alaycılık sezer gibi oldu. Yo, bu kadarı fazlaydı. Köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmazdı. «Bütün bu rakamlar yeterince açıklayıcı, sanıyorum,» dedi. «Özellikle, sizin gibi deneyimli biri için.» Sakin görünmeyi çok iyi beceriyordu doğrusu. «Güçlükler nakit akışından kaynaklanıyor,» diye devam etti. «Görmüş olduğunuz gibi çok küçük bir sermayeyle çalışıyoruz. Bu da kapasitemizi düşürüyor.»

Dikkatle dinliyordu ama yüzü ifadesizdi. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Kısa bir sessizlikten sonra arkasına yaslanarak, «Çok güzel özetlediniz,» dedi. «Bu durumu banka yöneticileriyle de görüştünüz mü?»

Karen ellerini iki yana açarak, «Sonuç değişmedi,» dedi.

«Hımm, ne yaptıklarını biliyorlardır, herhalde.» Bu sözleri söylerken ayağa kalktı. 'Gidiyor,' diye içinden geçirdi Karen. Umutsuzluğa kapılmak üzereydi. Çıkıp gidecek, Ben'in bütün umutlarını da beraberinde götürecekti Hemen koştu, kapıyla Saul Marston'ın arasına dikildi.

«Mr. Marston, lütfen gitmeyin. Ben, yani Mr. Clark gelene kadar karar vermeyin, lütfen.» Yüzünü ateş basmıştı. Ela gözleri parlıyordu. «Burası gerçekten mükemmel bir kuruluştur. Elemanlarımız hem çok sadıktırlar hem de teknik bakımdan çok yetkindirler. Ayrıca Mr. Clark da çok başarılı bir tasarımcıdır. Herkes bilir onu, bütün tanıyanlar...» Bir an durdu, soluklandı. «Kendi gözünüzle görebilirsiniz,» dedi. «Atölyeyi görmek istemez misiniz?»

«Başarılı bir savunmacısınız, Miss Lane.» Bakışlarında düpedüz alaycı bir ifade vardı şimdi. Omuzlarını kaldırarak, «Pekâlâ, görelim,» dedi.

Atölyenin kapısını açtığında Karen'in dizleri titriyordu. İçeri girdiler. Daha bir iki adım atmışlardı ki, Karen az ilerdeki masasının başında Charlie Benson'ı gördü. Nihayet açıklama yapacak birini bulmuştu. Derin bir soluk aldı.

«Mr. Marston, bu bizim atölye müdürümüz Mr. Benson. Charlie, Mr. Marston burada yapılan işi daha yakından görmek istiyor Kendisine çevreyi gösterir ve sorularını yanıtlar mısınız, lütfen?»

«Elbette, Miss Lane.» Gözlerinde pırıltılarla Marston'ı süzdü. Charlie insanları ikna etme konusunda eşsiz yeteneklere sahip biriydi ve pek az hata yapardı. «Böyle buyurun, Mr. Marston.» Birlikte masaların arasındaki yoldan yürümeye başladılar. Karen arkalarından baktı. Ufak tefek bir adam olan Charlie bir masadan diğerine seğirtiyor ve ona her şeyi göstermeye çalı-

şıyordu. Saul Marston ise bütün dikkatini toplamış gibiydi. Bazen bir masanın başında duraklıyor ve kızlardan birine bir şeyler söylüyordu.

Genç adamın yapılan işle ilgilenmeye başladığı görülüyordu. Karen büroya döndü. İçeri girer girmez kapıyı kapayıp pencereye yaklaştı. Kar Rolls Royce'u yavaş yavaş örtüyordu. Şimdi Ben'in kullandığı kendi küçük Golf'u ise ne yazık ki görünürlerde yoktu.

«Miss Lane.»

Marston'ın kalın ve derinden gelen sesini hemen arkasında duyunca irkildi.

«Biraz daha kalamaz mısınız?» dedi, son bir çabayla. «Mr. Clark neredeyse gelir.»

«Gerek yok. Görmek istediğim her şeyi gördüm.» Doğruca masaya yürüyüp içinde Ben'in çizimlerinin olduğu dosyaya bir kez daha baktı. Bir iki dakika odanın içinde çıt çıkmadı. Sonunda Marston dosyayı kapadı ve kapıya doğru yürüdü.

«Yardımlarınız için teşekkür ederim, Miss Lane.»

Karen bir an ölecekmiş gibi oldu. Bu sözlerin gerisinde ne olabilirdi? Bir vaat? Bir umut? Hayır, hiçbir şey anlatmıyordu bu sözler.

Ben'e ne diyecekti şimdi? Sarsak adımlarla ona yaklaşıp elini uzattı. Ben'e mutlaka bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Belli belirsiz titreyen elini o iri avcun içine bırakırken, «Ne düşünüyorsunuz acaba?» diye sordu.

Saul Marston o muhteşem elbisesinin içinde bir heykel gibi durarak uzun uzun süzdü onu. Sonra dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. «Çok duygulandırıcı,» diye mırıldandı, derinden gelen bir sesle.

Karen irileşmiş gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu. Elini hâlâ bırakmamıştı. 'Defol bu-

radan kendini beğenmiş adam,' diye haykırmak üzere olduğunu dehşetle fark etti. İlk defa birini boğazlamak gibi bir düşünce geçiyordu kafasından.

Marston gözlerini biraz kısmış dikkatle onun yüzünü inceliyordu. «Stenonuz nasıl?» diye sordu.

«Mükemmel.»

«Evet, eminim, öyledir.» Elini hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Karen elini kurtarmak için gerekli hareketi yapamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini.

«Senin gibi hoş bir kızın böyle külüstür bir yerde çalışması ne büyük talihsizlik. Yolun düşer de Londra'ya gelirsen beni mutlaka gör. Şirketlerimden birinde sana çok uygun bir iş bulabilirim.»

Karen hayretten donakalmıştı. Yutkundu, sonra hafifçe öksürdü ve nihayet istediği ses tonunu bularak, «Teşekkür ederim, Mr. Marston,» diyebildi. «İşimi değiştirmeyi düşünmüyorum.»

«Öyle mi?» Siyah kaşlar hafifçe havalandı. «Ne yazık,» diye mırıldandı gülümseyerek. O anda Karen sebepsiz yere vücudunun derinliklerinde garip bir ürperme duydu. Bakışları genç adamın beyaz ve muntazam dişlerine takılı kaldı.

«Mr. Clark'a söyleyin, kendisini arayacağım.» Bu sözleri söyledikten sonra Karen'in elini yavaşça bıraktı ve çıkıp gitti. Bir süre sonra Ben içeri girdi. Saate bir göz attı. Sonra aynanın önünde durup ceketini düzeltti.

Beyaz bir gömlek giymiş, mavi çizgili çok şık bir kravat takmıştı. Karen'e döndü. «İşadamına benzemiş miyim?»

«Ben...» Hayır, konuşamayacaktı.

Başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı.

Bölüm İki

Bir saat sonra Ben ikinci kahvesini içmekteydi. Odadaki derin sessizliği bozarak, «Yani hiçbir şey söylemedi mi?» dedi. «Kafasının içinde ne olduğunu anlayamadın mı?»

Karen bakışlarını kaçırarak, «Çok az konuşan bir adam,» dedi.

«Evet, inanırım. Ama yine de bir şeyler söylemiş olmalı. En azından seni üzecek bir şeyler.» «Kaşlarını çatarak dikkatle Karen'in yüzüne baktı. «İlk kez ağladığını görüyorum.»

«Burada bulunduğu süre içinde müthiş bir sinir gerginliği yaşadım.»

«Kabahat benim. Bürodan ayrılmamalıydım. Erken gelebileceğini düşünmeliydim.»

«Nasıl bilebilirdin? Gönderdiği notta on birde geleceğini söylüyordu.»

«Şimdi bana her şeyi en başından anlat.»

Karen neler konuştuklarını tekrar tekrar anlatmaktan bıkmıştı. Ama sabırlı olmaktan başka çaresi yoktu. Her defasında Mr. Marston'ın kullandığı iki cümleyi atlıyordu. Oysa adamın sözleri kulağında çınlıyordu sanki. «Çok duygulandırıcı,» demişti. «Senin gibi hoş bir kızın böyle külüstür bir yerde çalışması ne büyük bir talihsizlik.»

Bir yandan bunları düşünüyor, diğer yandan raporunu vermeye devam ediyordu. «Atölyeyi büyük bir dikkatle dolaştı. Yapılan iş hakkında Charlie'den bilgi aldı. Kızlarla da konuştu. Sonra masanın üzerindeki çizim dosyasını inceledi. Pro-

jeyi beğendiği her halinden belli oluyordu.»

«Ve hiçbir şey söylemedi, öyle mi?»

«İşin mali yanı hakkında bir şey söylemesi zaten beklenemezdi,» dedi Karen, sesine en inandırıcı tonu vererek.

«Evet, haklısın,» dedi Ben, içini çekerek. «Bak canım, bu sabah çalışamayacağımı hissediyorum. Mr. Marston toplantıya gittiğine göre artık bizi aramaz. Grand Bar'a gidip bir şeyler içelim mi, ne dersin?»

Zavallı Ben, neşeli görünmek için büyük çaba harcıyordu. Karen yeniden ağlamak üzere olduğunu fark ederek gülümsedi «Çok iyi bir fikir, Ben. Hemen gidip paltomu alayım.»

O gün öğleden sonra saat üçe doğru Ben'in masasının üzerindeki telefon çalmaya başladı. Karen büroya girerek soğuktan uyuşmuş parmaklarıyla ahizeyi kaldırdı.

«İyi günler, Mr. Marston'ın bürosundan arıyorum.» Karen karın kaslarının gerildiğini hissetti. Kadının sesi tekrar duyuldu. «Mr. Ben Clark'ı arıyorum. Mr. Marston görüşecek.»

«Hemen çağırıyorum. Hattı açık tutun lütfen.» İşte o an gelmişti. Kapıyı açıp dışarı fırladı. Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. Ben az ilerdeki masanın başında duruyordu.

«Telefona koş, Ben!»

Bunu öyle bir bağırarak söylemişti ki masalarının başındaki insanlar aynı anda kafalarını kaldırıp ona baktılar. Ben anlamıştı. Hızlı adımlarla odaya girdi, ahizeyi aldı.

Karen kapıyı kapayıp atölye bölümüne geçti. Masaların arasındaki yolda aşağı yukarı yürümeye başladı. Bu küçük atölyeye yürekten bağlı olduğunu düşündü. Geçip giden yıllar burayı onun hayatının çok önemli bir parçası haline ge-

tirmişti. Havaya hâkim olan bu hafif antiseptik kokusunu seviyordu örneğin. Sonra masalarının başında oturan kadınların incecik parmaklarıyla o küçücük devreleri birleştirmeleri, bu işi yaparken kullandıkları araçlar ne kadar güzeldi. Çalışma saatleri içinde sürekli hafif müzik yayını yapılıyor ve bu çevreyi daha da sevimli hale getiriyordu.

Gerçi kullanılan araçlar biraz eskimişlerdi, ama para olursa bütün bunlar yenilenebilirlerdi. Birden atölyede o güne kadar pek tanık olmadığı neşeli bir havanın hâkim olduğunu fark etti. Kadınların çoğunun saçları yapılıydı ve arada bir gülüşerek birbirleriyle konuşuyorlardı. Tam o sırada Mrs. Grayson'ın yanında duruyordu. En başarılı elemanlardan biriydi Mrs. Grayson. Yarım gün çalışırdı. Karen'in yüzündeki hayret dolu ifadeyi fark etmiş olacak ki gülümseyerek «Endişelenecek bir şey yok, Miss Lane,» dedi. «Gördüğünüz gibi harıl harıl çalışıyoruz. Bugün Doreen'in doğum günü. Ayrıca bu akşam nişanlanacak. Ne heyecan verici, değil mi?»

«Oh, harika bir şey bu. Hemen gidip onu tebrik edeyim.»

Karen, Doreen'le konuşup onun mutluluğunu paylaşırken bir an her şeyi unuttu. Kız bir ara büroya doğru bakarak, «Mr. Clark galiba sizi çağırıyor, Miss Lane,» dedi. Karen irkilerek geri döndü. Gerçekten de Ben büronun kapısından başını uzatmış ona el sallıyordu.

Hemen içeri koştu ve bir koltuğun üzerine çökercesine oturdu. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Ben'i yıkılmış bir durumda görmek onu da yıkacaktı. Ama, o da ne? Ben'in gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Dudakları muzaffer bir tebessümle kıvrılmıştı. «Artık hedefe doğru ilerleyebiliriz,» dedi.

Karen boş bakışlarla baktı ona.

«Marston cesaret veriyor,» dedi Ben. Enerjik bir hareketle masanın üzerindeki kahve fincanını aldı .«İncelediği defterlerle ilgili bir şey söylemedi .Böyle mükemmel ürünler çıkararak bir atölyenin bu kadar küçük bir bütçeye uymak zorunda bırakılmasına çok üzüldüğünü söyledi. Benim yenileştirme fikrimi benimsemiş görünüyor.» Bunları söylerken eliyle masanın üzerindeki çizim dosyasını işaret ediyordu.

«Bana birkaç soru sordu,» diye devam etti. Karen'e iyice yaklaşarak çalışma masasının kenarına oturdu. «Yerimizi genişletmenin ve daha fazla personel çalıştırmamızın mümkün olup olmadığını sordu. Elbette, yaparız, dedim. Nakit durumunu yakından takip ediyor. Buraya bir adam gönderecek ve günlük nakit giriş çıkışlarını sürekli denetleyecek. Kendi kredi kaynaklarından bizim de yararlanabileceğimizi söyledi. Şimdilik bu kadar. Yakında seyahate çıkıyorum.»

«Ne seyahati?» Karen şaşkınlığını gizleyemiyordu artık. «Lütfen biraz yavaş konuş, Ben. Söylediklerini takip edemiyorum.»

«Önümüzdeki hafta için beni bir konferansa davet etti.» Zafer kazanmış bir komutan gibi söylemişti bu sözleri. «Mexico'ya uçacağım. Bütün masraflar ödenecek. Acapulco: İnsanların gitmeye can attıkları o muhteşem kent. Biliyor musun, Saul Marston konferansları orada düzenliyor. Benim kendi grubuna bağlı şirketlerin müdürleriyle tanışmamı istiyor. Burada çalışan bazı kişilerle yakından ilgilenebileceğini de söyledi.»

Ağır adımlarla masanın öteki tarafına geçti. Yüzündeki ifade birden değişmişti. Boşluğa bakıyor gibiydi. «Bu kadarı biraz fazla değil mi, Karen?» diye mırıldandı. «Bütün bunlar gerçek

mi? İnanamıyorum.»

Doğrusu Karen de inanamıyordu. Demek ki Saul Marston'ı yanlış değerlendirmişti. Yine de ondan hoşlanamıyordu. Dalga geçer gibi bir hali vardı çünkü. O gizemli görünüşün ardında kim bilir nasıl bir kişilik yatıyordu?

«Harika,» dedi, neşeli görünmeye çalışarak. «Ne zaman gidiyorsun?»

«Perşembe günü. Biletler alındı bile. Biz vardığımızda o Mexico City'de bizi bekliyor olacak. Onunla buluşacağız ve sonra hep birlikte Acapulco'ya gideceğiz.»

«Çok heyecanlı bir yolculuk olacak,» dedi Karen. «Senin adına çok memnunum, Ben. Büyük bir başarı kazandın.» İçtenlikle söylemişti bu sözleri. Saul Marston gibi bir adamın eliyle olsa bile şirketin kurtulması inanılmaz derecede harikulâde bir olaydı. O adamla bir daha karşılaşmak istemiyordu. Zaten buna imkân da yoktu. Çünkü Marston gibi bir adam koskoca bir imparatorluğun küçücük bir parçasını oluşturan bu atölyeye bir daha uğramayacaktı.

«Sen yokken ben işleri elimden geldiği kadar idare etmeye çalışırım. Yani, yerine bırakacağın kişiye elimden geldiğince yardımcı olurum.»

Ben elini alnına vurdu. «Aman Tanrım!» diye bağırdı. «Sana söylemeyi unuttum. Sen de geliyorsun.»

Karen bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra kendisine bile çok yabancı gelen bir sesle, «Ben mi?» dedi. «Ama bu nasıl olur? Mutlaka yanlış anladın. Benim orada ne işim var?»

Ben gülümseyerek baktı ona. «Biliyorsun, sensiz olamam,» dedi. Sonra yüksek sesle güldü. «Ben bir şey söylemedim. Kendisi istedi. Yardımcınızı da getirin, dedi. Toplantı sırasında tutanakları hatırlayacak ve raporları gözden geçire-

cek başarılı bir sekretere ihtiyacımız olacak, diye ekledi. Görüyor musun, senin nasıl biri olduğunu bir bakışta anlamış. Doğrusu çok akıllı bir adam.»

Ellerini ensesinde kenetleyerek geriye doğru yaslandı. Sonra birden bir şey hatırlamış gibi, «Pasaportun var, değil mi?» diye sordu. Karen başını salladı. «Güzel,» dedi Ben. «Perşembe günü gidiyoruz.» Gözlerini kapayıp derin derin iç çekti. «Toplantılar aralıklı olacak. Bu arada muhteşem bir tatil yapma fırsatını bulacağız. Düşünebiliyor musun, Acapulco gibi lüks bir yerde tatil! Bembeyaz kumsallar! Masmavi Pasifik'in o eşsiz güzellikleri. Ocak ayında deniz kıyıları, düşünebiliyor musun?»

Heyecanlanmıştı. Yerinden kalkıp bir iki adımda Karen'in oturmakta olduğu koltuğa yaklaştı. Ellerini onun omuzlarına koyarak gözlerinin içine baktı.

«Ne diyorsun bu işe, Karen?»

Ne diyebilirdi? Her şey yolunda görünüyordu. Ama yine de bir gariplik vardı bu işte. Saul Marston'ın yüzü bir an gözlerinin önünden akıp geçti.

Sabahleyin buradan ayrılmadan önce her şeyi inceden inceye planlamış olmalıydı. 'Stenonuz nasıl?' diye sorması da bunu gösteriyordu. Niyeti hakkında en ufak bir ipucu bile vermemişti. Bu adamın böyle bir karar vermesine yol açan şey ne olabilirdi?

«Ne diyeceğimi bilemiyorum, Ben,» diye söze başladı. «Doğrusu böyle bir şey beklemiyordum. Seninle gelmek istemiyor değilim, ama yine de evdekilere sormam lâzım. Bu akşam hem onlarla konuşurum hem de karar veririm. Yarın sabah sana kesin bir yanıt getirebilirim sanıyorum.»

Kısa bir sessizlik oldu. Bu sözler Ben'i düş kı-

rıklığına uğratmış olmalıydı. «Tabii, sen de haklısın,» diye mırıldandı. «İstediğin kadar düşünebilirsin.» Elini yavaşça Karen'in omzundan çekti. Odadan çıkıp gitti.

Az sonra elinde kâğıtlarla tekrar içeri girdi. Masasının başına otururken, «Beni yarın sabaha kadar bekletmesen olmaz mı?» diye sordu. «Akşam telefon edip kararını bildirebilirsin. Ne kadar geç olursa olsun, hiç önemi yok. Benim için bunu yapar mısın?»

Karen başını salladı. İstediği tek şey biraz zaman kazanmaktı. Evdekiler böyle durumlarda asla zorluk çıkarmazlardı. Bir süre yalnız kalıp sakin kafayla düşünmek istiyordu. «Akşam seni arayacağım,» dedi.

Akşam formalite gereği konuyu anne ve babasına açtı. Babası çok rahat, geniş yürekli bir insandı. «Senin için çok iyi olur, canım,» dedi. «Bu vesileyle güzel bir tatil yapmış olursun. Paraya falan ihtiyacın var mı?»

Karen paraya ihtiyacı olmadığını, bütün masrafların şirket tarafından karşılanacağını söyledi. «Çok iyi,» dedi yaşlı adam.

Annesi az sonra hastaneden döndü. Esther Lane ince yapılı saçları tamamen ağırmış bir kadındı. Uzun süredir hastanede çocuk psikiyatrisi bölümünde doktor olarak çalışıyordu. Karen bu derece genç ve dinamik kalabilmeyi başarmış bir annenin kızı olmaktan daima gurur duyardı.

Konuyu açtığında, annesi, «Senin için çok iyi olur, Karen,» dedi. «İşin açısından çok iyi bir deney. Haydi gel mutfağa gidelim. Hem yemek hazırlar hem de konuşuruz. James'e her zaman senin çok zeki ve yetenekli bir kız olduğunu söylemişimdir.»

Dr. James Lane okumakta olduğu tıp dergisinden başını kaldırarak, «Tamamen aynı fikirde-

yim,» dedi.

«Girdiğin işle ilgili olarak daha önce söylediğim sözleri geri almak istiyorum, Karen,» dedi annesi.

Karen üniversiteye gitmek istemediğini söyleyip sekreterliğe başladığında karı koca çok üzülmüşlerdi. Buna rağmen kızlarının seçimini saygıyla karşılamışlardı.

Mutfakta yemek hazırlarlarken yaşlı kadın Karen'i soru yağmuruna tuttu. Bu Saul Marston kimdi? Clark'la ilişkisi neydi? Karen'in şu anda yaptığı iş bu ilişkiden ne şekilde etkilenecekti? Mr. Marston'la birlikte çalışma şansı var mıydı?

Karen son soruyu, «Hiç sanmam,» diye yanıtladı. «Aslında o adamı hiç tanımıyorum. Halinden çok memnun biri. Günümüzün en başarılı işadamlarından.»

Dr. Lane kızının ince alayını fark etmişti. «Bu ülkenin daha da gelişebilmesi için başarılı işadamlarına ihtiyacı var,» dedi, kararlı bir tavırla. «Başarılı olmayan biri iyi şeyler yapamaz. Bu iş senin için çok iyi oldu, Karen. Tabii, Mr. Clark için de...» Bir süre sustu. Düşünceli bir hali vardı. «O şirketi daha fazla geliştirebileceğini sanmıyorum,» diye devam etti. «Kuvvetli bir idareci değil.»

Karen annesiyle Ben hakkında tartışmak istemiyordu artık. Çok eski bir anlaşmazlık konusuydu bu. «Mr. Clark yöneticiliğin gerektirdiği irade gücüne sahip,» dedi gülerek. «Ama bunu kullanmak istemiyor. Mesele burada.»

Annesi omlet tavasının içine yumurtaları kırarken, «Yanına ne alacaksın? Acapulco'ya giderken uygun bir şeyler giyinmelisin. Yaz mevsimi orada hâlâ devam ediyor. Dört tane yazlık elbise almalısın,» dedi. «Bir çift kokteyl elbisesi. Akşamları serin olabilir. Beyaz ceketini de al.

bulunsun. Ve tabii plajda giyeceklerin ve ayrıca...»

«Lütfen, yeter anne!» Karen kendini tutamayarak gülmeye başlamıştı. «Bu bir iş gezisi. Ben'in yardımcısı olarak gidiyorum. Film yıldızı değilim ki ben.»

Dr. Lane tabakları masanın üzerine yerleştirirken, «Yine de güzel görünmelisin,» dedi. «Cumartesi günü alışverişini tamamlamalısın. Şimdi git, babana haber ver. Yemek hazır.»

Salona giderken Karen, Acapulco'da bir hafta geçirmenin gerçekten çok güzel olacağını düşündü. Canını sıkan tek şey Saul Marston'ın varlığıydı. Ben bu kadar ısrar etmeseydi belki de gitmezdi.

Yemekten sonra ona telefon ederek geleceğini bildirdi.

Çarşamba günü öğleden sonra Ben bütün çalışanları odada topladı. İnsanlar tedirgin yüzlerle Ben'in masasının çevresini aldılar. Odanın havası boğucuydu. Hepsi büyük tasfiyenin başlayacağını düşünüyordu.

Ben'in ilk sözleri havadaki huzursuzluğu bir anda dağıttı.

«Size çok önemli haberlerim var,» diye söze başladı Ben. Dostça bakışlarla ve rahat bir tavırla çevresinde toplananları süzdü. «İş akışında ve hacminde çok önemli bazı değişiklikler olabilir. İşi genişletmeyi düşünüyoruz. Mr. Saul Marston'ın başında bulunduğu şirketler grubuyla bazı önemli ilişkiler kurduk. Bir iki gün önce kendisi buradaydı. Bazılarınız hatırlayacaklardır. Öncelikle şunu belirtmek isterim ki hepiniz görev yerlerinizi koruyacaksınız. Yapılacak değişiklikler hiçbirinizi olumsuz yönde etkilemeyecek.»

Bu sözler üzerine büroyu dolduran insanlar

rahat bir nefes aldılar. «Henüz finanse edilmiş değiliz,» diye devam etti Ben. «Yarın bir iş gezisine çıkıyorum. Birkaç gün kadar Mexico'da düzenlenen bir konferansa katılacağım. Karen de benimle geliyor.» Karen'e bakarak hafifçe gülümsedi. «Ben yokken Mr. Marston'ın yardımcılarından biri, Mr. Ward buraya bakacak. Beni dinlediğiniz için hepinize teşekkür ederim. Sorularınız varsa hazırım, ama şu aşamada daha fazla bilgi verebilecek durumda değilim.»

Grup dağılarak atölye kapısına yöneldi. Yüzler gülüyordu. «Charlie!» diye seslendi Ben. «Sen ve Jean biraz kalabilir misiniz?»

Az sonra büronun kapısını kapamış oturuyorlardı. Ben masanın üzerinden Charlie'ye doğru eğildi. «Sana çok önemli bir iş düşüyor,» dedi. «Az önce Mr. Ward'ın buraya geleceğini söyledim. Atölye ile ilgili sorunlarda en ufak bir yetkisi yoktur. Alınacak kararlarda ve yapılacak işlerde bütün sorumluluk sana ait. Bunu unutmamanı istiyorum.» Jean'e dönerek gülümsedi. «Sen de üzerine düşenleri her zamanki dikkat ve titizliğinle yapmaya devam edeceksin.»

Jean'in bakışları o anda Karen'in dikkatini çekti. Ben'e büyülenmiş gibi bakıyordu. Yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı.

Ben bağlılıkları ve çalışkanlıklarından ötürü onlara tekrar tekrar teşekkür etti. Charlie ve Jean birkaç nezaket sözcüğü söyledikten sonra kalkıp odadan çıktılar. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Ben, yerinden kalkıp koltuklardan birine oturdu. Alnında ter damlacıkları belirmişti ve yüzü bembeyazdı.

«İyi misin?» diye sordu Karen.

Ben ceketinin yan cebinden çıkardığı mendille alnında biriken terleri silerken, «Merak etme, iyiyim,» dedi. Sonra bakışlarını Karen'e, çevire-

rek, «İşi genişletmeyi becerebilecek miyim?» dedi. «Bazı konularda kesin karara varmak çok güç. Sonunda bu insanları düşkırıklığına uğratmak istemem.»

Karen kararlı bir tavırla, «Böyle bir şey olmayacak,» dedi. «Eminim, kesin olarak hissediyorum.»

Ben uzanıp onun elini tuttu. «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı. «Çok, çok teşekkür ederim.»

Karen masasına geçti ve çalışmaya başladı.

«Karen.»

Tam arkasında durmuş ona bakıyordu. Sesinde bir garıplik vardı. Karen oturduğu yerde dönerek, «Evet,» dedi.

Bir süre sessizce bakıştılar. Ben konuşmakta güçlük çekiyor gibiydi.

«Karen, sana söylemek istemezdim ama galiba mecburum.»

Sesi titriyordu. Karen şaşırmıştı. Uzun bir sessizlikten sonra, «Karen, canım,» diye söze başladı Ben. «Senin için neler hissettiğimi bildiğini sanıyorum. Hayatımda karşılaştığım en harikulâde kız sensin. Kibarsın, sıcaksın, ayrıca çok güzelsin. Sen... Oh, söyleyemiyorum, sen benim her şeyimsin...»

Karen bakışlarında dehşet dolu bir ifadeyle ona bakıyordu. Hiç beklemediği bir şeydi bu. İlişkileri gerçi yakındı ama bir patronla sekreteri arasında olabilecek türden bir yakınlıktı bu. Oysa bu sözlerin ortaya koyduğu gerçek çok, ama çok farklıydı.

«Duygularımı daha önce açmadım diye kızma lütfen. Bir kadına verebilecek hiçbir şeyim yoktu, biliyorsun. Ama şimdi... Şimdi her şey değişti. Şirket yaşayacak. Yepyeni umutlar var. Kim bilir, belki de bu Acapulco seyahati ikimiz için

de mutlu bir geleceğin başlangıcı olur.»

Ani bir hareketle Karen'in ellerini yakaladı. «Ne düşündüğünü söyle bana. Yoksa hatalı bir çıkış mı yaptım?»

Yüzüne iyice yaklaştırmış Karen'in gözlerinin içine bakıyordu. Karen duygulanmıştı. Onun yüzünü avuçlarının arasına almak, bütün sorunların geçmişte kaldığını söylemek istedi. Ama Ben tam o anda onun ellerini bırakarak ayağa kalktı ve odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

«Galiba biraz zamansız oldu. Hemen yanıt vermek zorunda değilsin, tabii. Aslında susman belki daha iyi.» Bakışlarında hafif alaycı bir ışık yanıp söndü. «Böylece umut etmeye devam edebilirim. Beni ayakta tutacak bir şeye ihtiyacım var zaten. Artık gidip eşyalarını hazırlayabilirsin. Seni yarın sabah alırım. İyi akşamlar, Karen.»

Zayıf bir sesle, «İyi akşamlar, Ben,» dedi. Keşke her şey eskisi gibi olabilseydi.

Yolculuk hiç bitmeyecek gibiydi. Kendileri için ayırtılan yerler turistlerin yolculuk ettikleri bölümle birinci sınıf arasındaydı. Bu bölümde genellikle işadamları seyahat ediyordu. Yolculuğun başında Ben çok konuşuyor, yapılacak toplantılar hakkında çok değişik ve biraz garip fikirler üretiyordu. Ama saatler geçtikçe derin bir sessizliğe gömüldü. Bu arada Karen orada bulunan dergileri tek tek okudu. Arada, bir film seyretti. Biraz uyudu, uyandı, yemek yedi. Bütün bu süre içinde Ben hiç kımıldamamış, önündeki yiyecek tepsisine elini bile sürmemişti.

Durum tepsileri almaya gelen hostesin de dikkatini çekmişti. Sıraların arasında durarak genç adamın yüzüne endişeyle baktı. Sonra Karen'in

kulağına eğilerek, «Kendini pek iyi hissetmiyor galiba,» dedi. «İyi görünmüyor.»

«Bilemiyorum,» dedi Karen. Bir şey daha söyleyecekti ki Ben'in vücudunun kasıldığını hissetti. Öne doğru eğilmiş elini midesine bastırıyordu.

Karen onu omuzlarından yakalayıp sarstı. «Ben, neyin var? Bir yerin mi ağrıyor?»

Genç adam gözlerini açıp ona dehşetle baktı. «Tanrım,» dedi boğuk bir sesle. «Korkunç bir ağrı bu, dayanamıyorum.»

Yüzü kâğıt rengindeydi. Alnından damlayan terler önündeki küçük masayı ıslatıyordu.

Hostes koşarak uzaklaştı. Az sonra üniformalı genç bir adamla birlikte döndü. Adam hemen Ben'in kravatını gevşetip nabzına baktı. Bu arada hostes nemli bir bezle onun yüzünü siliyordu. Muayene bitince, Karen endişe dolu bir sesle, «Nesi var?» diye sordu.

Adam bakışlarını Ben'in yüzünden ayırmadan, «Bilemiyorum,» dedi. «Söyleyeceklerim tahminden öteye gitmez.»

«Ne yapabiliriz?»

Adam saatine bir göz attı. «Daha yarım saat havadayız. Pilota danışsam iyi olacak. Çok sürmez. Hemen gelirim.» Sıraların arasındaki yolda hızlı hızlı yürüyerek kayboldu.

İki üç dakika sonra döndü. Mexico City'deki bir hastaneyle telsiz bağlantısı kurulmuştu. Uçak alana indiğinde Ben'i hemen bir ambülansa koyup hastaneye yetiştireceklerdi.

Yarım saat bir kâbus gibi geçti. Hostes çok kibar ve sempatikti. Kızın sakinliği zamanla Karen'i de etkiledi. Ben'in yanından ayrılmak niyetinde değildi. Genç adamın elini tutmuş cesaret verici sözler fısıldıyordu.

Ben konuşulanları duymuyor gibiydi. Bir ara

gözlerini açıp Karen'e baktı. «Söz vermeni istiyorum,» diye fısıldadı. «Yanında ben olmasam da Marston'ı görmelisin. Bayrağımızı yükseklerde tutmanı istiyorum.» Sesi öksürüğe benzeyen bir hırıltıyla kesildi.

«Söz veriyorum, Ben. Elimden gelen her şeyi yapacağım. Lütfen bu konuda endişelenme. İnmemize çok az bir zaman kaldı.» Ben gözlerini açarak bakışlarını Karen'in yüzüne dikti. «Tanrı seni korusun,» diye fısıldadı. «Harika bir kızsın sen.»

Uçak nihayet alana indi. Ben diğer yolculardan önce, özenle taşınarak ambülansa alındı. Üniformalı genç adam bu süre içinde Karen'in yanından ayrılmamıştı.

«Daha sonra gelip bagajlarınızı alırsınız,» dedi ona. «Şimdi siz de ambülansa geçin, lütfen.»

«Size çok şey borçluyum,» dedi Karen. «Çok teşekkür ederim.»

Karen sekreterlik okulunda Fransızca'dan çok İspanyolca'ya ağırlık vermişti ve şimdi ambülans şoförüyle konuşurken bunun faydasını görüyordu. Az sonra acil servisin önünde durdular.

Ben içeri taşındıktan sonra Karen koridorda aşağı yukarı yürümeye başladı. Oldukça sinirliydi. Ufak tefek, kara gözlü bir hemşire ona bir fincan kahve getirdi.

Bir saat sonra doktor olduğu üzerindeki giysiden belli olan kısa boylu ve zayıf bir adam kendisine yaklaşarak, «Senyora Clark siz misiniz?» diye sordu.

«Hayır, ben Karen Lane'im. Mr. Clark'ın sekreteri. Lütfen söyleyin, durumu nedir?»

Doktor yüzünde düşünceli bir ifadeyle onu odasına aldı. «Mr. Clark'ın ev adresini verir misiniz?» dedi. «Yakın akrabaları var mı? Yakın zamanda muayene olup olmadığını bilmek isti-

yorum. Örneğin, ülser tedavisi gördü mü?»

Bu ani soru yağmuru Karen'i çok şaşırtmıştı. Gözlerini iri iri açarak doktorun yüzüne baktı. «Onu hemen, şimdi görmek istiyorum,» dedi.

Doktor bu çocukça tavra başını sallayıp hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. «İki dakika için izin verebilirim,» dedi. Birlikte koridora çıktılar. Tam o sırada önlerinden geçmekte olan bir hemşireye, «Senyorita, Mr. Clark'ı iki dakika kadar görebilir,» dedi.

Ben beyaz bir odada oldukça dar bir yatağın içinde kımıldamadan yatıyordu. Yatağın başucunda bir hemşire oturuyordu. Yüzünde acı çeker gibi bir ifade yoktu. Belki de uyutmuşlardı onu.

«Ben, canım. Benim, Karen.»

Genç adam gözlerini yavaşça açtı. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı.

Güçlükle işitilebilen bir sesle, «Seni korkuttuğum için çok üzgünüm,» diye mırıldandı. «Şimdi biraz daha iyiyim.»

«Evet Ben, burası çok iyi bir hastane. Sana çok iyi bakıyorlar.»

«Karen...»

«Evet, Ben.»

Genç adam bir süre gücünü toplamak istiyormuş gibi sustu. Sonra dudakları aralandı. «Seni seviyorum,» diye fısıldadı. Acı çekiyormuş gibiydi. Karen gözyaşları içinde eğilerek onu öptü. «Ben de seni seviyorum, Ben. Lütfen çabuk iyileş.» Tam o anda omzuna bir elin dokunduğunu hissederek döndü. Hemşire sürenin dolduğunu işaret ediyordu. Karen doğrulup kapıya doğru yürüdü.

Odanın kapısının önünde sabaha kadar bekleyebilirdi. 'Ama bunun bir faydası olmaz ki,' diye düşündü. Ben'e bu şekilde yardım edemezdi. Ona

yardımcı olabilmenin tek yolu gidip Saul Marston'la görüşmekti. Resepsiyondaki adama yaklaşarak dilinin döndüğü kadarıyla Saul Marston'la görüşmek istediğini anlattı.

Az sonra Mr. Marston'ın kaldığı otelle bağlantı kurulmuştu. Korku dolu bir iki saniyelik bekleyişten sonra telefonun öteki ucunda, «Evet?» diyen boğuk bir ses duyuldu.

«Mr. Marston'la mı görüşüyorum. Ben Karen Lane.» Paniğe kapılmak üzereydi. Sesinin titrememesi için özel bir özen göstererek, «Korkarım, çok ciddi bir sorun var,» diye devam etti.

«Dinliyorum.»

«Bindiğimiz uçak bir buçuk saat önce alana indi. Şu anda ne yazık ki bir hastaneden telefon ediyorum. Mr. Clark rahatsızlandı. Sorunun ne olduğunu bilmiyorum, çünkü doktorlar bir şey söylemiyorlar. Bu durumda, takdir edersiniz ki, bu akşam sizinle görüşemeyeceğim.»

Kısa bir sessizlik oldu. «Nereden telefon ediyorsun?» diye sordu Marston.

Karen hastanenin yerini tarif etti. «Anladım,» dedi genç adam. «Az sonra orada olurum. Şimdilik hoşça kal, Karen.»

Telefonu kapadığında başı dönüyordu. Saul Marston, oraya geliyordu! Üstelik ona Karen diye hitap etmişti. Ağır adımlarla telefon kabininden uzaklaştı, resepsiyon salonunda giriş kapısına yakın bir yere oturdu.

Uzun süre beklemesi gerekmedi. Az sonra Saul Marston giriş kapısından içeri girdi. Üzerine siyah bir kot ve spor bir ceket giymişti. Her şeyi denetlemek isteyen otoriter bir havası vardı. Çok dinamik ve olduğundan daha uzun boylu görünüyordu. Karen büyülenmiş gibi bakıyordu ona. Marston onu görünce hafifçe gülümseyerek o tarafa doğru yürüdü. Karen ayağa kalktı. Dizleri

öyle titriyordu ki, oraya çökmemek için büyük bir güç harcaması gerekti. El çantasını sıkı sıkı tutuyordu.

Marston onun elini sıkı sıkı tutarak, «Zavallı, Karen,» dedi. «Mexico City'ye bu şekilde gelmeniz ne kötü. Şimdi otur bakalım ve bana neler olduğunu anlat.»

Karen böylesine sempatik ve sıcak bir tavır beklemiyordu doğrusu. Marston koltuğunu onunkine iyice yaklaştırmış dikkatle gözlerinin içine bakıyordu. Karen bütün olup bitenleri başından sonuna kadar bir solukta anlattı.

Marston kısa bir süre düşündü. «Önce gidip şu doktorları sorguya çekelim,» dedi. «Gel benimle.»

Bundan sonraki yarım saat içinde Karen, Saul Marston'ın hayatta neden bu kadar başarılı olduğunu anlama fırsatı buldu. Her şeyden önce ne istediğini çok iyi bilen bir adamdı. Doğruca hedefine gidebiliyordu. Kısa süre içinde hastane hiyerarşisi altüst olmuştu. Baştabip odasından çıkmış seri bir İspanyolcayla açıklamalarda bulunuyor, Marston'la tartışıyordu. Karen onun İspanyolcasının çok iyi olduğunu seziyordu. Herhalde birkaç dil daha biliyordu. Bir süre kadar doktorun söylediklerini anlamaya çalıştı, ama konuşma hızlanınca bu çabadan vazgeçerek Marston'ın yüzüne bakmaya başladı. Ben'in durumuyla ilgili bir ipucu yakalamaya çalışıyordu. Ne yazık ki genç adamın yüzü bu konuda bir şey söylemiyordu.

Hararetle doktorun elini sıktı. Sonra Karen'in dirseğini hafifçe tuttu. Birlikte uzaklaştılar. Karen, «Ne dedi?» diye sordu. «Ben'in nesi varmış?»

Genç adam düşünceli bir ifadeyle ona baktı. «İstersen başından başlayalım. Ben'le aranızdaki ilişkinin niteliği nedir?»

Karen şaşırmıştı. Böyle bir şey beklemiyordu. «Bunun sizi ilgilendireceğini sanmıyorum,» diye mırıldandı. Bu arada uzun koridor boyunca yürüyorlardı.

«Beni elbette ilgilendiriyor. Böyle kadınsı tepkiler göstermen gerekmez. Ben'le birlikte yaşıyorsan, bu aramızdaki ilişkiyi önemli ölçüde etkileyecektir.»

«Şey... Birlikte yaşamıyoruz. Aramızda sadece iş ilişkisi ve dostluk var. Onu çok severim.» Sözlerine ara verip yutkundu.

«Tam tahmin ettiğim gibi.»

Koridorun sonundaki merdivenlerden yukarı doğru çıkmaya başlamışlardı. Karen'in sinirleri gittikçe bozuluyordu. «Ben'in nesi var? Hemen öğrenmek istiyorum. Aksi halde şuradan şuraya adım atmam.»

«Halletmemiz gereken bazı sorunlar var. Bagajlarınız nerede?»

«Aman Tanrım! Bagajları unuttum. Alanda kaldılar. Ambülansa binmeden önce görevlilerden biri, daha sonra alırsınız, demişti.»

«Anlıyorum,» diye mırıldandı, Marston. «Hemen bir taksiye atlayıp alana gidelim. Doktorun sözlerini sana yolda aktarırım.»

Birkaç dakika sonra mavi renkli bir taksinin içinde hızla yol alıyorlardı. Karen kısa bir süre pencereden dışardaki manzarayı seyretti. Sonra bakışlarını Saul'ün yüzüne çevirdi. «Dinliyorum,» dedi. «Lütfen söyler misiniz, Ben'in nesi var? Durumu çok mu kötü?»

«Oldukça kötü,» diye karşılık verdi genç adam. «Çok ağır bir ülser krizi geçiriyor. Uzun süre ihmal etmiş olmalı. Bir an önce ameliyat olması gerekiyor.»

Karen elini yanağına götürerek, «Aman Tanrım!» diye mırıldandı.

Saul Marston koyu renk gözlerini ona çevirmiş dikkatle bakıyordu. Alana varana kadar bir şey söylemedi. Araba durduğunda şoföre eğilerek bir şeyler söyledi. Sonra Karen'e dönerek, «Taksi bekleyecek,» dedi. «Ben bagajları alana kadar sen de burada kalsan iyi olur. Bagaj biletlerini alabilir miyim?»

«Ama...» Hayır itiraz etmek faydasız olacaktı. O anda Saul Marston'ın elini tutmakta olduğunu dehşetle fark etti. «Söylediğimi yap, lütfen,» dedi genç adam. «Daha sonra tartışabiliriz.»

«Ben... düşünüyordum ki...» Yutkundu. Devam edemeyecekti. Karşısındaki adamın kadınların görüşlerine pek önem vermeyen bir erkek olduğunu biliyordu. Onu ilk gördüğü an anlamıştı bu gerçeği.

«Burada bekle ve bir yere ayrılma,» dedi genç adam. Sert bir hareketle arabanın kapısını açıp dışarı çıktı. «Hemen dönerim,» diye seslendi.

Böyle biriyle başa çıkmak imkânsızdı. Karen arkasına yaslanarak bir süre gözlerini kapadı. Öyle endişeli ve yorgundu ki, doğru dürüst düşünemiyordu bile. Ama ne de olsa bu geçici bir durumdu. 'Eski halime dönünce ona göstereceğim.' diye düşündü.

Ona ne göstereceğini doğrusu kendi de bilmiyordu. Onunla çatışmaktan özenle kaçınmalıydı. Ben'in durumunu sarsabilirdi bu. Birden yüreğinde derin bir acı duydu. Zavallı Ben! Onun için ne beklenmedik, ne talihsiz bir durumdu bu. Saul Marston'ın ocağına düşmüşlerdi. Ve daha uzun bir süre onun sözünden dışarı çıkamayacaklardı.

Arabanın içinde genç adamın otoriter havası hissediliyordu. Karen sırtının hafifçe ürperdiğini hissetti.

Hayır, hiç de kolay olmayacaktı.

Bölüm Üç

«Şimdi otele gidip yer ayırtalım.»

Saul Marston bagajları yerleştirmiş ve Karen'in yanına oturarak arabanın kapısını çarparak kapamıştı. Sonra şoföre doğru eğilerek bir şeyler söyledi.

«Uykun var galiba.» Karen ona hayretle baktı. Demek uykulu görünüyordu. Gerçekten de genç adam arabaya bindiğinde neredeyse uyumak üzereydi, Karen. Ama bunun bir bakışta fark edilebileceğini düşünmemişti.

«Ah, nasıl da unuttum,» dedi Saul. «Sekreterim rezervasyonunuzu iptal ettirdi. Bu gece benim otelimde kalmanın daha uygun olacağını düşünüyorum. Konferanstan önce halletmem gereken bir sürü mesele var. Ben Clark'ın çantasında gerekli bütün belgeleri bulabiliriz, değil mi?»

Karen, «Oh, evet,» diye karşılık verdi. Başı ağrıyordu.

«Güzel. Senden teknik bilgi istemeyeceğim.» Kısa bir an bakışlarını Karen'in yüzüne çevirdi. «İyi misin?»

Nasıl iyi olabilirdi? Uzun bir yolculuk yapmış ve son derece yorucu saatler geçirmişti. «Evet, teşekkür ederim,» dedi. «Kendimi çok iyi hissediyorum.»

«Pek iyi görünmüyorsun da. Yoksa karnın mı aç? Sana hemen bir akşam yemeği ısmarlayayım.»

«Ama, ben hastaneye gitmek istiyorum. Sen

bu gece ameliyat olabilir.»

«Bak bana,» dedi Marston, kararlı bir tavırla. «Bu gece hastaneye falan gidemezsin. Önce otele gider oradan hastaneyi ararız.»

Karen, yüzünde çaresiz bir ifadeyle ona baktı. «Çevrenizdeki insanlara hep böyle mi davranırsınız?»

«Her zaman değil.» Hafifçe gülümsedi. «Çevremdeki insanlar bazen beni çok etkiler. Özellikle güzel kadınlar.»

Genç adam bu sözleri söyledikten sonra kolunu yavaşça onun arkasından geçirdi. Karen gözlerini kaçırarak pencereden dışarı baktı.

«Çok yorgun görünüyorsun,» dedi genç adam. «Başını omzuma koymak istemez misin?» Bu sözleri neredeyse onun kulağına fısıldamıştı. «Binaya ulaşabilmemiz biraz zaman alacağa benziyor.» Sesinde yine o alaycı ifade vardı.

Direnmek anlamsızdı, Karen başını yavaşça genç adamın omzuna koydu. Ceketinin kumaşı yumuşaktı ve güçlü omuzlarını sıkıca sarıyordu. Genç adamın yanağı başına değiyordu. Burnuna çok hoş bir kolonya kokusu geldi. Sinirleri iyice yıpranmıştı. Gözlerini kapasa derin bir uykuya dalacağını biliyordu.

Az sonra ışıklarla aydınlatılmış büyük kapıdan içeri giriyorlardı. Otel inanılmayacak kadar büyük ve lükstü. Giriş salonu neredeyse iki tenis sahası genişliğindeydi. Saul bir iki adım önden gidiyor, Karen onu takip ediyordu. Hayatında ilk kez kendisini zayıf ve korunmaya muhtaç kadın rolünde hissediyordu. Bu oldukça can sıkıcı bir durumdu ama yapılacak bir şey yoktu.

Genç bir Meksikalı çantaları taşıyordu. Asansörle ikinci kata çıktılar. Saul cebinden çıkardığı bir anahtarla kapıyı açtı. Çocuk çantaları içeri yerleştirdi. Saul'ün uzattığı bahşişi alınca bü-

tün dişlerini göstererek güldü ve kapıyı ardından kapayarak çıktı.

Genç adam kuş tüyü yastıklarla süslü çok şık kanepeyi işaret ederek, «Otursana,» dedi. «Ne içmek istersin?» Karen'in yanıt vermesine fırsat bırakmadan köşedeki bardan bir bardak alıp içine bir şeyler doldurdu.

Elindekini Karen'e uzatırken, «Yemek yiyene kadar bu seni idare eder,» dedi. Sonra telefona doğru yürüdü. O yemek siparişi verirken Karen içkisinden bir yudum aldı. Oda oldukça büyüktü ve bir oturma odası olarak döşenmişti. Bir ucunda yarı aralık duran kapıdan bir tuvalet masasının yarısı ve bir yatağın ayakucu görülüyordu. Yoksa burası Saul'e ayrılmış özel bir oda mıydı?

Genç adam elinde içki bardağıyla yaklaştı ve Karen'in tam karşısındaki koltuğa rahat bir tavırla oturdu. «Çok sürmez,» dedi. «Biftek söyledim. Sence uygun mu?»

«Evet, teşekkür ederim,» diye mırıldandı Karen. Bu adama çok sık evet diyordu. Bunu bir alışkanlık haline getirmemek lazımdı.

«Yemekten önce kendi odama çıkabilir miyim?»

«Dört kat yukarda. Seni oraya daha sonra götürürüm. İstiyorsan banyoyu kullanabilirsin...» Karen'in bir an önce kendi odasına çıkma isteğini çocukça bulmuş gibi bir hali vardı. Karen anlamazlıktan geldi. Özel eşyalarının içinde bulunduğu çantayı aldı. Banyoya doğru yürürken, «Teşekkür ederim,» dedi.

Banyo açık yeşil renkli çinilerle kaplıydı. Çok geniş ve lükstü. Duşu görünce çok sevindi, ama şimdilik erkendi. Elini ve yüzünü yıkamakla yetinmeliydi.

Aynaya yaklaşarak yüzünü inceledi. Oldukça

yorgun görünüyordu. «Zavallı, Ben,» diye mırıldandı yüksek sesle. Ben'in çıkarlarını kollayabilmesi için Saul Marston'la çatışmaya girmemesi gerekiyordu. Birden kendini bir bıçağın sırtında yürüyormuş gibi hissetti.

Odaya döndüğünde yemek masası hazırlanmıştı. Yeni parlatıldıkları belli olan gümüş takımlar göz alıcıydı. Saul masasının başına oturmuş garsonun sunduğu şarabı deniyordu. Karen kapıda bir an duraksadı. Bu manzarayı biraz yadırgamıştı. Kendi özel odasında böyle renkli bir masa hazırlatması biraz garip değil miydi? 'Aptalca kuşkulara kapılmanın yeri ve zamanı değil,' diye geçirdi içinden. Aralarında sadece iş ilişkisi vardı.

İçeri girerken genç adam başını kaldırıp ona gülümsedi. Çok özel, değişik bir tebessüm gibiydi. Bu haliyle büyük zafer kazanmış birine benziyordu.

«Karşılıklı nezaket sözleri söylememiz gerekmez,» dedi Saul. «Önündekileri silip süpürmeye bak.»

Genç adam kadehini kaldırdı. Karen karşılık verdi. Az sonra önlerindeki yemekler bitmiş, sıra peynir ve bisküvit dolu küçük tepsiye gelmişti.

Karen son bisküviti ısırdığında, «Çok lezzetli,» dedi. «Ne yazık ki bitti. Arada bir böyle şeyler yaparım, ama itiraf edeyim ki bu kadar lezzetlisini yememiştim.»

Masanın başından kalkmışlardı. Saul garsonun getirdiği kahve tepsisini kanepenin yanındaki sehpanın üzerine bırakırken, «İştahlı kızlardan hoşlanırım,» dedi. Karen'in yanına oturdu. «Birlikte olduğum insanların sıska olmalarını hiç istemem.»

Karen güldü. «Sanırım ben sıskalığı tercih edi-

yorum. Yine de yemek yemeyi severim.»

Saul oturduğu yere iyice yerleşti. Yüzünde sanki uykulu bir ifade belirmişti. Gözlerini kısarak, «Ne demek istediğini galiba anlıyorum,» diye mırıldandı. Bakışlarını yavaşça Karen'in uzun ve biçimli bacaklarına kaydırdı.

«Bir uzman gibi konuşuyorsunuz.»

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Kışkırtıcı laflar etmenin sırası mıydı şimdi? Bu adamı kışkırtacağı yerde sürekli yatıştırmaya çalışsa daha iyi ederdi. İş konuşmanın tam sırasıydı. Daha sonra odasına çıkar ve sabaha kadar deliksiz bir uyku çekerdi. O anda ihtiyaç duyduğu tek şey uyumaktı. Yüzüne ciddi bir ifade vererek yerinden kalktı. Ben'in evrak çantasını aldı.

«İstediğiniz her şey burada, Mr. Marston.»

Çantayı açıp sehpanın üzerine koydu. Birden göz göze geldiler. Karen şaşırmıştı: Genç adamın bakışlarında daha önce hiç görmediği büyüleyici bir parlaklık fark etmişti.

«Çok etkileyici bir görünüşün var,» diye mırıldandı Saul Marston. «Lütfen bana Mr. Marston diye hitap etme. Senin gibi güzel kızların bana Mister demelerinden hoşlanmıyorum. Yaşlı hissediyorum kendimi. Bana Saul diyebilirsin.»

Karen hayret dolu bakışlarını onun yüzünden ayırmadan kanepenin bir ucuna yavaşça ilişti. Saul Marston çok doğal bir şey yapıyormuş gibi ona yaklaştı. Sonra yavaşça uzanıp çantanın içindeki dosyayı aldı. Yaklaşık iki dakika kadar sayfaları çevirerek inceledi. Sonra yavaşça yerine koydu. «Bu gece dikkatimi toplayamıyorum nedense,» diye mırıldandı. «Daha iyi bir şey yapmayı düşünüyorum.»

Karen yavaş yavaş başını çevirerek o koyu renk gözlerin içine baktı. Yanlış anlamış olamaz-

dı. Saul Marston'ın bakışlarındaki mesaj apaçık okunuyordu. Kanepenin arkalığında duran elin yavaşça uzanarak sırtına değdiğini hissetti. Öpülmek üzereydi ve bunu engellemesi gerekiyordu. Böyle bir adamın kendisini kolay bir kadın olarak görmesine asla katlanamazdı. Buna rağmen kendini büyüleyici bir gücün etkisi altında hissediyordu.

Sonunda dudakları birbirine değdi. Genç adam çok yumuşak bir dokunuşla okşarcasına öpüyordu onu. Bu arada parmak uçlarıyla Karen'in yanağını, çenesini, alnını ritmik hareketlerle okşuyordu. Karen hiç kımıldamıyordu. Hipnotize olmuş gibiydi.

Saul Marston uzun parmaklarıyla ve yine aynı ritmik hareketlerle onun ensesini okşarken çok garip bir şey oldu. Karen göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. Sonra başı yavaşça arkaya kaydı. Derin bir uykuya dalmıştı.

Uyanır uyanmaz dehşetle çevresine bakındı. Neler olduğunu hatırlamıyordu. Her şey çok farklıydı.

Tek dirseğinin üzerinde doğrularak çevreye bakındı. Duvardaki tek bir aplik odayı hafif bir ışıkla aydınlatıyordu. Kanepenin üzerinde yatıyordu. Üstü ince bir pattaniyeyle örtülmüştü. Mavi elbisesi hâlâ üzerindeydi. Birden her şeyi hatırladı. Nerede olduğunu, seyahati, Ben'in durumunu ve daha sonra olanları... Saatine bir göz attı. Durmuştu.

Sabahın erken saatleri olmalıydı. Çünkü kalın perdelerin kenarlarından beyaz bir ışık sızıyor- telefon edeceği yerde oturduğu kanepede uyuyakalmıştı. Ameliyat çoktan tamamlanmış olmalıydı. En son hatırladığı şey Saul'ün dudakları ve o garip okşayışlarıydı. O anda önemli olan tek şey Ben'in durumuydu.

Üzerindeki battaniyeyi atarak ayağa fırladı ve ayakkabılarının ayağında olmadığını fark etti. Aranırken onları gece Saul'le yan yana oturdukları kanepenin dibinde gördü. Demek ki genç adam uyuduktan sonra onu kucaklayıp kaldırmış ve odanın bu köşesindeki kanepenin üzerine yatırmıştı. Battaniyeyle de üstünü örtmüştü. 'Bu kadar yakınlık çok ama çok aşırı,' diye geçirdi içinden. Hemen koşup ayakkabılarını giydi.

Ne yapacağına karar veremeden odanın ortasında bir süre kımıldamadan durdu. Işığı yaktı. Odayı birden dolduran beyaz ve parlak ışık gözlerini kamaştırdı. Elini yüzüne siper ederek banyoya geçti. Hemen lavaboya giderek yüzüne bol soğuk su çarptı. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Üzerindeki elbise biraz buruşmuştu ama şimdilik idare ederdi. Banyodan çıktı. Az ilerdeki kapı Saul'ün yatak odasına açılıyor olmalıydı. Kapıyı yavaşça, ses çıkarmamaya çalışarak açıp içeri bir göz attı.

Yatağın içindeki ince uzun şekil Saul Marston'dan başkası olamazdı. Tek kolu ve çıplak omuzunun bir kısmı dışardaydı. Bu manzara karşısında birden utandı. O güne dek hiçbir erkeği yatakta görmemişti. Sadece birkaç kez babasını bu vaziyette gördüğünü hatırlıyordu. O da pijama giyerdi. Oysa bu adam, yatak örtüsünün aldığı şekilden de belli olduğu gibi, çırılçıplak yatıyordu. Neyse ki, içerisi oldukça karanlıktı.

Kapının ağzında durmuş karar vermeye çalışıyordu. Hayır, onu uyandırması, ona dokunması imkânsızdı. Bu arada gözü yavaş yavaş karanlığa alışıyordu. Birden genç adamın gözlerinin açık olduğunu ve kendisine baktığını fark etti.

Yatak kapıya oldukça yakındı. Karen genç adamın yattığı yerden yavaşça doğrulduğunu gör-

dü. Karar vermek için artık çok geçti, çünkü Saul Marston'ın güçlü kolu onu bir hamlede sıkıca belinden kavramış, yatağa doğru çekiyordu. Dehşet içinde gözlerini yumdu. Hareket bile edemiyordu. Genç adam tek dirseğine yaslanarak ona baktı. Odanın açık kapısından süzülen ışıkta gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

Karen hipnotize olmuş gibi bakıyordu ona. «Ne... ne yapıyorsun,» diye söylendi.

«Ne yaptığım belli değil mi?» diye karşılık verdi öteki. Gülüyordu. «Dün gece kollarımın arasında derin bir uykuya dalmadan önce başladığım işi tamamlamaya çalışıyorum. Güzel bir kadın odama kendi ayaklarıyla geliyor. Ne yapmamı bekliyordun?»

«Hayır... yapmamalısın...»

Saul ani bir hareketle onu kollarının arasına alıp öpmeye başladı. Karen kımıldayamıyordu. Bütün vücudu hazla ürperdi. Böyle bir öpüşmeye direnemeyecek kadar güçsüzdü.

Saul bir iki dakika onu kollarının arasında sıkıca tuttu ve bu süre içinde Karen derin bir zevkin sarhoşluğu içinde eridi. Delilik olduğunu biliyordu ama devam etmesini istiyordu. Bu adamın istediği her şeyi vermeye hazırdı.

Sonra Saul hiç beklemediği bir anda onu bırakıverdi. Hızlı hızlı soluyordu. Karen onun kendine hâkim olabilmek için büyük bir çaba göstermekte olduğunu fark etti. Saul vücudunu geriye doğru çekti. Sırtını duvara dayayarak yatağın içinde oturdu. Kollarını dizlerine sararak Karen'in yüzüne gözlerinde delici bir ifadeyle baktı.

«Git. Sana dokunamayacağım bir yere git.»

Karen yataktan çıktı ve kapıya doğru geri geri yürüdü. Yarı karanlıkta birbirlerine baktılar. «Pekâlâ,» dedi genç adam. «İstemeden oldu öyle değil mi?»

Bu sözler üzerine Karen rahat bir nefes aldı. Çok daha korkunç sözler ya da hareketler bekliyordu. Ellerini çaresizlik içinde açarak gülmeye, gülümsemeye çalıştı.

«Şey... ben dün gece öyle birdenbire uyuduğum için özür dilemek istiyorum.»

«Herhalde çok sık olan bir şey değil bu. Aramızdaki ilişkinin gelişmekte olduğu bir ana raslaması doğrusu büyük talihsizlik.»

Karen az önceki yakınlaşmadan sonra kritik bir durumda olduğunu hissediyordu. Aralarında arkadaşça bir iş ilişkisi kurulsaydı daha iyi olacaktı. Yine de çok geç kalmış sayılmazlardı. Küçük bir öpücükten ne çıkardı. Küçük bir öpücük mü? Hayır, doğru değildi bu. Karen o öpüşme sırasında hayatında ilk kez kendi vücudunu bu kadar güçlü biçimde duyumsamıştı.

Telaşla, «Buraya saati sormak için gelmiştim,» dedi. «Benimki durmuş da... Hemen hastaneye telefon edip Ben'in durumunu öğrenmek istiyorum.»

«Önce sakin ol,» dedi genç adam. «Dün gece sen uyuduktan sonra telefon ettim. Ameliyat başarılı olmuş ve Ben'in durumu iyiymiş. Bu sabah saat ondan sonra ziyarete gidebileceğiz. Ve şu anda da saat yediyi biraz geçiyor.»

«Oh, harika. Çok teşekkür ederim.»

«Ama yine de ameliyattan sonra bir süre hastanede kalması gerekiyor. Korkarım konferansa katılamayacak.»

«Hayır, olamaz! Mutlaka katılması lazım.»

Saul sırtını yastıklara dayamış yarı karanlıkta Karen'in her hareketini dikkatle izliyordu.

«Ben'in toplantıya katılması senin için bu kadar önemli mi?» diye sordu.

«Evet, öyle,» diye karşılık verdi Karen. «Ben bir süredir büyük üzüntüler içindeydi. İşleri çok kö-

tü gidiyordu. Biliyorsunuz, size başvurmasının nedeni de buydu. Şirketin sizin yardımlarınızla yeniden ayakları üzerinde durabileceğini umuyor.»

«Anlıyorum,» dedi genç adam, düşünceli bir tavırla. «Sorun Ben Clark açısından tam da anlattığın gibi. Bu meselenin seni neden bu kadar ilgilendirdiğini sormuştum.»

Karen'i şaşırtmak mı istiyordu? Belki de Ben'le arasındaki ilişkinin derecesini öğrenmeye çalışıyordu. Saul Marston'ın bu konudaki merakını gidermeye çalışmak hiç de gerekli değildi. «İşimi kaybetmek istemiyorum,» dedi kayıtsız bir tavırla. «Yaptığım iş benim için çok önemli.»

«Bu sözlere inanacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun.»

Zor bir adamdı. Karen içini çekerek kapıya yaklaştı. «İzin verirseniz odama gitmek istiyorum,» dedi. «Anahtar sanırım sizde. Duş alıp üstümdekileri değiştireceğim.» Buruşuk eteğini eliyle düzeltti.

«Fazla vaktimiz yok,» dedi Saul. «Burada ne istiyorsan yapabilirsin. Ben hemen bir duş alacağım, sonra banyo senin. Daha sonra aşağı inip kahvaltı ederiz. Seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var. Bunları daha fazla erteleyemeyiz.»

Ne konuşacaktı acaba? Ne olursa olsun onunla gereksiz yere tartışmaya girmemeliydi. Ben'in şirketi ve geleceği bu adamın ellerindeydi. Unutulmaması gereken en önemli nokta buydu.

«Pekâlâ,» dedi. Kapıya doğru yürürken genç adamın tamamen çıplak olarak yataktan çıktığını göz ucuyla fark etti.

«Utandığını söyleme sakın,» diye seslendi Saul. Gülüyordu.

Karen içinde eşyalarının bulunduğu çantayı açarken çok zor bir durumda olduğunu düşündü.

Gerçekten utanmış mıydı? Hayatında ilk kez böylesine zengin, karmaşık ve güçlü bir adamla karşılaşıyordu. O güne kadar çıktığı çocuklarla ilişkileri çok farklı olmuştu. Onları istediği gibi yönlendirebilmişti.

Ben'le evliliği de böyle olurdu herhalde. Ona Christine'in verdiğinden çok daha fazla şey verebileceğine emindi. Özellikle anlayış ve aşk...

Aşk mı? Saul Marston'ın kolları arasında yaşadığı duyguları Ben ona verebilir miydi?

Yanıtlanması imkânsız bir soruydu bu. Ayrıca böyle şeyler düşünmemeliydi. Çantadan bir sütyen, bir külot ve elma yeşili renginde ipek bir elbise çıkardı. Bu renk yeterince soğuktu.

«Banyo hazır.»

Saul'ün sesi tam arkasından gelmişti. İrkilerek başını çevirdi. Kapının ağzında duruyordu. Beline mavi bir havlu sarmıştı. Saçları ıslaktı ve güçlü kasları olan vücudu hafifçe parlıyordu.

Kısa bir an göz göze geldiler. Karen kıpkırmızı olduğunu hissetti. «Oh, evet, teşekkür ederim,» diye mırıldandı. Çamaşırlarını elbisesinin içinde saklayarak ayağa kalktı ve genç adamın yüzüne bakmamaya çalışarak telaşlı adımlarla banyoya girdi.

İşini bitirip çıktığında Saul başarılı işadamı kıyafetine bürünmüştü bile. Üzerinde gri renkli çok şık bir elbise vardı. Beyaz ipek gömleği göz alıyordu ve mavi bir kravatla tamamlanmıştı. kanepenin üzerine oturmuş, ayak ayak üstüne atmış elindeki kâğıtları inceliyordu. Karen'in içeri girdiğini görünce ayağa kalktı ve onu tepeden tırnağa uzun uzun süzdü.

«Aman Tanrım,» diye mırıldandı. «İçerde çok kaldın diye şikâyet etmeye hazırlanıyordum. Fakat sonuç gerçekten muhteşem. Bu yeşil elbise içinde harikulade görünüyorsun. Olgun bir Fran-

sız elması gibi. Tek kelimeyle, nefis!»

Karen hiç renk vermeden, «Teşekkür ederim,» dedi. Genç adam ona iyice yaklaşarak hafifçe dirseğinden tuttu. Birlikte kapıya doğru giderlerken, «Kahvaltı edelim,» dedi. «Birden acıktım.»

Aşağı inerlerken bir ara Karen'in koluna girerek, «Galiba mükemmel bir çift oluşturuyoruz,» dedi. «Birlikte çok büyük işler başarabiliriz.»

Karen kısa bir an bakışlarını ondan ayıramadı. Karşısında duran, uzun boylu, yakışıklı ve çok etkileyici bir adamdı.

Bu düşüncelerini ona aktaramazdı kuşkusuz. Soğuk bir tavırla, «Sizinle birlikte çalışmaya hazırım,» dedi. «Ben için her şeyi yapmaya hazırım.»

Asansörden çıkarlarken Saul gülümsüyordu. «Teşekkür ederim, Karen. Başarılı olacağına eminim. Ama Ben'le fazla ilgilenmediğimi bilmeni isterim.»

Karen bu sözler üzerine belli belirsiz bir korkuya kapıldı. Ne demek istemişti? Bu adam kendisinden ne istiyordu? Kahvaltı boyunca kafası bu tür sorularla meşgul oldu. Yemek odası çok güzel döşenmişti. Kahvaltı ise tek kelimeyle nefisti. Karşılıklı oturmuş son kahvelerini yudumlarlarken Saul Marston iş konuşmaya başladı.

«Defterlerin hepsini gördüm. Ama daha incelemem gereken bir sürü şey var.» Bu sözlerin ardından Karen bır soru yağmuruyla karşılaştı. Atölyenin gerçek kapasitesi ne kadardı? Zaman zaman tam kapasiteyle çalıştığı oluyor muydu? Çalışanların morali nasıldı? Düşük istihdam var mıydı? Yöneticilerin işe adam alırken izledikleri prosedür neydi? Kaç günde bir toplantı yapılıyordu? Bu sorular birbiri ardı sıra atılan oklar gibiydi.

Yine de Karen elinden geldiği kadar soruları

yanıtlamaya çalıştı. Genellikle kısa yanıtlar veriyordu. Saul bu yanıtları başını hafifçe sallayarak bir şey söylemeden dinliyordu. Öyle bir an geldi ki Karen kendini bir bilgisayar gibi hissetmeye başladı. Saul bir düğmeye basıyor ve daha önce beynine depolanan bilgilerin bir kısmını o anda öğreniyordu.

Sonunda Karen'e doğru eğildi Saul Marston. Kaşlarını çatmıştı ve bu haliyle çok ciddi görünüyordu. «Öyle görünüyor ki,» dedi. «Ben'in ürettikleri bizim şirketler grubunun pek çok kesimi tarafından kullanılabilecek nitelikte. Büyük bir pazar potansiyeli var. Şirketlerin temsilcileri hatta müdürleri Acapulco'da düzenlediğimiz bu konferansta hazır bulunacaklar. Seni onlarla tanıştıracağım.»

«Beni mi?» Karen hayretten donakalmıştı. «Ama Ben hastanede yatarken sizinle Acapulco'ya gelemem.»

«Elbette geleceksin,» diye karşılık verdi Saul. «Birinin orada Clark'ı temsil etmesi gerekiyor. Senden iyisini bulamayız. Temsilcilerle uzun uzun görüşmem gerekiyor. Onlara planları anlatacağım ve onaylamalarını sağlayacağım.»

«Ya onaylamazlarsa?»

Saul arkasına yaslanarak derin bir soluk aldı. «Onaylamazlarsa durumu yeniden gözden geçiririz.» Kayıtsız bir tavırla söylemişti bu sözleri. Bir süre kımıldamadan Karen'in gözlerinin içine baktı.

«Gerçekten, Ben'le birlikte çalışmak zorunda mısın?»

«Elbette. Ben çok değerli bir insandır. Onun başarılı olmasını istiyorum.»

Derin bir sessizlik oldu. Saul Marston karşısında oturan genç kızın yüzünü dikkatle incelemeye devam ediyordu.

«Senin gibi bir kızın Ben Clark gibi birine dadılık etmesi gerekmez. Sakın yanlış anlama. Düşüncelerine saygı duyuyorum. Ama bana öyle geliyor ki, Ben Clark kendi inisiyatifiyle hareket edebilecek biri degil.»

Karen yutkundu. Bu andan itibaren söyleyeceği sözler çok önemliydi. Saul Marston gözüne birden itici görünmeye başlamıştı.

«Ben'in durumundaki biri için inisiyatif değil olanaklar önemli,» dedi, kararlı bir tavırla. «Ayrıca insanların ulaşmak istedikleri yerler çok farklı olabilir.»

Saul şaşırmış gibiydi. «Ulaşılmak istenen yer çok açık değil mi? İnsan daima zirveye çıkmak ister. Neyse, tartışma konumuz bu değil zaten. İstiyorsan hastaneye gidebiliriz. Ben'e çıkarlarının özenle korunduğunu söyleyebilirsin. Çünkü çok başarılı ve çalışkan bir yardımcısı var. Patronunu da her şeyin üzerinde tutuyor.»

Hastanede Saul, Karen'in bir önceki gün gördüğü doktoru buldu. Genç adam o sabah daha sakin ve mütevazi görünüyordu. Karen az sonra genç bir hemşireyle birlikte Ben'in odasındaydı.

Karen gördüğü manzara karşısında dehşete kapıldı. Ben daracık bir yatakta tüpler ve plastik borular arasında kımıldamadan yatıyordu. Gözlerini açar açmaz Karen'i tanıdı. Genç kız yatağın baş ucuna diz çökerek, «Ben, nasılsın?» diye sordu. «Kendini nasıl hissediyorsun?»

«İyiyim,» diye fısıldadı genç adam. Başını kımıldatamıyordu. «Bu sabah daha iyiyim.»

Karen yutkundu. Ne diyeceğini bilemiyordu. «Gerçekten çok ama çok iyi görünüyorsun,» diye mırıldandı. «Buradan çıkınca kendini yeniden dünyaya gelmiş gibi hissedeceksin, eminim.»

«Şirketin durumunu mu kastediyorsun?»

Karen başını salladı. «Evet, dinle, Ben. Saul

Marston kendisiyle birlikte Acapulco'ya gitmemi istiyor. Konferans için... Gruba bağlı bütün şirketlerin temsilcileri orada olacak. Ben de seni temsil edeceğim. İzin veriyor musun? Gideyim mi? İşin teknik yanını pek iyi bilmiyorum aslında, ama yine de şirketimizin bayrağını yükseklerde tutmaya çalışacağım. Aslında gitmek istemiyorum. Burada senin baş ucunda kalmayı tercih ederim, ama belki de...» Soluksuz kalmıştı. Derin bir nefes alarak yutkundu. Ben'in bakışlarında yorgun ve dalgın bir ifade belirmişti. Onu bu tür konuşmalarla yormaması gerekiyordu aslında.

«Sadece evet ya da hayır demeni bekliyorum, Ben. En doğru kararı senin vereceğine inanıyorum.» Ben'in buz gibi elini sıkıca kavradı.

Genç adam bir süre konuşmadı. Gözlerini Karen'in yüzünden ayırmıyordu. Neden sonra, zayıf bir sesle, «Mutlaka gitmelisin, Karen,» diye fısıldadı. «Kendine iyi bak, canım.»

«İyi bakacağım, söz veriyorum,» dedi Karen, bir solukta. «Çok iyi haberlerle döneceğim, göreceksin.»

«Eminim.»

Karen yavaşça eğilip genç adamın nemli alnına küçük bir öpücük kondurdu. Dışarı çıkmak için kapıyı açtığı an Saul'le karşılaştı.

Koridor boyunca yan yana, sessiz, yürüdüler. Dışarda bekleyen taksinin yanına geldiklerinde Saul ona dönerek, «Nasıl?» diye sordu.

«Çok kötü görünüyor. Umarım kısa zamanda iyileşir.»

Saul bindikleri arabanın penceresinden hastaneye bakarak, «Şanslı adam,» diye mırıldandı. «Senin gibi becerikli bir yardımcısı var.»

Otele varıncaya kadar konuşmadılar.

Karşılıklı oturdukları masanın üzerinde bir sü-

rü kâğıt vardı. Saul tam bir işadamıydı şimdi. Kaşlarını hafifçe kaldırmış dikkatle önündeki belgeleri inceliyor, şirketle ilgili en küçük ayrıntıları bile gözden kaçırmıyordu. Karen sorulara anında yanıt veriyordu.

Saul sonunda dosyaları kapattı. «Şimdilik bu kadar yeter,» diye mırıldandı. «Şimdi kahvelerimizi içelim ve Acapulco'ya gitmek için yer ayırtalım. Temsilcilerin çoğu bugün ve yarın yola çıkacaklar. İlk toplantıyı yarın yapacağız.»

Karen kısa bir an duraksadıktan sonra, «Kahveler bitince Lessington'a telefon edebilir miyiz?» diye sordu. «İşler yolunda mı öğrenmek istiyorum.»

Saul saatine bir göz attı. «İyi fikir. Gerçi orada vakit biraz geç. Ama sanırım hâlâ çalışıyorlardır.»

Telefona doğru yürüdü. Numarayı çevirdi. Karen koltukta oturan genç adamın yanında ayakta duruyordu.

«Merhaba, James. Ben Saul. Mexico City'den arıyorum. Hava nasıl? Kar yağıyor mu? Öyle mi? Burada bazı sorunlar çıktı. Ben Clark rahatsızlandı. Hastaneye kaldırmak zorunda kaldık. Karen'le birlikteyim. Evet, Ben Clark'ın yardımcısı. Şirketten biriyle konuşmak istiyor.» Ahizeyi eliyle kapatıp Karen'e döndü. «Kiminle konuşmak istersin?»

«Charlie, ya da Jean.»

Az sonra hattın öteki ucundan Jean'in cızırtılı sesi duyuldu. «Dinliyorum, Karen.»

«Jean, sana söylemek istediğim bir şey var...»

«Evet, Mr. Ward az önce söyledi. Clark'ın nesi var? Durumu ciddi mi? Orada neler oluyor, Karen?»

«Dün bir ameliyat geçirdi. Doktorların söylediğine göre durumu hızla iyiye gidiyor. Daha bu

sabah kendisini ziyaret ettik. Acapulco'ya hareket etmeden önce...»

«Nereye hareket etmeden önce?» Jean'in sesi normalden üç ton daha yüksek çıkmıştı.

«Acapulco'ya gidiyorum. Konferans için,» diye bağırdı Karen. «Ben öyle istiyor.»

Öteki uçta kısa bir sessizlik oldu. Sonra Jean'in sesi tekrar duyuldu. Çok zor işitiliyordu. Ya yavaş sesle konuşuyordu ya da hatta bir bozukluk olmuştu. «Demek gidiyorsun ve onu tek başına bir hastane köşesinde bırakıyorsun.»

«Evet, bunu yapmak zorundayım. Onun için böylesi çok daha iyi olacak.» Öncekinden daha derin ve uzun bir sessizlik oldu.

«Jean, Jean, beni duyuyor musun?» Ahizeyi Saul'e uzattı. «Sanırım hatlar kesildi.»

Az sonra Saul, yeniden James Ward'la konuşuyordu. Karen ağır adımlarla oradan uzaklaşarak pencereye doğru yürüdü. Zavallı Jean, büyük bir şok geçirmiş olmalıydı. Ona daha fazla açıklama yapabilmeyi isterdi, ama ne yazık ki fırsat olmamıştı.

Saul telefon görüşmesini bitirmişti.

«Anlaşıldığı kadarıyla orada her şey yolunda gidiyor.»

Bu sözleri söyledikten sonra birer kahve daha ısmarladı ve öğleden sonra Acapulco'ya kalkacak uçakta iki kişilik yer ayırttı. «Her şey tamam,» dedi rahat bir tavırla. Gümüş bir tepsi içinde kahvelerini getiren garsona gülümseyerek baktı.

Garson servisi yapıp çıktı. Saul kahveyi hafifçe kokladı. «Meksikalılar bu işi biliyorlar,» dedi. «Şu gördüğün kahve köylerden geliyor. Tarım endüstrisinin en önemli maddesi. Köylüler yardım görür de üretimi arttırabilirlerse hayat standartlarını da önemli ölçüde yükseltebilirler. Ama ye-

terli miktarda üretim yapamazlarsa ekonomik durumları gittikçe kötüleşir.»

Karen tam karşısında oturan genç adamın çevreye zeka pırıltıları saçan koyu renk gözlerine baktı. «Belki de içinde bulundukları durumdan memnundurlar,» dedi. «Para her şey demek değildir.»

Saul omuzlarını kaldırdı ve kayıtsız bir tavırla, «Para hayatı kolaylaştırır,» diye mırıldandı. Bu sözlerle konu kapanmıştı.

Karen Acapulco hakkında pek çok şey işitmiş, kitaplar okumuştu. İlk izlenimleri daha önce öğrendiklerini doğruluyordu. Altın renkli sıcak bir güneş ve pırıl pırıl kumsallar. Yüzen, güneşlenen ve masmavi sularda sörf yapan insanlar. Muhteşem yatların güvertesinde oturmuş içkilerini yudumlayan zengin ve tasasız insanlar. Kalacakları otel körfeze tepeden bakıyordu. Arka tarafta yemyeşil tepeler, daha geride ise masmavi bir gökyüzü...

Karen'in odası altıncı kattaydı ve manzarayı olduğu gibi alıyordu. Aslında buna oda değil de daire demek daha doğru olacaktı. İçi en ince ayrıntılara kadar çok lüks ve üstün bir zevkle döşenmişti. Yatak örtüsü Aztek kültürünün karakteristik renkleri olan kırmızı ve yeşil süslemelerle işlenmişti. Geniş pencerenin önünde çok rahat bir koltuk duruyordu. Yazı masası, televizyon ve akla gelebilecek her şey vardı içerde.

Odanın kapısı vurulmadan ardına kadar açıldı ve Saul Marston her zamanki kendinden emin haliyle içeri girdi.

«Odandan memnun musun? Burayı bulmak biraz zor oldu. Odalar genellikle tek kişilik değildir.»

«Çok rahat ve manzarası çok güzel,» diye

karşılık verdi Karen, pencereden uzaklara, masmavi denize bakarak. «Ben'le birlikte gelseydik bu otelde mi kalacaktık?»

«Hayır. Başka bir otelde yer ayırtmıştınız. Daima gözümün önünde olmanı istediğim için seni buraya aldırdım.»

Ağır adımlarla Karen'e yaklaştı ve tek elini kaldırarak pencerenin pervazına koydu. Karen bir an onun kolunu beline dolanmış gibi hissetti. Kalp atışlarının hızlandığını fark ederek derin bir soluk aldı.

«Daima gözünün önünde olmama gerek yok,» dedi zayıf bir sesle. Göz göze gelmemeye çalışıyordu. «Kendime bakabilirim. Yirmi üç yaşımdayım. Beş yıllık iş tecrübem var ve İspanyolcayı derdimi anlatacak kadar konuşabiliyorum. Birinin sorumluluğumu yüklenmesine gerek yok.»

«Güzel bir konuşmaydı,» dedi genç adam, alaylı bir ifadeyle gülümseyerek. «Çok becerikli biri olduğun kuşkusuz. Yine de seni buraya getiren benim. Başına kötü bir şey gelmesini istemem. Konferansa katılanların hepsi erkek ve buraya eşlerini evde bırakarak geldiler. Çok tatlı bir kadınsınız, Miss Karen Lane. Bunun ne gibi sonuçlar doğurabileceğini umarım biliyorsunuz. Düşündüm ve güvenliğimizi sağlayabilmek için bir plan hazırladım.»

«Bir plan mı?»

Genç adamın yüzü gittikçe yaklaşıyordu. Karen bir iki adım geri attı ve «Ne planı?» diye sordu.

«Çok basit bir plan,» dedi genç adam, aradaki mesafeyi küçük adımlarla kapatarak. «Konferansa katılanlara öyle bir izlenim vermeliyiz ki bizim çok yakın iki arkadaş olduğumuzu düşünsünler. Kabul ediyor musun?»

«Hayır!» Biraz fazla bağırmıştı. Sesini alçalta-

rak, «Kabul edemem.» dedi. «Bence çok saçma bir fikir.»

«Neden?» diye sordu genç adam, merakla bakarak. «Yoksa beni kendine uygun bulmuyor musun?»

Şimdi ne diyecekti? Saul Marston ellerini pantolon ceplerine sokmuş gülümsüyordu. Bu kadar yakışıklı olmasaydı ne olurdu sanki?

«Sorun bu değil, Mr. Marston,» dedi çok ciddi ve kararlı bir tavırla. «Sizi tanımıyorum. Nasıl biri olduğunuzu bilmiyorum.»

«Bana Saul diye hitap etmeni isterim. Lütfen.»

«Pekâlâ, Saul,» dedi Karen, başını biraz öne eğerek.

«Beni tanımıyor olman önemli değil. Şu sorunu çözümlemenin çok basit ve güzel yolları var.»

Karen onun yaklaştığını fark ederek bir kaç adım daha geriledi ve birden sırtı duvara dayandı. Saul ellerini duvara dayayarak ona iyice yaklaştı. Karen dört bir taraftan sarılmıştı.

Bakışlarını Saul Marston'ın yüzüne çevirdi. Birbirlerine öyle yakındılar ki gözlerinin içindeki incecik damarları görebiliyordu. Elmacık kemikleri bu mesafeden biraz daha çıkık görünüyordu. Dolgun dudaklarının gittikçe yaklaşmakta olduğunu fark ederek başını duvara yasladı.

'Direnemeyeceğim,' diye geçirdi içinden. 'Başa çıkmam imkânsız.'

Çıldırıyor muydu yoksa? O anda istediği tek şey onun tarafından doyasıya öpülmekti.

Bölüm Dört

Karen'in yüzünü avuçlarının içine alıp kısa bir süre seyretti. Sonra dudaklarından öpmeye başladı. Elleri yavaşça beline doğru kaydı ve Karen o güçlü vücutla duvar arasında sıkıştığını hissetti. Ellerini yavaşça genç adamın ensesinde kenetleyerek onu kendine doğru çekti. Yüreğinde kabaran heyecanın seline kapılmak üzereyken genç adam onu yavaşça bıraktı.

Gülümsüyordu. «Şimdi birbirimizi daha iyi tanıyoruz,» dedi fısıldayarak. «Bunu pek çok şeyin başlangıcı olarak kabul etmeliyiz. Şimdi iş başına. Aşağı inip onlarla tanışalım. Odam hemen yan tarafta. İstediğin zaman gelip beni uyandırabilirsin.»

Karen ne söyleyeceğini bilemiyordu. Felç olmuş gibiydi. Bu adam onu istediği gibi yönlendirebiliyordu. Derhal bir şeyler yapmalı ve bu durumu düzeltmeliydi.

Onun yanından uzaklaştı. Yatağın üzerindeki çantalardan birini açtı. «Şu anda çok işim var,» dedi. «En az on beş dakika sürer. Aşağıdakilerle tanışmadan önce otel görevlileriyle konuşmam gerekiyor. Ben'e çiçek göndermek istiyorum.»

Saul pencereyi açarken, «Sana tam beş dakika süre veriyorum,» dedi. Tek kaşını kaldırarak dikkatle Karen'in yüzüne baktı. «Ben'e çiçek göndermemiz gerekiyorsa, göndeririz.» Sonra bir şey söylemeden odadan çıktı, kapıyı kapattı.

Karen bakışlarını bir süre kapının beyaz yüzeyinden ayıramadı. Ben'e gönderilecek çiçeğin

üzerindeki kartta ikisinin ismi yan yana yer alacaktı. Kartı görünce Ben'in yüzünün nasıl bir şekil alacağını düşündü. Kartın üzerinde, 'Saul ve Karen'den Sevgilerle,' gibi bir şey yazılı olacaktı.

Bu adamla anlaşmak güçtü. Bu yaşa kadar neden evlenmemişti acaba?

Eşyalarını tek tek çıkararak elbise dolabına yerleştirmeye başladı. Acapulco'yu gördükten sonra bu pamukluların pek de uygun olmadıklarını düşünmeye başlamıştı. Kendi kendine orada bir konferansa katılmak için hazır bulunduğunu hatırlattı. Mavi renkli, kolsuz bir elbise giydi. Sonra aynanın karşısına oturup saçlarını fırçaladı.

Saul dudakları birleştiğinde neler hissettiğini anlamış olabilir miydi? Anlamışsa bundan sonra çok ama çok dikkatli olması gerekecekti.

Ben, Saul'ün bu tür işlerde beraberinde getirdiği bir kadından söz etmişti. O kadının burada olması genç adamın ilgisini az da olsa azaltabilirdi. Bu düşüncenin, içinde en ufak bir ferahlama duygusu bile yaratmadığını fark ederek şaşırdı. Kaygılardan sıyrılmak için banyoya girerek yüzünü buz gibi soğuk suyla yıkadı. Sonra tekrar aynanın karşısına geçerek makyaj yaptı. Saul kapıyı çaldığında işi bitmişti.

Üzerinde fildişi renginde bir kostüm vardı. Tek kolunu kapıya dayamış Karen'i seyrediyordu. Çok yakışıklıydı. Ağır adımlarla odanın ortasından geçerek Karen'e yaklaştı.

Karen bütün dikkatini kendi üzerinde toplamıştı. Bu kez çok dikkatli olmalıydı. «Çıkıyor muyuz?» dedi genç adam, gülümseyerek.

Karen bu otelin içinde tek başına yolunu bulamayacağına emindi. Otel değil küçük bir şehirdi sanki. Derinden bir gitar sesi geliyordu. Çevre-

deki insanlar çok şıktı. Pahalı puro ve parfüm kokuları birbirine karışıyordu. Kırmızı üniformalı garsonlar ellerinde gümüş tepsilerle gidip geliyorlardı. Yerler yumuşak halılarla kaplıydı.

Satış merkezine gelmişlerdi. Saul zengin mücevherlerle süslü vitrini göstererek, «Ayrılmadan önce buradan bir şeyler almalısın,» dedi.

«Benim için çok pahalı,» diye mırıldandı Karen.

Genç adam onun kolunu tutarak hafifçe sıktı. «Gözün daima yükseklerde olmalı,» diye fısıldadı. «Ömrünün sonuna kadar sekreter olarak kalamazsın.»

«Sekreter değil, baş yardımcı,» diye düzeltti Karen.

«Özür dilerim,» dedi genç adam, gülümseyerek. «Ben de öyle demek istemiştim. Ömrünün sonuna kadar baş yardımcı olarak kalamazsın. Senin için çok başka planlarım var.»

Çiçekçinin önüne gelmişlerdi. Karen kart meselesini hatırlayarak telaşa kapıldı. En parlak renkli ve güzel kokulu çiçekleri seçmeye başladı. Saul'ün bir köşede sessizce durduğunu görünce biraz şaşırdı. Çiçek seçme işine karışmak istemiyordu anlaşılan. Karen hemen oradan bir kart alarak, üzerine, «Sevgili Ben, hemen iyileş, Karen'den sevgilerle,» diye yazdı. Yan gözle Saul'e baktı. Hayır, kendi ismini eklemeye niyetli görünmüyordu. İspanyolca konusundaki bütün yeteneğini sergileyerek satıcı kızla bir iki kelime konuştu. Birlikte kapıya doğru yürürlerden Saul'e soğuk bir tebessümle baktı.

«Görevini yaptın,» dedi genç adam. «Mutlu musun?» Sesinde alaycı bir ifade vardı. Karen hiç bozuntuya vermeden, «Bunun görevle bir ilgisi yok,» dedi.

«O halde sevgi söz konusu. Şu Ben gerçekten

çok talihli bir adam.»

Karen sessiz kalmayı tercih etti. Şirketi kurtarmak istiyorsa, şu birkaç gün sinirlerine hâkim olmalıydı.

Az sonra geniş bir salona girdiler. Çevreye kırmızı, siyah ve altın rengi egemendi. At nalı şeklindeki barın gerisindeki raflar tavana kadar rengârenk şişelerle doluydu. Salonun bütününde çok soylu ve seçkin bir hava hissediliyordu.

Saul, genç kızın kulağına eğilerek, «İşte herkes burada,» diye mırıldandı. En yakında duran iki adama doğru yürüdüler. «Sana önce, Harry Walker'la Max Friend'i tanıtayım. Beyler, bu gördüğünüz bayan, Karen Lane. Lessington'dan Clark Şirketi'nin temsilcisi olarak aramızda bulunuyor. Şirketin adını daha önce duymuş olabilirsiniz.»

«Desenize toplantılara renk gelecek.» Max Friend, Karen'in elini sıkarken sürekli gülümsüyordu. Saçları altın rengiydi ve biraz kanlı, küçük mavi gözlerini Karen'in yüzünden ayırmıyordu.

Öteki adam oldukça farklı bir tipti. Çok şık giyimliydi ve çelik grisi gözleri vardı. Karen'in elini tutup bir ona bir Saul'e baktı. Aralarında bir ilişki olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Saul bu yanlış izlenimi düzeltmeye çalışmadı. İçki söyledi ve masayı göstererek, «Rahatınıza bakın,» dedi. İçkilerini alanlar masanın başına geçtiler. Yolculuklarından söz ediyorlardı. Max Friend, Florida'dan, Harry Walker, Kanada'dan gelmişti.

«Liz'i de getirdin mi, Harry?» dedi Saul, iri yapılı arkadaşına dönerek. Harry başını salladı. «Daha sonra gelecek. New York'ta bir partiye katılması gerekti.»

Yeni gelenler masanın çevresinde yerlerini alı-

yorlardı. Saul onları teker teker karşılıyor ve yer gösteriyordu. Herkes birbirini tanıyordu. Konferansın başlama anı yaklaşıyordu.

Harry Walker sandalyesini Karen'e yaklaştırdı. «Demek Lessington'da çalışıyorsunuz, Miss. Lane. Güzel yerdir. Kuzeye giderken bir iki kez oradan geçtiğimi hatırlıyorum. Ama Clark Şirketi'ni hatırlayamadım.»

«Küçük bir firmadır,» diye karşılık verdi Karen, kendini savunmak istercesine.

«Geliştirmeye çalışıyorsunuz galiba.» Bu sözleri söylerken neredeyse alaycı bir tavırla gülümsemişti. Karen'in yüzünde beliren ifadeyi görünce ciddileşti. «Merak etmeyin, Miss Lane,» dedi. «Elbette birbirimize yardım edeceğiz. Ayrıca Saul Marston şirket kurtarma konusunda tam bir uzmandır. Marston'ın şirketiydi, değil mi?»

«Oh, hayır,» dedi Karen, telaşla. «Şirket Ben Clark'a ait. Onun yanında çalışıyorum. Birlikte gelecektik. Kendisi uçakta hastalandı. Onu hastaneye kaldırmak zorunda kaldık.»

«Oh, ne şanssızlık!» Sigarasından derin bir nefes çekti. «Saul'ü uzun süredir tanıyor olmalısınız.»

«Sadece birkaç gündür. Kendisini tanıdığım söylenemez.» Can sıkıcı bir durumdu bu. Saul Marston ilişkileri hakkında yanlış izlenimler yayordu.

«Karen!»

Saul masanın öteki ucundan sesleniyordu. «Yanıma gel, canım. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum.»

Bu 'canım' da ne demek oluyordu şimdi? Herkesin içinde böyle hitap etmeye nasıl cesaret edebiliyordu? Harry Walker'ın merak dolu bakışlarını üzerinde hissederek kızardı. O anda yapabi-

leceği bir şey yoktu. Yerinden kalkarak masanın çevresini dolaştı. Saul'ün yanında orta yaşlı bir çift vardı. Kadın biraz tombulcaydı. Parlak küçük mavi gözleri vardı. Oldukça eski tarz bir elbise giymişti.

Karen'e elini uzatırken, «Burada bir kız görmek benim için harika bir olay,» dedi. «Bütün bu önemli adamlar ciddi meseleler hakkında konuşurlarken kendimi çok yalnız hissederim. Artık bu duygudan kurtuldum.»

Saul ona doğru eğilerek gülümsedi. «Böyle konuşman doğru değil, Ann,» dedi. «Karen bizden biri. Konferansa katılmak için geldi. Çok parlak bir iş kadınıdır. İşimiz bitince birbirimizi tanımak için bol vaktimiz olacak. Hep birlikte bir şeyler yapalım. Sen ve Bill, ben ve Karen... Ne dersin?»

«Oh, elbette!» Ann Goodall'ın gözleri iyice parlamıştı bu sözleri söylerken. «Harika bir fikir. Duydun mu Bill, Saul toplantıdan sonra bizi davet ediyor.»

Kocası o sırada yanındaki adamla hararetli hararetli bir şeyler konuşuyordu. Başını çevirip, «Harika canım, harika,» diye mırıldandı. Sonra adamla konuşmaya devam etti.

Saul az sonra sağında oturan adamla Amerikan piyasasının yapısı hakkında tartışmaya başladı. Bu arada Ann Goodall, Karen'i sorguya çekiyordu. Bu işi yaparken yüzünden tebessüm eksik olmuyordu. Karen'in kimin hesabına çalıştığını, ne kadar süredir çalıştığını, yaptığı işten memnun olup olmadığını, nerede yaşadığını, anne ve babasını, sırayla sordu. İkide bir, «Oh, harika, harika!» deyip duruyordu.

Karen mekanik yanıtlar veriyor, arada bir kaçamak bakışlarla yanında oturan Saul'ü süzüyordu. Genç adamın sesi kafasının içinde yankı-

lanıyordu sanki.

Ann bir ara kıkır kıkır gülerek, «Saul çok tatlı, değil mi?» dedi. «Bill'le birlikte olmasaydım onun peşini bırakmazdım. Biz karı koca Sul'e hayranızdır. Oh, şuraya bak! Harry'nin karısı geliyor. Rüya gibi kadın, değil mi, canım. Onu tanımlamak için başka söz bulamıyorum.»

Karen dönüp baktı ve kadının ne demek istediğini anladı. Liz Walker gerçekten de rüya gibi bir kadındı. Güzel denemezdi, fakat garip bir havası vardı. Bu hava biraz da giyiminden kaynaklanıyordu. Üzerinde zeytin yeşili renginde uzun bir elbise vardı. Elbisenin oldukça açık yakası, gümüş bir broşla bitiştirilmişti. Broş olmasa yaka karnına kadar açılacaktı. Başında çok şık, geniş kenarlı bir şapka vardı. Ve gözleri... Çok güzel iri yeşil gözler. Büyüleyici bir yılana benziyordu.

Masanın çevresindeki erkekler ayağa kalktılar. Ama o gözlerini hafifçe süzerek doğruca kocasına gitti ve onu öptü.

Liz Walker, derinden gelen bir sesle, «Erken geldim,» dedi. «İlk uçakta yer buldum.» Masanın çevresinde oturanları gülümseyerek ama soğuk bir ifadeyle süzdü. «Hepinize merhaba,» dedi. «Sizleri bir arada görebilmek ne güzel.» Bakışları Saul'ün üzerinde bir süre sabitleşti. «Selam başkan. Büyük şefimiz bugün nasıllar?» Bakışları Karen'i bulunca yüzündeki ifade değişir gibi oldu.

«İyiyim, teşekkür ederim,» dedi Saul, neşeli bir tavırla. «Sen nasılsın?»

«Yorgun.»

Oysa hiç de yorgun görünmüyordu.

«New York çok yorucu bir kent,» diye devam etti. Sonra kocasına döndü. Bembeyaz eliyle onun yanağını hafifçe okşadı. «New York harikulade

bir kent. Ah, bu arada şunu da belirtmeliyim ki yaptığım iş görüşmeleri çok cesaret verici oldu. Benden hoşlandılar. Benden ve mallarımdan.»

«Çok sevindim, canım.» Harry karısının az önce yanağını okşayan elini yakalayarak öptü. Doğrusu hiç de romantik birine benzemeyen böyle bir adamdan beklenmeyecek bir jestti bu. Demek ki karısına âşıktı.

«Liz geçenlerde kendi işini kurdu,» diye açıklamada bulundu Harry. Yüzünde gururlu bir ifadeyle masanın çevresinde oturanlara tek tek baktı. «Mücevher satıyor.»

Bu sözler üzerine alkışlar ve tebrikler yükseldi. Sonra sesler yavaş yavaş yatıştı ve genel konular üzerine bir tartışma başladı.

Ann Goodall bir ara Karen'in kulağına eğilerek, «Şu Liz'in saçına bak,» diye fısıldadı. «Beni hep etkilemiştir, biliyor musun? Bir dahaki sefere öyle bir saç yaptıracağım ki, şaşacaksın.»

Saul yerinden kalkıp Karen'e yaklaştı. «Seni Liz Walker'la tanıştırmak istiyorum,» dedi. «Çok iyi anlaşabileceğinizi sanıyorum.»

Az sonra Liz'le Harry'nin yanındaydılar.

«Liz, bu Karen Lane. Aramıza yeni katıldı.»

Karen kadının sıradan bir merakın ötesinde garip bir ilgiyle parlayan yeşil gözlerine baktı.

«Merhaba, Karen. Aramıza katılman ne hoş. Harry kafanın sürekli işle meşgul olduğunu söyledi bana. Ne kötü! Çalışmak zorunda olmayan kadınlar tenlerini bronzlaştırırlarken sen sürekli çalışmak zorundasın.»

«Güneşlenmek için vakit bulacağımı sanıyorum,» dedi Karen.

«Elbette,» dedi Saul. Karen'in yanına oturup kolunu omzuna koydu. «Karen'in boş zamanlarını değerlendirmeye kararlıyım,» diyerek, diğer ikisine bakıp güldü.

«Oh, anlıyorum,» dedi Liz. Gözlerini süzerek Karen'e döndü. «Bu adama dikkat etmelisin, Karen. Çok tehlikelidir.»

Bakışlar olmasaydı bu sözler sıradan bir şaka olarak kabul edilebilirdi. Ama Liz, Saul'e çok keskin ve garip bir biçimde bakmıştı. Tam o anda Harry'nin başını öne eğdiği Karen'in gözünden kaçmadı. Saul, Walkerlar'ı çok iyi tanıyor olmalıydı. Yoksa çok iyi tanıdığı sadece Liz Walker mıydı? Baş döndürücü düşüncelerdi bunlar. Karen bir an kendini çok genç ve deneyimsiz hissetti.

Bu arada Liz konuşmaya devam ediyordu.

«Biraz gevşemeye ihtiyacım var. Ayrıca şu New York giysilerimi çıkarıp Acapulco'ya uygun şeylerimi giymeliyim.» Bu sözleri söylerken ilerdeki barın çevresindeki kadınları süzüyordu. Çoğu incecik elbiseler giymişlerdi.

Harry, Saul'e dönerek, «Akşam yemeğinde burada mısın?» diye sordu.

«Hayır. Karen'i biraz gezdirmek istiyorum. Yarınki toplantıdan önce biraz rahatlamakta fayda var.» Saul bunları söyledikten sonra ayağa kalktı. «Gündemle ilgili bilgileri Harry sana aktarır, Liz,» dedi. «Görüşmek üzere.» Karen'le birlikte masadan uzaklaştılar. Genç adamın kolu hâlâ Karen'in omzundaydı.

Asansörde Karen'e iyice sokularak yumuşak bir sesle, «Az ilerde çok güzel bir restorant biliyorum,» dedi. «Yemekleri de nefistir.»

Karen gerçekten de çok acıkmıştı. Ama Saul'ün bu rahat ve kayıtsız tavırlarına karşı direnmek zorunda hissediyordu kendini. Onun her istediğini yapmaya hazır biri durumuna düşmemeliydi.

«Yemek için dışarı çıkmak istemiyorum,» dedi. Asansörün daracık kabininin içinde birbirle-

rine çok yakın duruyorlardı. «Biraz yorgunum.»

«Anlıyorum,» dedi genç adam, yumuşák bir sesle. «Önce güzel bir uyku çekmelisin. Burada çoğu insan güneş batana kadar uyur. Saat sekizden önce kimse yemek yemez. Saat yedi buçukta aşağıdaki barda buluşalım. Yolu bulabilecek misin?» Asansörden çıkmış Karen'in odasına doğru yürüyorlardı.

Tartışmak gereksizdi. 'Yine kaybettim,' diye düşündü Karen. «Tam vaktinde orada olurum,» diye karşılık verdi. Odasına girdi ve kapıyı kapadı.

Üzerindekileri çıkarıp yatağına uzandı. Hiç uykusu yoktu. Gözlerini kapayarak gevşemeye çalıştı. Dün gece Saul'ün odasında olanlar gözlerinin önünde canlanmaya başladı. Genç adamın sıcak öpüşlerini teninde duyar gibi oldu. Yüzünü ateş basmıştı. Sıcaklığın yavaş yavaş aşağı doğru kaydığını, bütün vücudunu kapladığını hissetti.

Ne pahasına olursa olsun bu adama karşı direnmeliydi. Daha önce hiçbir erkeğin kendisine bu şekilde davranmasına izin vermemişti. Ama Saul Marston bu alanda bir uzman sayılırdı. Uygulamaya geçmeden önce her şeyi inceden inceye hesaplamaya alışkındı. Para konularında olduğu gibi aşk konusunda da geçerliydi bu. Kendini zayıf hissediyordu. Bunu artık inkâr edemezdi. Saul Marston hakkında bildikleri o kadar azdı ki. Her şeyden önce çok farklı bir dünyada yaşıyordu. Az önce gördüğü insanlar uluslararası alanda yaşıyorlardı. Oysa kendisi o güne kadar küçük kasaba çevresinin dışına çıkmamıştı. Ben'in hatırı için katlanıyordu bütün bunlara. Konferans salonunu, masanın çevresinde oturan insanların yüzlerini gözlerinin önüne getirdi. Çok dikkatli olmalıydı. Saul Marston'ın niye-

tini tam olarak anlayabilmiş değildi. Onunla yatmaktan başka bir amacı olmayabilirdi. Niyetini saklamaya gerek görmüyordu. Karen'i arzuladığı, her fırsatta ona dokunmak isteyişinden belliydi. Konferans günlerini böylece değerlendirmeyi düşünüyor olmalıydı. Birkaç günlük eğlence... Ya da birkaç gecelik.

Yataktan kalkıp pencereye yaklaştı. Odanın serinliği havalandırma sisteminin mükemmel çalıştığını gösteriyordu. Manzara gerçekten muhteşemdi. Güneş henüz batmıştı ve gökyüzü çok canlı renklerle boyanmış bir tuval gibiydi. Ateş rengi, yeşilin çeşitli tonları ve altın sarısı... «Nefes kesici bir güzellik,» diye mırıldandı.

Birden renklerin yavaş yavaş değiştiğini, solduğunu fark etti. Tropikal iklimlere özgü bir şeydi bu. Gökyüzü ansızın solar ve akşam hızla siyaha dönüşen lacivert bir örtü gibi gökyüzünü çepeçevre sarardı.

Karanlık hızla çöküyordu. Birden otelin ve diğer binaların ışıkları yandı. Karen derin derin iç çekti. Keşke Ben'le birlikte olsa ve bu güzel manzarayı onunla paylaşsaydı .Belki de ona âşık olabilmek için zamana ihtiyacı vardı. Birlikte olsalardı Saul Marston hayatına hiç girmeyecekti. Her şey ne kadar basitti. Belki de ona basit gibi gelen şey aslında anlayamayacağı kadar karmaşıktı.

Saul'le çatışmamalı, anlaşmazlık konusu yaratmamaya özen göstermeliydi. Bunu Ben'in durumunu kurtarabilmek için yapacaktı. İyi bir sonuç elde etmek için onunla yatması gerekmiyordu, kuşkusuz. Hayır, böyle bir koşulu asla kabul edemezdi. Ayrıca Saul de bu tür konularda şantaj yapacak birine benzemiyordu. Kişisel sorunlarla iş sorunlarını birbirinden ayırabilecek kadar akıllıydı. Kendi varlığı ve davranışları

Clark's Şirketi'nin kurtarılması meselesinde belirleyici bir etken olamazdı.

Ben böyle bir şeye asla razı olmazdı. Baş yardımcısının şerefi pahasına şirketinin kurtarılmasını isteyemezdi. Karen birden histerik bir kahkaha attı. Victoria çağına özgü bir melodram yaşıyordu sanki. Perdeleri kapadı ve ışığı yaktı. Başladığı oyunu son perdesine kadar ciddiyetle oynamak zorundaydı.

Elbise dolabının kapağını açarak düşünmeye başladı. Rolüne uygun bir şeyler seçmeliydi. Özellikle kışkırtıcı olmamaya dikkat etmeliydi. Annesinin seçtiği iki gece elbisesi yan yana duruyordu. Birisi, fildişi renginde saf ipektendi. Yakası ve sırtı çok açıktı. Karen'in en sevdiği elbiselerden biriydi. Hayır, bu gece için uygun değildi. İkincisini çekip aldı. Gece mavisi organzeden, uzun kollu bir elbiseydi bu. Boynuna kadar küçük düğmelerle ilikleniyordu. Ciddi bir iş kadını işte böyle bir şey giymeliydi.

Saçlarını ensesinde zarif bir topuzla birleştirdi. Sonra makyaja başladı. Göz kapaklarını hafif mavi bir renkle gölgeledi. Hafif pembe renkli bir ruj kullanmalıydı. Çünkü bu renk heyecanlanırsa yanaklarının alacağı renge çok iyi uyacaktı. Heyecanlanacağını da nereden çıkarıyordu? Heyecanlansa bile bu bir savaşçının heyecanı olacaktı. Sıkı durmalıydı.

Aynaya dikkatle baktı. Yedi buçuk, demişti. Oysa saat yedi bile değildi. İçinde garip bir sabırsızlık hissediyordu. Bu odada oturup bir saat bekleyemezdi. Siyah renkli ince şalını koluna alarak odadan çıktı, kendinden emin adımlarla asansöre doğru yürüdü.

Aşağıdaki salonlar kalabalıktı. İçkilerini yudumlayan insanlar yüksek sesle konuşuyor, gülüşüyorlardı. Sean oralarda bir yerde olmalıydı.

Midesinin buruldugunu hissetti. Bir iki saat daha aç kalması imkânsızdı. Ağır adımlarla snack bara doğru yaklaştı. Orada daha önce hiç görmediği nefis görünüşlü meyveli kekler ve küçük çörekler vardı. Tabureye yavaşça ilişti ve bir meyve kokteyli söyledi. Az sonra içinde kremalı minik çilekler yüzen nefis bir şey içiyor ve üçüncü kekini yiyordu. Birden yanıbaşında birinin kendisini seyretmekte olduğunu fark ederek başını kaldırdı. Max Friend ilgi dolu bakışlarla hafifçe gülümseyerek onu seyrediyordu.

«Merhaba, tatlım. Yalnız başına içki içmek uğursuzluk getirir.»

Karen tek kaşını kaldırarak gülümsemeden baktı ona. «Sadece meyve suyu içiyorum,» dedi soğuk bir sesle. Bu adamdan hoşlanmamıştı.

Genç adam biraz eğilerek bardağı yakından inceledi.

«Gerçekten de meyve suyu. Bunu değiştirelim.»

Barmene işaret ederek Karen'in bardağına biraz cin koymasını söyledi. Barmen yanıt vermedi, ters ters bakmakla yetindi. Max şaşırmıştı. Karen gülmeye başladı. «Size bu barda sadece meyve kokteyli satıldığını anlatmak istiyor,» dedi.

«Oh, pardon,» dedi Max. Hafifçe gülümsedi. Karen'e doğru eğilerek, «Burası bana uygun bir yer değil,» dedi. «İyi ki buraya gelmeden önce yeterince içtim. Böyle yerlerde kaçınılmaz oluyor. İnsanlarla sürekli ilişki halindesin. Bu da insanı içmeye zorluyor.» Bir süre sabit bakışlarla Karen'i süzdü. «Haydi gel, Pasifik Okyanusu'nu seyredelim. Bu saatte deniz yavaş yavaş kabarmaya başlar.»

Karen duraksadı. Saul'le buluşmasına tam yirmi dakika kalmıştı. Biraz geç kalsa iyi olabilirdi. İçkisini bir yudumda bitirdi. Genç adama gülüm-

seyerek başını salladı.

Kumlar hâlâ sıcaktı. Deniz sakin görünüyordu. Küçük dalgacıkların hareketi, suyun yavaş yavaş yükselmekte olduğunu gösteriyordu. Otel ışıklar içinde pırıl pırıldı. Ama bu ışıklar kumsala kadar gelmiyordu. İlerde, dolunay beyaz bir balon gibi göğe yükseliyordu.

«Gerçek değilmiş gibi görünüyor,» diye mırıldandı Karen. «Sanki bir dekor perdesi germişler.»

«Sahneye çıkan güzel bir kadın için,» dedi Max. Elini yavaşça Karen'in beline dolayıp onu kendine çekti. «Ay ışığı saçlarında yansıyor,» diye fısıldadı.

Karen biraz uzaklaşarak, «Saçlarım koyu renktir. Dikkat etmedin mi?» dedi.

«Dikkat etmez olur muyum? Seninle ilgili en küçük ayrıntılar bile gözümden kaçmıyor. Marston'la birlikte içeri girdiğin andan beri yalnız seni görüyorum. Bunu Tanrının bana bahşettiği bir lütuf olarak kabul ediyorum. İnsan bir anda bütün dertlerinden arınıyor.»

Karen konuyu değiştirmek için uygun bir fırsat yakaladığını düşündü.

«Demek dertlerin var,» dedi. «Öğrenebilir miyim?»

Genç adam bakışlarını açık denize doğru çevirdi. «Boşanma konusunda bir karar vermek zorundayım,» diye mırıldandı.

Al sana bir tane daha! Ona ne diyebilirdi? Ben'le bu konuyu konuşa konuşa yeterince deney sahibi olmuştu, ama yine de önemli bir hata yaptı ve susmayı tercih etti. Max acıklı hayat hikâyesini anlatmaya başlamıştı bile. Karısı her şeyi almaya çalışıyordu; evi, mobilyaları, hatta çocukları.

Ben karısı hakkında tek bir kötü söz bile söy-

lememişti. Oysa Karen, Christine'in de bu tür davranışlarda bulunduğunu tahmin edebiliyordu. Max Friend bu konularda çok farklı tavır alan bir adam olmalıydı. Belki de çok içtiği için saçmalıyordu.

«Senin gibi bir kızla tanışmak beni ne kadar mutlu etti, bilemezsin, tatlım.» Bu arada kolunu Karen'in beline dolamaya çalışıyordu. «Sevgi dolusun, sıcak ve sempatiksin.»

Konuşmamak daha iyi olacaktı. 'Bu işkence daha ne kadar devam edecek?' diye geçirdi içinden. Tam o sırada arkadan yaklaşan biri Karen'in belini kavramaya çalışan kolu yakalayıp sert bir hareketle çekti. Karen dehşetle başını çevirdi ve Saul'le göz göze geldi.

«Çek elini! Benim alanıma giriyorsun. Ne yaptığını sanıyorsun sen?»

Max'ın yüzünde aptalca bir ifade belirmişti. Gülümsemeye çalıştı.

«Sen misin, Saul? Özür dilerim. Ben... bilmiyordum.»

«Şimdi biliyorsun işte!» diye bağırdı genç adam. Sonra Karen'e döndü. «Hazır mısın? Hazırsan gidelim. Zaten yürüyerek gideceğiz.»

Karen'in koluna girdi Max'ı orada, deniz kıyısında bırakarak yürüdüler.

Yola çıktıklarında Karen onu durdurdu. «Bir dakika,» dedi. «Ayakkabılarıma kum doldu.» Ayakkabılarını çıkarıp içlerindeki kumu silkti. Bir ara dengesini kaybeder gibi olup Saul'ün koluna tutundu. Şaşılacak kadar sert adaleli bir koldu bu. Sanki bir kaya parçasına tutunmuştu. Genç adamın vücudundan yayılan manyetizm sinirlerinde titreşimler yaratıyordu. «Özür dilerim,» dedi şaşkınlıkla. Saul güldü. «Acele etme,» diye mırıldandı. «Ayrıca bana tutunabilirsin. Dokunmandan hoşlanıyorum. Şimdi ötekini giy.»

Karen telaşla ayakkabısını giydi. Az sonra yan yana palmiye ağaçlarının altında yürüyorlardı.

Saul bir ara ona dönerek, «Gördün mü?» dedi. «Seni uyarmıştım.»

«Hangi konuda?» Anlamazlıktan geliyordu.

«Konferansa katılan yalnız ve aç kurtlar hakkında. Yine de Max Friend büyük bir kurt sayılmaz. Sadece rahatsız edici bir tip.»

Haklıydı. Ama Karen ayrı fikirde olduğunu göstermek istemiyordu. «Zararsız görünüyor,» diye mırıldandı. «Bana boşanmak üzere olduğunu söyledi. Karısıyla olan ilişkilerini anlatıyordu.»

«Sen de sempati gösteriyordun, öyle mi?» Max'ın sesini taklit ederek, «Sevgi dolusun, sıcak ve sempatiksin,» diye söylendi.

«Pek öyle sayılmam,» dedi Karen. «Sen müdahale etmeseydin onunla konuşmaya devam edebilirdim. Bozulan evlilikler beni hep kederlendirir.»

«Evlilik dönemi beni daha çok kederlendirir,» dedi genç adam, alaycı bir tavırla.

«Evlenmeyi düşünmüyorsun galiba.» Şimdi söyleyeceği şey çok önemliydi. Bütün dikkatini topladı.

«Ben mi? Evlenmek ha! Dünyada böyle bir hata yapmam. Çevrene bak. Evlenip de mutlu olmuş insan tanıyor musun?»

«Çocuk istemiyor musun? Marston imparatorluğunu bırakabileceğin bir erkek çocuk, örneğin.» İçtenlikle söylemişti bu sözleri. Şaşkınlığını gizleyememişti.

Genç adam durarak ona uzun uzun baktı. Yüzünde garip gölgeler oynaşıyordu.

«Benimle alay etmeyiniz, Miss Karen Lane. Kadınlarla ilişkilerim daima belli sınırlar içindedir.»

Karen yutkundu. Gözlerini ondan ayırmadan, «Anladım,» diye mırıldandı. «Bunu unutmayacağım.»

«İyi edersin.» Yürümeye devam ettiler. Karen' in dudakları kurumuş, avuçlarının içi terlemişti. Yanında karşı konulması imkânsız doğaüstü bir yaratık yürüyordu sanki.

Ne yapması ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Tam o sırada genç adamın kolu onu sıkıca kavradı ve palmiye ağaçlarının iyice karanlıkta bıraktığı bir köşeye çekti. Öpüşürlerken Karen gözlerini sıkıca yumdu. Bütün vücudu titriyordu.

Yan gözle ona baktı. Göz göze geldiler. Palmiye yapraklarından süzülen ışık genç adamın yüzünde garip ışık oyunları meydana getiriyordu. Bakışlarında alaycı bir ifade yoktu. Aksine çok ciddi görünüyordu.

«Birbirimizi etkiliyoruz galiba, öyle değil mi?» Kalın, derinden gelen bir sesle söylemişti bu sözleri.

Karen bir an soluğunu tuttu. Sonra, «Aynı şeyleri hissedemiyoruz, sanırım,» diye mırıldandı. Sesinin titremediğini fark ederek sevindi. «Acapulco mehtabı insanda duygusal yanılsamalar yaratıyor,» diye ekledi. «İstersen bu duyguları ciddiye almayalım.»

«Neden korkuyorsun, Karen?»

«Korkmuyorum.»

«O halde neden titriyorsun?»

Titrediğinin farkında bile değildi. Gülümsemeye çalıştı. «Söyledim ya,» dedi. «Bu ay ışığı insanı etkiliyor.»

Genç adamın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. «Ay ışığıyla ilgili değil, küçük Karen,» dedi. «Çok daha güçlü bir şey bu.» Sesinde şefkati çağrıştıran yumuşak bir tını vardı.

«Aklım davranışlarımı kontrol altına almam gerektiğini söylüyor.»

«Neden? Ben'le mi ilgili? Belki bir başkası.»

Verilecek yanıt yoktu. Karen, aşkı, ayaklarının yanıbaşında açılan derin bir uçurum gibi görüyordu o an.

Bütün gücünü toplayarak, «Ben bana evlenme teklif etti,» diyebildi.

«Anlıyorum.» Derin bir sessizlik oldu. «Ne yanıt verdiğini öğrenebilir miyim?»

«Öğrenmesen daha iyi olur. Şu anda hiçbir şey belli değil, ama...» Bir an boğulacakmış gibi oldu. Derin bir soluk alarak, «Ama öyle görünüyor ki, seninle yeni bir şeye başlamam imkânsız. Ben bu vaziyette hastanede yatarken... Bana bu şekilde davranmaktan vazgeçersen, iyilik etmiş olursun.»

«Seni arzulamamalıyım, öyle mi? Seni istiyorum, Karen. Bugüne kadar tanıdığım hiçbir kadını böylesine arzulamadım. Lessington'da o külüstür büroda gördüğüm an sana sahip olmak istedim. Soylu düşüncelere sahip olmadığım bir gerçek. Ben'in kötü talihi sahneden ayrılmasına yol açtı. Onun yüzüğünü parmağına takana kadar senden vazgeçmem. Bunu bilmeni istiyorum.»

Karen'in yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kaçıp gitmek istedi, ama genç adam onu güçlü elleriyle kollarından kavrayarak durdurdu. Az sonra yine yan yana yürüyorlardı. Karen gülünç bir durumda hissetti kendini. Yeryüzünde böyle garip olaylar diğer insanların da başına geliyor muydu?

«İşte burası,» dedi Saul. Eliyle girişi ışıklarla aydınlatılmış bir restorantı gösteriyordu.

Bölüm Beş

Merdivenlerden inerlerken, Saul, «İstersen dışarda da oturabiliriz,» dedi. «Havalandırma sistemi var ama içersi biraz küçük.»

Karen çabucak düşündü. Bu havada içeri tıkılmak istemiyordu. Bir solukta, «Lütfen dışarda oturalım,» dedi.

Tam o sırada, esmer, dev bıyıklı bir adam karşılarına çıktı.

«Senyor Marston, nasılsınız? Yeniden bir araya gelmek ne güzel.»

«Merhaba, Carlos. Çok uzaktan geliyoruz. Boş masan var mı?»

Carlos bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. «Restorantın en güzel masası daima emrinizdedir senyor.» Hep birlikte terasa çıktılar. Çok güzel bir yerdi burası. Palmiye ağaçlarının hışırtısı denizin uzaktan gelen fısıltılarına karışıyordu. Carlos, yer gösterirken, «Senyorita, buradan memnun kalacaklar,» dedi.

Saul bakışlarını Karen'in yüzüne çevirerek, «Senyorita büyülenecek,» diye mırıldandı. Carlos aperatifleri almaya gittiğinde, «Üzerindeki elbiseyi çok beğendim,» dedi. Birbirlerine çok yakın oturuyorlardı. Saul genç kızın boynunu yumuşak bir dokunuşla okşadı. 'Sıkı dur,' diye içinden geçirdi Karen. Titrememeliydi.

«Evet, gerçekten çok güzel.» Bakışlarıyla o küçücük düğmeleri tek tek çözüyordu sanki. Uzun parmağıyla düğmelerden birine dokundu. «Açılmak istiyor sanki,» diye mırıldandı.

Bakışları karşılaştığında Karen gülümsedi. «Bu elbisenin iş yemekleri için uygun olacağını düşündüm,» dedi, kayıtsız görünmeye çalışarak. «İffetli bir görünüm veriyor.»

Genç adam kaşlarını kaldırarak merakla baktı ona. «Öyle misin?»

«Nasıl?»

«İffetli, el değmemiş.»

Karen derin bir soluk aldı. «Buraya iş konuşması yapmak için geldiğimizi düşünüyordum.»

«Böyle bir yerde iş konuşması yapılır mı?» Eliyle manzarayı gösterdi. Karanlık deniz yer yer kentin ışıklarını yansıtıyor, dolunay gümüş bir tepsi gibi gökyüzünde parlıyordu. Saul yarı uykulu bir sesle, «Iş mi konuşacağız?» diye sordu.

«Konuşmayabiliriz. Ama ahret sorularına uygun bir yer de değil bence.»

«Bir işe başlarken cepheden harekete geçmeyi severim. Yine de önemli değil. Gerçek nasıl olsa kendini ortaya koyacak.»

Garson aperatifleri getirdi. Bir diğeri mönüyü Karen'e uzattı. Konuşmanın bu şekilde kesintiye uğraması Karen'i sevindirmişti. Kitap kalınlığındaki mönüyle yüzünü gizledi.

«Ne tarz yemek istersin?» diye sordu Saul. «Carlos harika biftek yapar. Ama istersen Meksika usulü baharatlı ve etli börek de yiyebilirsin.»

«İkincisini tercih ederim. Çok sıcak olmasın ama.»

«Carlos'a güvenebilirsin. Ayrıca sıcak ve baharatlı yemeklerle yanmanı istemeyiz. Yarınki toplantıda bana lazımsın.»

Nihayet iş konuşmaya başlayacaklardı galiba. «Mr. Walker'a toplantının gündeminden söz etmiştin,» diye başladı. Ama Saul küçük bir el hareketiyle onu durdurdu. «Sıradan sözlerdi,» de-

di. «Geceyi Harry ve Liz'le geçirmeye niyetim yoktu. Ayrılırken işle ilgili bir iki laf etmek âdettendir.»

«Bence çok güzel bir kadın.»

«Liz mi? Evet, öyledir.»

«Harry'yle uzun süredir evli olmalı.»

«İki aydır birlikteler. Bu konuyu değiştirsek nasıl olur? Bana kendinden söz et.»

«Yine mi ahret soruları?»

Saul içini çekti. «Seni konuşturmak çok zor. Oysa seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Anne ve babanı. Nasıl yaşadığınızı, hangi okullara gittiğini, boş zamanlarında ne yaptığını, bütün bunları öğrenmek istiyorum. Mesela, müzik dinlemekten hoşlanır mısın? Kitap okur musun? Sinemaya gider misin?»

'Ben de senin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum aslında,' diye içinden geçirdi Karen. 'Ama çok farklı bir nedenle.' Tanımadığı birine iki gün içinde âşık olmamalıydı. Lessington'daki büroda onunla ilk karşılaştığında nefret etmişti. Oysa şimdi...

«Evet, bekliyorum,» dedi genç adam, gülümseyerek.

Karen onun gözlerinin içine bakıyordu. Birden garip bir şey oldu. Çevredeki masalarda oturan insanlar yavaşça silinip yok oldular. Saul'ün koyu renk gözlerinin dışında hiçbir şey yoktu. Uzaktan denizin solukları işitiliyor, palmiye ağaçlarının hafif hışırtısı bu büyüleyici sese eşlik ediyordu. Sıcak ve nemli havayı keskin bir çiçek kokusu kaplamıştı.

Karen yutkundu, sonra hafifçe öksürdü. «Annem ve babam,» diye başladı. «İkisi de doktordur. Aynı evde yaşarız. Hangi okullara gittiğimi öğrenmek ister misin?»

Saul güldü. «Sakin ol, sevgilim,» dedi. Sonra

birden ciddileşti ve sandalyesini geriye doğru çekerek kalktı. «Bir iki dakikalığına gitmem gerekiyor. Beni bağışla lütfen. Hemen telefon etmeliyim.»

Karen genç adamın arkasından baktı. Sonra bakışlarını diğer masalara, yemek yiyen insanlara çevirdi. Restorantın bu bölümünde çok lüks ve gösterişli bir hava vardı. Renkli ışıkların altında bütün kadınlar güzel, erkekler ise yakışıklı görünüyordu.

Saul hızlı adımlarla gelip yerine oturdu.

«Hastaneye telefon ettim. Ben'in durumu sürekli iyiye gidiyormuş.»

O anda Karen derin bir suçluluk duygusuyla gözlerini yumdu. Ben'i tamamen unutmuştu. Otelden ayrıldıkları andan beri onu bir kez olsun düşünmemişti.

«Çok düşüncelisin,» diyebildi. «Çok teşekkür ederim.»

Saul gülümsedi. «İçin rahat olabilir.»

Sürekli Ben'i düşündüğü için sıkıntılı göründüğünü sanmıştı. 'Ne büyük yanılgı,' diye içinden geçirdi Karen.

Garson yemekleri getirdi. Saul daha fazla soru sormayacaktı anlaşılan. Yemek boyunca daha çok kendisi konuştu. Meksika'nın en sevdiği yerlerden biri olduğu anlaşılıyordu. Ülkenin tarihi ve kültürü hakkında çok ilginç öyküler anlatıyordu. Çeşitli kültürlerin yaşadığı bu coğrafya parçası eşsiz doğal güzellikler ve değerli kültürel zenginliklerle doluydu. Karen nihayet soru sorma fırsatı yakaladığı için seviniyordu.

«Meksika'ya ilk kez ne zaman geldin? Burada yaşadın mı?»

Genç adam başını sallayarak, «Hayır,» diye karşılık verdi. «Ama büyükbabam saf kan kızılderiliydi. Amerikalı bir kadınla evlendi ve oğlu,

yani babam, İngiltere'ye gittiğinde annemle tanıştı. Evlenip orada yaşamaya başladılar. Yani durum biraz karışık. Ama ben memnunum. Damarlarımda dolaşan kızılderili kanı bana gurur veriyor. Arada bir köylere gidip orada yaşayan atalarımı ziyaret ederim. Biliyor musun, o insanlar yirminci yüzyıla daha yeni giriyorlar.»

Karen genç adamın koyu renk gözlerine, çıkık elmacık kemiklerine ve yüzündeki gururlu ifadeye dikkatle baktı.

«Yüzüm daha iyi açıklıyor galiba,» diye mırıldandı genç adam. Karen'in bakışları onun yüzünde dans ediyordu sanki.

«Seni bir Aztek kabilesinin reisi olarak gözlerimin önüne getirebiliyorum,» diye mırıldandı, büyülenmişçesine. «Başında tüylerden oluşan bir taç. Üzerindeki elbise altın ve değerli taşlarla süslü. İstediğin her şeyi ele geçirebileceğini sanıyorsun, değil mi?» Bu son sözleri apaçık bir öfkeyle söylemişti.

Genç adamın bakışları loş ışıkların altında parlıyordu. Karen'in bileğini yakalayarak, «İyi bak bana,» dedi. «İstediğim her şeyi elde edebileceğimi anlayacaksın. İstersen hemen ispatlayayım sana.»

«Canımı acıtıyorsun. Bırak beni!» Çevredeki masalardan bir iki kişi başlarını çevirip onlara baktı. «Bekleyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun,» diye fısıldadı Saul, dişlerinin arasından.

Tam o anda bir gitar sesi duyarak başını çevirdi. Yerli giysiler içinde bir grup müzisyen az ilerdeki dev yeşil bitkilerin arasından çıkmış, gitarlarını çalarak yaklaşıyorlardı. Çevreden bir alkış sesi yükseldi. Sonra insanı coşturan müzik sesi sakin geceyi kapladı. Genç adam gözlerinde garip bir pırıltıyla ona bakmaya devam ediyordu.

Müzisyenler masalarına doğru yaklaşırlarken, Karen'in kulağına eğilip, «Yüzyıllardır aynı müzik çalınıyor,» diye fısıldadı.

«Evet, çok güzel,» diye mırıldandı Karen. Farkında değildi ama, yanakları pembeleşmiş, gözlerine yakıcı bir pırıltı yerleşmişti. «Bir keresinde televizyonda seyretmiştim,» dedi. «Ama böyle, canlı olarak görmek çok farklı.»

Bakışları birbirine kenetlenmişti sanki. Genç adam hafifçe gülümsedi.

«Dans edelim mi?»

Karen hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve onun kolunu tuttu. Topluluk hafif bir dans parçası çalıyordu şimdi. Saul genç kızı belinden sıkıca kavramıştı. Karen onun dudaklarını alnında hissediyordu. Yavaşça gözlerini yumdu. Denizden esen hoş kokulu serin bir rüzgâr yüzünü okşuyordu.

Uzun bir süre sonra masaya döndüklerinde Saul, «Dönelim mi?» diye sordu.

Az sonra deniz kıyısında otele doğru ağır adımlarla yürüyorlardı. Genç adam koluyla Karen'in omuzlarını sarmıştı. Gecenin havasında insanı kışkırtan büyüleyici bir şeyler vardı sanki. Karen hiçbir şey düşünmüyordu artık. Otele döndüklerinde neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Yanı başındaki bu adam bir Aztek tanrısı gibiydi. Şarabı biraz fazla mı kaçırmıştı acaba? Biraz başı dönüyordu da... Ama bunun ne önemi vardı artık.

Otele vardıklarında Saul onu gölgelerle kaplı bir köşeye çekti. Karanlığın içinde ağır hareketlerle uzun uzun öpüştüler. Karen genç adamın kollarına bırakmıştı kendini. Ona tutkuyla sarıldığı bir an, Saul, «Burada olmaz,» dihe fısıldadı.

Ana kapıdan girip asansöre doğru yürürler-

ken Karen sanki bir rüya âleminde uçuyordu. Ansızın önlerine bir adam çıktı.

«Saul seni nihayet bulabildim. Saatlerdir seni arıyorum.»

Karen başını kaldırarak Harry Walker'ın telaşlı yüzüne boş gözlerle baktı. Saul durmadı. Hep birlikte asansöre doğru yürürlerken, Harry, «Ferguson'la ilgili,» dedi. «Hemen öğrenmek isteyeceğini düşündüm. Adamın şirketi yarınki toplantının gündemine gelecek.»

Saul durarak sabırsız bir tavırla, «Ne olmuş Ferguson'a?» diye sordu.

Harry Walker parmaklarıyla yakasını biraz gevşetti.

«Seni telefonla aradılar. Öyle görünüyor ki, Ferguson'ın başı dertte.»

«Acapulco'da mı?»

Harry başını salladı. «Seninle görüşmek istiyor. Söyleyeceği şeyler önemli, sanıyorum.»

«Lânet olsun!» diye bağırdı Saul. «Kendi başının çaresine bakamıyor mu?» Kısa bir süre sessiz kaldı. Yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. Neden sonra, «Pekâlâ,» dedi yorgun bir tavırla. «Galiba gitmek zorundayım.» Karen'e döndü. «Özür dilerim, sevgilim,» diye mırıldandı. «Seni bir süre yalnız bırakmak zorundayım.»

Az önceki büyü yok olmuştu. Her şey kırılıp dökülmüştü sanki. «Anlıyorum,» diye mırıldandı Karen.

«Karen, ben...»

Başını çevirip bakmadı bile. Asansöre binmeden önce ikisinin hızlı adımlarla çıkış kapısına doğru yürüdüklerini işitti.

Karen odasına girer girmez doğruca yatağına gidip uzandı. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Vücudu ağır bir kriz geçirmiş gibi yorgundu. Kafasının içi karmakarışıktı. Düşünmeye cesaret ede-

miyordu sanki. Ama gerçek apaçık ortadaydı. Harry'ye rastlamasalardı, şu anda Saul'ün odasında, onun kollarının arasında olacaktı.

Titremeye başlamıştı. Ani bir kararla yataktan fırladı, koşup kapıyı kilitledi. Son bir şansı daha vardı ve ne yapması gerektiğini bu kez çok iyi biliyordu. İnsan, öldürücü bir tehlikeyle yüz yüzeyse ya onu önlemeye, ona karşı savaşmaya çalışır ya da kaçıp giderdi. Yaşadığı bu garip gece ona çok şey öğretmişti. O büyüleyici çılgınlığın devam etmesi halinde neler olacaktı kim bilir?

Böyle bir ilişki ne kadar sürebilirdi? Acapulco'da geçirilen birkaç çılgınlık gecesi... Ya sonra? Ben'in yüzüne nasıl bakardı? Bütün vücudu bir başka erkeğe duyduğu arzuyla zangır zangır titrerken, ona kendisini sevdiğini ve evlenmek istediğini nasıl söyleyebilirdi?

Tek bir yol vardı. Bu da her ne pahasına olursa olsun Saul'le bir daha yalnız kalmamaktı. Bunu başarabilirdi. Ne de olsa burada yalnız değillerdi. Çevrede bir sürü insan vardı. Yarın toplantılar sona erecekti. Yarından sonra Saul'le sadece iş ilişkileri kuracaktı. Hayatını Ben'le birleştirmek için planlar yapmaya başlamalıydı. Önce Ben'in bir zamanlar Christine'le birlikte yaşadığı evi satmalıydılar. Sonra daha sakin bir yerde, hatta belki de bir köyde küçük, şirin bir ev almalıydılar. Çocuk doğurana kadar çalışmaya devam edebilirdi. Bunca acı ve yalnızlık çektikten sonra Ben'i mutlu edebilirdi. Buna inanıyordu. Bütün güçleriyle çalışarak içinde bulundukları zor durumdan kurtulabilirlerdi. Güçlükleri artık birlikte yenmeye çalışmalıydılar. Ben'e güven vermeliydi. Bu güven onu kendine getirecek ve bir çözüm yolu bulmalısını sağlayacaktı.

Yattığı yerde, karışık düşünceler içinde uykuy-

la uyanıklık arasında gidip geliyordu. Oysa yarın zinde olabilmesi için iyi uyuması gerekiyordu. Ben için yarınki toplantıda mutlaka bir şeyler yapmalıydı. Ben'i düşünmeliydi. Yalnız onu...

Ansızın bir ses duyarak sıçradı. Sanki birisi kapıyı zorluyordu. Kapı kolunun gıcırdadığını net bir şekilde işitince dehşete kapıldı. Tek dirseğinin üzerinde doğrularak bakışlarını kapıya çevirdi. Odanın içi kapkaranlıktı.

«Karen!»

Saul'ün sesiydi bu. Kapının arkasından geliyordu.

«Karen, benim, Saul. Uyuyor musun yoksa?»

Hiç sesini çıkarmadan dişlerini sıkarak bekledi. Vücudundaki bütün sinirler kopacakmış gibi gerilmişti. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra koridorda uzaklaşan ayak sesleri işitildi. Saul vazgeçmişti.

Derin bir soluk alarak yatağın içinde büzüldü. Üzerindeki örtüye sıkıca sarındı. Aynı anda hem ağlamak hem de kahkahalarla gülmek istiyordu. Saul'e karşı büyük bir savaş kazanmıştı. Ama nedense kendini kaybetmiş gibi hissediyordu. Dehşet verici, birbiriyle çatışan duygular içinde uyumaya çalıştı.

Saatler sonra daldığı derin ve ağır uykudan kapının vurulmasıyla sıçrayarak uyandı.

«eBnim, Saul. Hazır mısın, Karen? Konferans saat onda başlıyor, biliyorsun.»

Telaşla yataktan fırladı, yatak örtüsüne sarınarak koşup kapıyı açtı. «Uyuyakalmışım,» dedi. «Saat kaç?»

Genç adam kapıyı ardına kadar açıp ağır adımlarla içeri girdi. Çok şık giyinmişti. Bakışlarında dikkat dolu, araştırıcı bir ifade okunuyordu. Önemli bir toplantıya hazırlanmış ciddi

bir işadamı gibi görünüyordu.

«Hemen hazırlanırım,» dedi Karen.

Genç adam başını salladı. «Beklerim,» diye mırıldandı. «Geç kalmanı istemem.»

Pencereye doğru gitti. Kollarını kavuşturarak dışarıyı seyretmeye başladı. Karen telaşla elbise dolabına yöneldi.

«Çok kötü bir gece geçirdim,» dedi Saul. «Ferguson başını iyice belaya sokmuş. Cafe'nin birinde kavga çıkarmış. Meksikalı kızlara yaklaşmak kolay sanıyor. Erkek arkadaşları olaya müdahale edince kavga çıkmış. Döndüğüm zaman seni uyanık bulacağımı sanıyordum. Odanın kapısını çaldığımda yanıt vermedin. Kapıyı da kilitlemişsin galiba. Hep böyle erken mi uyursun?»

«Çok yorgundum,» diye mırıldandı Karen. Dolaptan sarı bir elbise aldı ve doğruca banyoya gitti. Saul Marston, önünde giyineceğini sanıyorsa aldanıyordu.

Bir iki dakika sonra giyinmiş olarak dışarı çıktı. Hemen aynanın karşısına geçip saçını fırçalamaya başladı. Saul pencerenin önünden ayrılmamış, arkasına bile dönmemişti.

«Senin için bu bir rekor olmalı. Kısa sürede hazırlanabildiğinizi görüyorum, Miss Lane.»

«Teşekkür ederim,» dedi Karen. Gözlerine hafifçe far sürdü. Dudaklarını açık pembe renge boyadı. O sabah güzel ve kendinden emin olmalıydı.

Saul pencerenin yanından ayrılarak ona yaklaştı. Tam arkasında durarak, «Bu sabah pek iş kadınına benzemiyorsun,» dedi. Sonra ani bir hareketle eğilip onu ensesinden öptü. Çok doğal bir tavırla yapmıştı bunu .Sevgilisini öpen biri gibi. Ya da karısını çok seven yeni evli bir erkek gibi... «Çok güzelsin,» diye ekledi. «Hazır mısın?»

«Evet.»

Karen ayağa kalktığında dizlerinin titremekte olduğunu fark etti. Sıradan bir şeyler söylemeye çalışıyor ama beceremiyordu. Neden sonra, «Kahvaltıyı kaçırdım galiba,» dedi. «Toplantıdan önce bir sandviç yiyebilir miyim?»

«Toplantı salonuna kahve ve sandviç getirecekler,» dedi genç adam. Odadan çıkmış asansöre doğru yürüyorlardı. «Kahvaltıyı kaçıran sadece sen değilsin.»

Toplantı bu kez bir başka salonda yapılacaktı. İçeri girdiklerinde Karen her şeyin önceden özenle hazırlanmış olduğunu gördü. Cilalı büyük bir masanın çevresine koltuklar konmuştu. Salonda yaklaşık on kişi vardı. Barın çevresinde toplanmış, kahve içiyor, sandviç yiyorlardı. Saul; Karen'i doğruca o tarafa götürdü, kahvesini kendi eliyle koydu. Küçük bir tabağın içinde birkaç sandviç uzattı. «Bunların hepsini yiyeceksin,» dedi. Yanlarına yaklaşan bir adama dönerek, «Bu sabah nasılsın bakalım, Ferguson?» dedi.

Bu Ferguson, dün gece kurtardığı adam olmalıydı. Kırk beş yaş civarındaydı ve saçları yer yer dökülmüştü. Gözlerini ona dikerek, 'Sen olmasaydın bu sabah bakireliğe veda etmiş olacaktım,' diye geçirdi içinden. Saul niyetini apaçık ortaya koymuştu. Karen ise ona direnemeyecek kadar kendinden geçmiş durumdaydı. Acapulco mehtabı onu savunmasız yakalamıştı.

Sandvicini ısırdı ve kahvesinden bir yudum alarak insanları seyretmeye başladı. Bazılarını dün görmüştü, bazıları ise yeniydi. Max Friend'le göz göze geldi. Genç adam gülümseyerek yaklaştı.

«Günaydın. Bugün çok daha güzel görünüyorsun.»

«Merhaba, Max,» dedi Karen, gülümseyerek. Tanıdığı birini görmek hoşuna gitmişti. Doğrusu bu sabah çok yakışıklı görünüyordu. Sarı saçlarını özenle geriye doğru taramış, açık mavi bir takım elbise giymişti.

«Dün gece eğlendin mi?» diye sordu, anlamlı anlamlı bakarak. «Büyük Reis seni elimden kapıp aldığında hayat hikâyemi daha bitirmemiştim. Toplantı bittikten sonra devam etmemi ister misin?»

«Neden olmasın?» dedi Karen. «Yine de, toplantıdan sonra bir program var mı, bilmiyorum.» Saul davet ettiği için buradaydı. Ben'in çıkarlarını korumak için buradaydı. Bunları bir an bile unutmamalı, kendini kapıp koyvermemeliydi.

Max şişman beyaz saçlı bir adamla konuşmakta olan Saul'e bakıyordu. «Bir fikrim var,» dedi. «Sana yüzme havuzunu göstermeliyim. Öğleden sonra gidilecek en iyi yer orası.»

Bill Goodall onlara yaklaştı. «Günaydın, Miss Lane. Karımdan size bir mesaj getirdim. Bu akşam La Quebrada'da küçük bir parti veriyoruz. Sizi de aramızda görmek istiyoruz. Çok heyecan verici bir yerdir. Bütün turizm rehberlerinde adı geçer. Ann'a geleceğinizi söyleyebilir miyim?»

«Teşekkür ederim. Çok sevindim.»

Bu davete mutlaka katılmalıydı. Saul'den uzak kalmak için mükemmel bir yoldu bu.

«Harika, harika! Ann çok sevinecek,» dedi Bill Goodall. Yanlarından uzaklaşarak masaya oturdu. Önüne çektiği dosyanın sayfalarını dalgın dalgın çevirmeye başladı.

Salon yavaş yavaş doluyordu. Yeni gelenler arasında birkaç kadın da vardı. Daha doğrusu iki kadın. Birisi orta yaşlı, koyu renk kolsuz bir elbise giymiş, saçlarına yer yer kır düşmüş bir

kadındı. Diğeri oldukça genç ve esmerdi.

Saul ona yaklaşarak koluna girdi. Birlikte masaya doğru yürüdüler.

Toplantının başlama anı iyice yaklaşmıştı. Karen genç adama dönerek, «Ben ne yapacağım?» diye sordu. «Ben'e steno için gerekli olduğumu söylemişsin.»

Saul kısa bir şaşkınlık geçirdi. Sonra kibar bir tavırla gülümsedi.

«Hayır canım, o işi Miss Valero yapacak.»

Az ilerdeki esmer kıza işaret etti. «Isabel, bir sandalye alıp masanın başına, yanıma geç.» Karen'e bakarak tekrar gülümsedi. «Sen sekreterlikte harcanamayacak kadar büyük bir kapasiteye sahipsin.»

Karen donakalmıştı. «Sekreterlik seni buraya getirebilmek için küçük bir yemdi.» Kaşlarını çatmıştı, ama yüzü gülüyordu.

'Ne aptalmışım,' diye düşündü Karen. Onun sözlerine nasıl da inanmıştı. Şimdi ne yapacaktı? Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı.

Bu arada Saul masanın başındaki görkemli koltuğa rahat bir tavırla oturmuştu. Önündeki küçük etikette, 'Başkan' sözcüğü seçiliyordu. Gündem dosyasını önüne çekip kısaca göz attı.

«Hazır mıyız?»

Çok yüksek sesle söylemişti bu sözleri. Pırıl pırıl cilalı maun masanın tam üzerindeki ışıklar bir anda yandı. Masanın çevresinde oturanlar bakışlarını başkana çevirdiler. Salonda çıt çıkmıyordu.

Saul'ün konuşması başladı. Karen gözlerini ondan ayıramıyordu. Böyle bir adama hayran olmamak mümkün müydü? Doğuştan bir liderdi. Bu konuda en ufak bir kuşku bile duyulamazdı. Konuşması canlı ve etkileyiciydi. Dinleyenlerin düşüncelerine hâkim olabilmeyi nasıl da beceri-

yordu.

Bir ara sustu, önündeki dosyaya göz attı. Bu arada salondaki sessizlik gittikçe derinleşerek devam etti. Saul başını kaldırarak, «Öncelikle size duyurmak istediğim birkaç önemli nokta var,» dedi. «Biliyorsunuz, grubumuzun en önemli sorunlarından biri bize bağlı olmayan firmalara verdiğimiz siparişlerin zamanında gerçekleştirilemeyişi ve istenilen kalitede olmayışı. Bu sorunu çözmek için bir süreden beri, kendi grubumuza katabileceğimiz, istediğimiz niteliklere sahip bazı firmaların durumlarını inceliyorum. Olumlu sonuçlar alabilirsek, fiyat, kalite ve zamanında teslim gibi konularda önemli bir mesafe katedebileceğiz. Midlands'de, Lessington'dan Clark Şirketi işte bu firmalardan biri. Şirketin müdürü Ben Clark, ne yazık ki, büyük bir talihsizlik sonucu bugün aramızda bulunamıyor. Onun yerine yardımcısı ve yakın iş arkadaşı Karen Lane burada. Sanırım çoğunuz kendisiyle tanışma fırsatını buldunuz. Ben'e sağlıklı bir rapor sunabilmesi açısından, konu tartışılırken onun da burada, bizimle birlikte olmasını istedim. Toplantının sonunda sormak istediğiniz soru olursa kendisi yanıt verecek.»

Başını çevirip Karen'e baktı ve eliyle onu göstererek, «Miss Karen Lane,» diye takdim etti. Başını eğerek hafifçe gülümsedi.

Karen bütün bakışların üzerine çevrildiğini hissetti. Fısıltılar, mırıltılar, tek tük alkış sesleri duydu. Bütün bu olup bitenler onu şaşırtmıştı. Bozuntuya vermemesi gerekiyordu. Oturduğu yerde hafifçe doğrularak masanın çevresinde oturanlara en sempatik tebessümünü yolladı.

Aslında durum cesaret kırıcıydı. Bu toplantıda Ben'in şirketiyle ilgili kesin bir karara varılacağını sanıyordu. Oysa durum çok farklıydı. Bes-

belli ki rekabet söz konusuydu ve Ben'in şirketi gruba kabulü düşünülen şirketlerden sadece bir tanesiydi.

Toplantı önceden belirlenen gündeme uygun biçimde devam etti. Karen yüzündeki ilgi dolu ifadeyi muhafaza etmeye çalışarak sessizce oturuyordu. İpin ucunu çoktan kaçırmıştı, çünkü felaket teknik deyimler kullanarak tartışıyorlardı. Arada bir yan gözle Saul'e bakıyor, onun tepkilerinden bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu. Kafasının inanılmaz bir hızla çalıştığı yüzündeki ifadeden ve herkese anında yetiştirdiği laflardan belli oluyordu. İşine gelmeyen görüşleri saptırıyor, işine gelenleri ise kelime oyunlarıyla ön plana çıkarıyor ve sürekli işliyordu. Kafasının içindeki fikirleri bir el iskambil kâğıdı gibi en uygun anda teker teker açıyordu.

Böyle bir beceri ancak çok uzun bir tecrübeyle kazanılabilirdi. Tartışmaktan ve mücadele etmekten hoşlandığı hatta bu işten çok özel bir zevk aldığı her halinden belli oluyordu. Evet, Saul Marston nasıl kazanacağını çok iyi biliyordu. İstediği her şeyi elde etmeye alışmıştı bir kez. Onun yargılarını ve düşüncelerini hiç kimse etkileyemeyecekti. Bu durum Clark Şirketi'nin şansını arttırıyordu.

Bir an tartışma tıkanır gibi oldu. Karen bütün dikkatini toplamış konuşulanları izlemeye çalışıyordu.

Nihayet oturuma son verildi ve masanın çevresindekiler yerlerinden kalkarak bara yöneldiler. İkişer üçer kişilik gruplar salonun içine dağılmış kendi aralarında tartışıyorlardı.

Saul elini Karen'in omzuna koyarak, «Ee, ne düşünüyorsun bakalım,» dedi. «Toplantımızı Ben'e nasıl anlatacaksın?»

«Çok farklı olacağını sanıyordum. Alınmasını

istediğin kararlara bizzat yön veriyor gibisin. Hep böyle mi yaparsın?»

Genç adam küçük bir kahkaha attı. «Beni tanımaya başladınız, Miss Karen Lane. İktidar kompleksine sahip bir adamım ben. Söyle bana, ne içersin?»

Karen içini çekerek onun peşinden bara doğru yürüdü.

Yaklaşık bir saat sonra Karen yanında Saul olduğu halde odasına çıkıyordu. Genç adam ona öğle yemeğini birlikte yemeyi teklif etmişti. Bunun üzerine Karen başının çok ağrıdığını odasına çıkıp biraz uzanmak istediğini söylemişti. Gerçekten de şiddetli bir baş ağrısı vardı. Saul onu yalnız bırakmak istememişti.

Odaya girdiklerinde genç adam cebinden çıkardığı küçük bir kutuyu Karen'e uzattı. «Bu haplardan iki tane al, bir şeyin kalmaz,» dedi. Masanın üzerindeki sürahiden bardağa biraz su koydu. «Şimdi yatıp dinlenmelisin. Seni biraz yorduk galiba. Sorguya hazır olman için iyi bir uyku çekmen gerekiyor.»

Karen yatağın kenarına oturarak ilacını içti. Sonra ayağındaki beyaz sandaletleri çıkardı.

«Elbiseni de çıkarmalısın,» dedi Saul. «Havalandırmaya rağmen birazdan içersi sıcak olacak.»

«Peki,» dedi Karen. Sonra bakışlarını onun yüzüne dikerek, içinden, 'Böyle karşımda dikilirken nasıl soyunayım,' diye söylendi.

«Anladım,» dedi genç adam. «Mesajı aldım, gidiyorum. Akşam ne yapacağımızı daha sonra planlarız.»

«Goodall'lar, Quebrada'da parti veriyorlar. Beni de davet ettiler. Sanırım akşam yemeği de verecekler. Pek emin değilim ama...»

«Söz mü verdin onlara?» Saul'ün kaşları çatıl-

mıştı.

«Evet, çok ilginç olabilir.»

«Umarım öyle olur. Bari ben de gidip kendimi davet ettireyim.»

Pencerelere doğru yürüyerek kalın pamukludan yapılmış perdeleri çekti. «Bunlar odayı serin tutar,» diye mırıldandı.

Sonra dönüp Karen'i seyretmeye başladı. Odanın içi kararmıştı ama genç adamın bakışlarındaki yumuşak ifade görülebiliyordu. Karen kalbinin gittikçe daha hızlı çarpmaya başladığını fark etti.

Derin bir soluk aldı ve sesini kontrol etmeye çalışarak, «Çok teşekkür ederim,» dedi. «Çok naziksin.» Saul ağır adımlarla yatağa yaklaştı. Karen o manyetik gücün etki alanına girdiğini hissederek bir an paniğe kapılır gibi oldu. Ama genç adam yavaşça eğilip onu alnından öptü. «Görüşürüz,» diye fısıldadı. Sonra hızlı adımlarla odadan çıkıp gitti.

Az sonra Karen soyunmuş, yatağa sırtüstü uzanmış tavanı seyrediyordu. Böylece Saul Marson'un kişisel özelliklerinden birini daha öğrenmiş oluyordu. Karizmatik bir gücü vardı. Ayrıca, düşündüğü kadar kaba, acımasız biri olmayabilirdi. Derin derin içini çekti ve gözlerini kapadı.

Bölüm Altı

İki saat sonra yüreğinde garip bir ferahlık duygusuyla uyandı. Oysa kendini mutlu hissetmesi için neden yoktu. Bu duygular Acapulco'nun insana cenneti hatırlatan o büyüleyici atmosferinden kaynaklanıyor olmalıydı. Yataktan çıkıp pencereyi açtı. İçeri ılık, temiz bir hava doldu. Gözlerinin önünde uzayıp giden manzara turizm broşürlerindeki renkli resimlerden farksızdı. Masmavi bir deniz, göğe doğru yükselen kayalara kadar uzanan bembeyaz kumsal. Biraz geride palmiye ağaçlarının gölgelediği şezlonglara uzanmış mayolu insanlar... Ne kadar da mutlu görünüyorlardı. Gülüşmeleri kahkahaları Karen'in önünde durduğu pencereye kadar geliyordu. Çoğu palmiye ağaçlarının arasındaki geniş yüzme havuzunun çevresinde toplanmıştı.

Birden çok mutlu hissetti kendini. Havuzun insanı kendine doğru çeken maviliklerine dalmak için daha fazla bekleyemezdi. Pembe bir bikini, çekip çıkardı çantasından. Karen bikiniyi giyip aynanın karşısına geçti. Gülmek geldi içinden. Konferansa bu kıyafetle katılsaydı ne olurdu kim bilir?

Konferans! Dudağını ısırdı. Buraya ne amaçla geldiğini unutması bağışlanmaz bir suçtu. Acapulco'da Ben'in çıkarlarını korumak için bulunuyordu. Yatağın kenarına oturup telefona uzandı. Mexico City'deki hastaneyi hemen bağladılar.

«Senyor Clark mı?» dedi karşıdaki ses. «Git-

tikçe iyileşiyor. Hatta bu sabah biraz yemek bile yiyebildi.»

«Oh, çok sevindim. Kendisine Karen Lane'in aradığını söyler misiniz, lütfen? En kısa zamanda yazacağım.»

Telefonu kapar kapamaz oturup yazmaya başladı. Acapulco'ya ayak bastığı andan itibaren olanları en ince ayrıntılarına kadar ona bildirmek istiyordu. Saul, Clark Şirketi'ni, kurtarmak için elinden geleni yapıyordu.

«Yarın yeni bir toplantı yapılacak,» diye devam etti. «Ama Saul toplantıda şirketler politikası ele alınacağı için benim katılmama gerek olmadığını söyledi. İnsanlar çok dostça davranıyorlar. Şirket müdürleri durumumuzla yakından ilgilendiler. Bu gece Goodall Faulds'ın patronu ve eşinin davetine gidiyorum. Yarın büyük bir yemek verilecek sanıyorum. Cumartesi günü herkes geldiği yere dönecek. Ben de doğruca seni görmek için Mexico City'ye geleceğim. Çok daha güzel haberler getirmeyi umuyorum.

«Şimdi yüzmeye gidiyorum. Keşke sen de burada olsaydın. Az önce hastaneyi telefonla aradım ve sağlık durumunun iyiye gitmekte olduğunu öğrendim. Bana toplantı için şans dile. Cumartesi görüşmek dileğiyle, sevgiler. Karen.»

Tam kâğıdı katlamak üzereyken küçük bir not yazmaya karar verdi.

«Saul Marston ilişkilerde araya mesafe koymaya özen gösteriyor. İş dünyasının zirvelerinde uçuyor ve bu durumun bilincinde. Ama yine de...»

Birden durdu. Sinirli sinirli kaleminin ucunu dişlemeye başladı. Ne diyecekti şimdi? 'Benimle yatmak istiyor ve dün gece uzun uzun öpüştük.' Saçmalıyordu. Bu gerçeği ona asla söyleyemeyecekti. İçini derin bir suçluluk duygusu

kaplamıştı.

«...dostça davranıyor,» diye yazmaya devam etti. «Beni herkesle tanıştırıyor ve yardımcı oluyor.»

Mektubu katlayıp zarfın içine koydu. Yüksek sesle, «Beni affet, Ben,» diye mırıldandı. «Çok büyük hatalar yaptım. Lütfen bağışla ve hemen iyileş.»

Az sonra kendini havuzun serin sularına bırakmıştı. Sırtüstü yüzerek gözlerini kapadı. Gözkapaklarının gerisinden güneş ışıklarını pembe bir renk halinde algılıyordu. Uzaktan insanların konuşmaları birbirine çarpan kadehlerin çınlaması duyuluyordu. Kollarını yavaş yavaş oynatarak suyun yüzeyinde duruyordu. Cennet dedikleri yer işte burası olmalıydı. Gökyüzünde ne bir bulut, ne küçücük bir endişe ne de insanların bitmek bilmeyen istekleri... Huzur ve barış... Sessizlik...

«Karen!»

Birden doğruldu ve havuzun kenarına çömelmiş kendisine el sallayan birini siluet halinde gördü. Saul'den başkası olamazdı. Dibe doğru daldı. Yüzeye çıkıp bir iki kulaçta kıyıya vardı ve Max Friend'le karşılaştı. Gözünde güneş gözlükleri, üzerinde çok dar mavi bir mayo vardı.

Uğradığı düş kırıklığını gizlemeliydi. Gülümsemeye çalışarak, «Merhaba, Max!» diye seslendi.

«Sevgili küçük, Karen. Şu anda her zamankinden daha güzelsin.» Yavaş bir hareketle gözlüklerini çıkardı. Bakışları arzu doluydu. «Tenin ne güzel bronzlaşmış,» dedi. «Deniz Sporları Kulübü'ne üye olduğunu bana neden söylemedin? Bir denizkızı gibi yüzüyorsun.»

«Ne kulübü? Ben çalışan bir kızım, Max. Arada bir küçük bir taşra kulübünün kapalı havu-

zundan yararlanıyorum, o kadar.»

«Gerçekten mi?»

Bakışlarında çok rahatsız edici bir ifade vardı. Karen havuzdan çıktığına pişman olmuştu. Onu bir an için Saul'le karıştırmıştı.

Genç adam hemen koşup iki tane şezlong getirdi.

«Sen keyfine bak canım. İçkileri ben alırım.»

Havuzun hemen yanında bir bar vardı. Az sonra uzun bir bardakla döndü genç adam. İçindeki yeşil içkiyi işaret ederek, «Bunu sevdiğini unutmadım,» dedi.

Karen bardağı alarak sırtüstü şezlonga uzandı. Kızgın güneş vücudunu hızla kurutuyordu.

«Büyük patronu mu arıyordun?» diye sordu Max. Sürekli gülümsüyordu. «Onu az önce sevgili Liz'le birlikte gördüm. Herhalde eski günlerden konuşuyorlar.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bilmiyor musun?» Max yavaşça şezlonga uzanıp güneş gözlüklerini taktı. «Nereden bileceksin? Sen daha yenisin. Saul ve Liz bundan altı ay önce yapılan Cenevre konferansında muhteşem bir ikili oluşturuyorlardı. Sonra, ne olacak, diye beklemeye başladık. Derken Liz ani ve herkesi şaşırtan bir kararla Harry Walker'a döndü ve onunla evlendi.» Çok kaba bir sesle güldü. «Saul evlenme fikrinden nefret eder,» diye devam etti. «Liz işini iyi biliyor doğrusu. Ama yine de seni görünce çok sarsıldı. Yüzünün aldığı şekli bir görseydin...»

«Liz Walker beni ilgilendirmiyor. Ayrıca dedikodudan da hiç hoşlanmam.»

Max şaşırmıştı. Ama hiç oralı olmadı. «Bakışların karşılaştığı o muhteşem anlar,» diye devam etti. «Büyük patron toplantı sırasında Liz'e tam iki kez dikkatle baktı. Tıpkı sana baktığı

gibi bakıyordu. Liz, Saul'e dönmek istiyor. Ama Saul buna asla razı olmaz.İlişkileri bence tamamen sonra erdi. Bir şey daha söyleyeyim mi?»

Max birden sustu. Otele doğru bakıyordu. Karen ağır ağır başını çevirerek o yöne baktı. Saul yanında Liz Walker olduğu halde otelden çıkmış o tarafa doğru geliyordu. Saul'ün bronzlaşmış vücudu geniş palmiye yapraklarının meydana getirdiği ışık oyunlarının altında muhteşem görünüyordu. Liz ise neredeyse iki ince şeritten ibaret bikinisinin içinde kıvrak adımlarla yürüyordu. Teni güneşin altında yılan derisi gibi parlıyordu ya da Karen'e öyle gelmişti.

Liz, Saul'ün koluna girerek başını omzuna yasladı. Çok kısa bir an sürdü bu. Saul ona gülümseyerek baktı. Karen kıskançlığın o yakıcı acısını yüreğinin derinliklerinde duyarak şaşırdı. Saul onu dün gece kollarının arasına alıp öptüğü için mi böyle şeyler hissediyordu?

İyice yaklaşmışlardı. Saul, Karen'i görünce Liz'den ayrılıp o tarafa doğru yürüdü.

«Yüzmeye mi geldin, Karen? Size katılmak isterdim. Ne yazık ki çok işim vardı. Bir sürü görüşme yapmak zorunda kaldım.» Sonra Max'a döndü. «Ben de seni arıyordum,» dedi. «Robert şu Almanya meselesi ile ilgili olarak seninle konuşmak istiyor. Birlikte planlama yapacaksınız. Şimdi gidebilir miyiz?»

Max tembel tembel gerinerek şezlongtan kalktı, yarı uykulu bir sesle, «Peki, patron,» dedi. Karen'e dönerek anlamlı anlamlı güldü. «Görüyorsun bizim işler hiç belli olmuyor. Ama merak etme, bizim de sıramız gelecek.»

Saul ve Max otele doğru yürürlerken, Liz, Karen'e yaklaştı. Max'ın boş bıraktığı şezlonga bakışlarını Karen'in yüzünden ayırmadan oturdu.

«Sizin patron nasıl oldu? Hani şu hastanede-

ki... Saul zavallı adamın başına gelenleri bana anlattı.»

Doğrusu lafa başlamak için iyi konu seçmişti.

«İlginize teşekkür ederim. İyileşiyor. Az önce telefon ettim durumunun daha iyi olduğunu söylediler.»

«Çok güzel,» dedi Liz. El çantasından büyük bir güneş gözlüğü çıkarıp taktı. «Bu haber seni çok sevindirmiş olmalı,» dedi.

«Elbette,» diye karşılık verdi Karen.

Gözlüklerin dış yüzeyi gümüşsü bir renkle parlıyor, Karen karşısında bir ayna varmış gibi kendi yüzünü görebiliyordu. Camların gerisinde merakla dolu bir çift gözün dikkatle kendisini incelemekte olduğunu hissediyordu.

«Ne şanssız adam. Böyle önemli bir toplantıya katılamamak çok üzücü olmalı.» Sesi biraz boğuktu şimdi. Bir anda derin düşüncelere dalmıştı sanki. «Büyük bir düşkırıklığına uğramış olmalısın,» dedi sözcüklerin üzerine basa basa.

Karen çok dikkatli olması gerektiğini düşündü. «Evet, Ben'in büyük bir düş kırıklığına uğradığını tahmin ediyorum,» dedi, soğuk bir sesle.

Liz'in dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. Elini ağzına doğru götürerek, «Ah, evet, çok iyi anlıyorum,» dedi. «Erkeğinden ayrı kaldığın koşullarda, Saul'ün seni kanatlarının altına alması çok güzel bir davranış.»

Taktik değiştirmişti. Şimdi çok daha dikkatli olmak gerekiyordu. Karen birilerinin yardıma koşmasını ister gibi umutsuzlukla çevresine bakındı. Ama tanıdığı tek bir kişi bile yoktu görünürde. «Saul çok kibar bir insan,» diye mırıldandı.

«Kibar, öyle mi?» Liz küçük bir kahkaha attı. «Saul bir kadını kolayca büyüleyebilecek pek

çok özelliğe sahiptir. Onun kalbini kazanmak istemen bence çok normal.»

Karen oturduğu yerde rahatsız rahatsız kımıldandı. Bu kadını dinlerken nedense incindiğini hissediyordu. Nasıl da yılana benziyordu! Hatta yılandan da kötüydü. Sanki ansızın çatal dilini dışarı çıkaracak ve...

«Saul Marston'ın kalbini kazanmak ya da kaybetmek gibi bir sorunum yok,» dedi. «Burada Ben Clark'ın şirketini temsil etmek amacıyla bulunuyorum ve Saul'le yaptığımız işin gerektirdiği ölçüler içinde ilişki halindeyim.»

«Öyle mi?» Tıslamayı andırıyordu bu ses. «İyiliğin için söyleyeyim. Ondan uzak durmanı tavsiye ederim.»

Konuşmuyor, karşısındakini zehirliyordu sanki. Karen daha fazla dayanamayarak yerinden kalkıp havuza atladı. Serin su kızgın vücudunu sarınca rahatladı. Uzun kulaçlarla karşıya doğru yüzdü. Kenara tutunduğunda, «Merhaba Karen, su nasıl?» diyen bir ses duydu. Annie Goodall'dı bu. Üzerinde mavi bir elbise, kafasında Meksikalıların giydiği cinsten dev bir hasır şapka vardı. «Çok güzel yüzüyorsun, tatlım. Ne de güzel yanmışsın.» İyice yaklaşarak alçak sesle, «Bikini giymeye cesaret edemiyorum,» dedi. «Bill de istemiyor. Bu akşam partiye geleceğini söyledi bana. Nasıl sevindim, bilemezsin. Saul seninle birlikte geleceğini söylüyor. Doğrusu çok talihlisin.»

«Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?» diye mırıldandı Karen. Artık Saul'den söz etmek istemiyordu.

On beş dakika sonra odasında bikinisini çıkarıp duşun altına girdi. Yüzüne çarpan soğuk su gerilen sinirlerini yatıştırıyordu. Büyük pembe bir havluya sarınarak banyo bölümünden çıktı.

Dalgın dalgın odanın içinde yürümeye başladı. Liz Walker'ın sözleri kafasının içinde hâlâ bir yılanın ıslığı gibi yankılanıyordu. Saldırıya uğramış ama yeterince karşılık verememişti. Hatta kaçmıştı.

Saçlarını kurulayarak ardına kadar açık duran pencereye yaklaştı. Manzara öğle sonrasının bu ilk saatlerinde güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. Saul, Clark Şirketi'nin kurtulmasını gerçekten istiyor muydu? Şu toplantılar bitseydi artık. Tekrar eski günlere dönmek ne güzel olurdu. Ben bir an önce iyileşseydi ve yine birlikte eskisi gibi tam bir uyum içinde çalışmaya başlasalardı.

Öyle dalmıştı ki kapı birden vurulunca irkilerek döndü ve omuzlarındaki havlu kayıp yere düştü. Kapıyı açıp içeri giren Saul'e dehşetle baktı. Kısa bir an göz göze geldiler.

Karen telaşla yerdeki havluyu alıp sarındı. «Kapıyı çaldıktan sonra biraz bekleyebilirdin,» dedi kıpkırmızı olmuş bir yüzle. «İçeri girmek için izin istemeliydin.»

Saul ağır adımlarla odanın ortasına doğru yürüdü. «Dediğini yapmış olsaydım yeryüzünde görebileceğim en güzel şeyi kaçırmış olurdum,» dedi. Koyu renk gözlerinin içinde belli belirsiz heyecan kıvılcımları yanıp sönüyordu. «Seni havuzda aradım ama yoktun.»

Karen'in bütün vücudunu kapı açılır açılmaz garip bir sıcaklık dalgası kaplamıştı. Yanakları alev alev yanıyordu sanki. Tam o anda sarındığı havlunun göğüslerini tam olarak örtmediğini dehşetle fark etti. «Lütfen, git,» diye mırıldandı. «Odamdan çıkmanı istiyorum.»

Saul bu sözleri duymazlıktan gelerek pencereye doğru yürüdü. Karen yutkundu. Bakışlarını ondan ayıramadığını fark etti. Mayosunun

üzerine vücudunu en ince ayrıntılarına kadar gözler önüne süren dar ve ince bir tişört giymişti. Çok güzel bir vücudu vardı bu adamın ve çok yakışıklıydı. Tam olarak kurumamış saçları ensesine dökülmüştü. Birden onlara dokunmak için dayanılmaz bir arzu duydu. Ne yapacağını bilemiyordu. Saul birden ona doğru döndü ve alaycı bir tebessümle, «Utanmana gerek yok,» dedi. «Acapulco'da insanlar genellikle çıplak dolaşıyorlar. Senin de üstsüz dolaştığın olmuştur herhalde.»

Gerçekten de, bir keresinde olmuştu böyle bir şey. Ama o zaman tatildeydi. En azından, dünyanın en seksi adamıyla bir yatak odasında değildi.

«Tatillerde çıplak dolaşmak gibi bir âdetim yoktur,» dedi. Sesi kendisine bile çok yabancıydı.

Saul gülmeye başlamıştı. «Bu konudaki bilgi ve görgünü arttırmalıyız,» dedi. «Şimdi seni arabayla gezmeye götüreceğim. Bugün yapmam gereken işleri bitirdim ve bir araba kiraladım. Gel canım, seninle birlikte dışarı çıkalım. Rüzgârda uçuşan saçlarını görmek istiyorum.»

Bu sözler bir anda genç kızın düş gücünü kamçıladı. Üstü açık bir arabada Saul'ün yanıbaşında oturuyordu. Saçları rüzgârda uçuşuyor, arada bir genç adamla göz göze geliyordu. Bir rüya âleminde hızla sürükleniyordu sanki. Güneşin sıcaklığı kemiklerini ısıtıyor, arabanın gittikçe artan hızı içinde tatlı bir ürperme yaratıyordu. Bir televizyon filminde kendini seyrediyordu sanki. Başını yavaşça Saul'ün geniş omzuna yaslıyor, yüzünde mutlu bir tebessümle gözlerini yumuyordu.

Karen kaybetmişti. Saul'le yalnız kalmamak konusunda aldığı bütün kararlar boşa çıkmıştı.

Çaresizlik içinde, «Şimdi lütfen şu odadan çıkar mısın?» dedi «Giyinmek istiyorum.»

«İstediğine emin misin?» diye sordu genç adam. «Pekâlâ. Biliyorsun ben centilmen bir erkeğim, kapının dışında bekleyebilirim.»

On dakika sonra Karen zeytin yeşili renginde spor bir arabaya biniyordu. Saul direksiyon başındaydı. «Araba kiralayan şirketin patronuna ait bu,» dedi. «Olağanüstü müşteriler için saklıyormuş. Ayrıca bana borcu var.»

Karen kirpiklerinin arasından ona bakarak, «Sorunlarını hep bu tür ilişkilere dayanarak çözüyorsun galiba,» dedi.

«Oh, evet,» diye karşılık verdi genç adam. «Başarılı olmanın tek yolu budur. İnsan ilişkilerini iyi ayarlamak gerekiyor.»

«Bu ilişkilerin nasıl sona ereceğini de belirliyor olmalısın.» Karen bu sözleri söylerken rahat bir tavırla gülmüştü.

Saul gözucuyla ona bakarak, «Ne istediğimi çok iyi bilirim,» dedi. «İstediğimi ele geçirmeyi de.»

Kısa bir sessizlik oldu. Araba uçarcasına ilerliyordu. «Nereye gidiyoruz?» diye sordu Karen. Aslında nereye gittiklerinin önemi yoktu. O anda önemli olan tek şey Saul'le birlikte olmaktı. Çok tehlikeli bir durumda olduğunu biliyordu. Ama ne yazık ki insanın Acapulco'nun büyüleyici atmosferine direnebilmesi imkânsızdı.

«Bu seferlik çok uzağa gitmiyoruz. Önce Puerto Marques Körfezi'ni göreceğiz. Orada biraz başımızı dinleyip yüzeriz. Akşamki partiye gitmeden önce sana göstermek istediğim birkaç şey daha var.»

Öğle sonrasının tatlı havası tam anlamıyla büyüleyiciydi. Her şey altın renkli gün ışığıyla

yıkanıyor, hoş kokulu serin bir rüzgâr esiyordu. Puerto Marques Körfezi geniş bir kumsaldan oluşuyordu. Acapulco'ya kıyasla oldukça tenhaydı. Deniz sakin ve Karen'in o güne kadar hiç görmediği parlak, masmavi bir renkteydi.

Karen bikinisinin üzerine beyaz penye elbise giymişti. Saul, «Haydi, biraz yüzelim,» diyerek arabayı durdurdu. Birlikte indiler. Karen üzerindeki elbiseyi çıkarttı. Adımlarını sıklaştırarak denize doğru koşmaya başladılar.

İyi bir yüzücü olan Karen az sonra Saul'e yetişti. Sonra sırtüstü suyun üzerinde durarak, «Cennet gibi!» diye bağırdı. Genç adam şimdi yanıbaşındaydı. Elini yavaşça Karen'in beline koydu. Suyun içinde dibe doğru uzanan pırıl pırıl ışıkları seyredek yan yana yüzdüler. Karen hayatının en mutlu anını yaşamakta olduğunu düşündü. Suyun vücuduna teması yoğun bir fiziksel zevk veriyordu ona.

Çok sonra, kumlara uzandığında, «Oh, ne şahane,» diye inledi. «Keşke bütün canlılar suda yaşayabilse.»

Saul güldü. «Denizde hayat o kadar kolay değildir,» dedi. «Vahşi balıkları düşün. Küçük bir deniz yaratığı olsaydın çok kısa süre yaşayabilirdin.»

Bunları söyledikten sonra kumların üzerinde döndü ve Karen'i belinden kavrayarak öpmeye başladı. Ateşli bir öpüşmeydi bu. Dişleri genç kızın dudaklarını hafifçe eziyordu. Karen her saniye biraz daha eridiğini hissediyordu. Güçlükle nefes alabiliyor ona sıkıca sarılmamak için kendini güç tutuyordu.

Saul başını kaldırdığında derin bir soluk alarak, «Görüşünü kanıtladın,» dedi. «Kabul ediyorum. Küçük bir balığın hayatı hiç de kolay değilmiş. En azından nefes alabilmek gerekiyor.»

Genç adam ona gülümseyerek baktı. «Küçük balık soluksuz mu kaldı? O halde bir daha deneyelim.» Bunu söyledikten sonra Karen'in çenesini avuçladı ve onu yeniden öpmeye başladı. Karen kendini kaybetmek üzereydi. Güçlükle ayrılarak, «Bana göstereceğin şey neydi?» diye sordu.

Saul gözlerinin çevresini kırıştırarak gülümsedi. «Hay Allah, nasıl da unuttum,» dedi. Sonra Karen'i elinden tutup çekerek kaldırdı.

«Haydi, gidelim.»

Kumsalın biraz gerisinde bira, hafif içkiler ve deniz ürünleri satan lokantamsı bir yer vardı. Saul karides ısmarladı. Küçük bir tahta masanın başına oturup buz gibi soğuk bira eşliğinde karidesleri yemeye başladılar. Karen hayatında ilk kez bu kadar nefis bir karides yiyordu.

Saul bakışlarını ondan ayıramıyordu. «Bu anda bir iş kadınına benzemiyorsun,» diye mırıldandı. Başlarının üstündeki palmiye dalları hafif bir rüzgârla sallanıyordu. «Acapulco seni değiştiriyor,» diye devam etti genç adam. «Seni en güzel halinle yeniden yaratıyor.»

«Ya da en kötü halimle,» dedi Karen, karidesini yerken. Sonra birden kendini toparladı ve daha ciddi bir sesle, «Nasıl göründüğümü tahmin edebiliyorum,» diye mırıldandı. «Ama görünüşe aldanmamak lâzım. Şu anda bütün dikkatini Ben'in üzerinde toplamanı tercih ederdim. Bu konuda hâlâ kesin bir şey söylemedin.»

«Endişeleniyor musun yoksa?»

«Endişelendiğimi çok iyi biliyorsun. Hangi konularda endişelendiğimi ise sana sık sık söyledim.»

Saul gülümsedi. «Ben'e olan sadakatinin devam ettiğini biliyorum. Clark Şirketi'nin bizim şirketler grubuna katılırsa neler olabileceğine

dair bir fikrin var mı?»

Karen kaşlarını çatarak, «Her şey eskisi gibi olur sanıyorum,» dedi. «Sadece daha fazla sermayemiz olur, daha çok kişi çalışır falan...»

Saul başını iki yana salladı. «Çok şey değişir,» dedi. «Her şeyden önce şirket tam kapasite çalışmaya başlar ve iş hacmi artar. Ayrıca bu durumda yönetim benim Londra'daki büromdan sağlanmaya başlar. Belki de seni Londra'ya aldırmam gerekir. Ne diyorsun buna?»

Karen şaşırmıştı. «Bunu yapamazsın.»

«Öyle bir yaparım ki...» Saul gülüyordu.

«Böyle bir şey yaparsan derhal istifa ederim. Ayrıca Ben'i yalnız bırakamam.»

«Öyle mi? Ben şirketini kurtarmakla seni feda etmek arasında bir seçim yapma durumunda kalsaydı hiç tereddüt etmezdi sanıyorum. Ayrıca bunları konuşmak için vakit erken. Yarın birisiyle görüşmem lâzım.»

Karen sakin denize baktı. Çok uzakta birkaç renkli yelken görünüyordu. «Sizin gibi adamlar için başarı çok önemli olmalı,» diye mırıldandı.

Genç adamın yüzüne baktı. Gözlerinde kederli bir ifade belirmişti. Bu adamın duygularını çözümlemek imkânsızdı.

Uzun bir sessizlikten sonra, Saul, «Başkalarını bilmem,» dedi. «Ama kendim için başarının çok ama çok önemli olduğunu söyleyebilirim. Hattâ mecburum diyebilirim. Anne ve babam öldüklerinde üç yaşımdaydım. Olayı yıllar sonra çok daha net hatırlıyorum. Tatildeydik. Annem denizin içinde çırpınıyor, babam ise onu kurtarmaya çalışıyordu. Sonra dalgaların arasında kayboldular. Yetkililer bütün Meksika ve Birleşik Devletler'de bana sahip çıkacak varlıklı bir akraba aradılar. Bu çabalar ne yazık ki boşa çıktı. Melez olduğumu sana daha önce söylemiştim.

Ayrıca param da yoktu. Bu durumda beni kimsesizler yurduna koydular. Anasız babasız çocukların bir araya toplandığı iyi bir yerdi. Böyle yerlerden çıkan çocuklar ya her şeye, evet efendim, diyen uysal bir kişilik kazanırlar ya da isyankâr ve hırslı olurlar. Ben pek uysal sayılmazdım.» Bir süre sustu. Bakışları dalmıştı. Sonra elini Karen'in omuzuna koyup denize, uzaklara baktı. Kendi kendine konuşuyormuş gibi, «Benim için her şey evlâtlık olarak verildiğim zaman değişti. Orta yaşlı bir çiftle birlikte yaşıyordum artık. John Amca ve Brende Teyze... Onlara böyle derdim Benim için çok şey yapmışlardır. Parasızdılar ama buna rağmen her konuda bana yardımcı oldular. Üniversiteyi bitirdiğimde John Amca elektrikli araçlar imal eden küçük bir şirketten benim adıma hisse satın aldı. Olağanüstü bir güçle çalışmaya başladım. Yükseklere çok yükseklere çıkmak istiyordum. Benim için yapılan fedakârlıkların karşılığını ödemeliydim. Yıllar geçtikçe en uygun malı en uygun zamanda alıp satmayı öğrendim.» Karen'e bakarak gülümsedi. «Öğrenmek istediğin başka şey var mı?»

«Peki ya teyzen ve amcan. Seninle gururlanıyor olmalılar.»

«Elbette.Ama işin komik yanı şu ana kadar benden hiçbir şey istememiş olmaları. Onlara yeni bir ev almak için ne çok ısrar ettim bilemezsin. Ama, hayır, ille o evde oturacaklar. Cheltenham'daki küçük evden çıkaramadım onları. Geçen yıl tatil paralarını çekmeme razı oldular. Çok memnun kaldılar.»

«Çok iyi insanlarmış.»

«Öyledirler,» dedi Saul, sakin bir sesle. Bir süre sessiz kaldı. Denize bakıyor arada bir kendi kendine gülümsüyordu. «Şu tekneyi görüyor mu-

sun?» dedi birkaç dakika sonra. «Onunla bir tur atmak istiyorum. Sana göstermek istediğim şeylerden biri de bu. Haydi gidelim.»

Onun elini sıkıca tuttu ve o anda Karen bu adamla dünyanın öteki ucuna bile gidebileceğini hissetti.

O andan itibaren hayatının en ilginç saatlerini geçirmeye başladı. Tekneye bindiklerinde, Saul, «Revolcanero Beach'i görmeni çok istiyorum,» dedi. «Aslında arabayla da gidebilirdik. Yarımadanın tam ortasından geçen bir yol var. Ama çok kötü ve bozuk bir yol. Bu yüzden tekneyle gitmek daha uygun. Burası ilginç bir yerdir. Demin de gördüğün gibi istediğin zaman bir tekneyi kürekçisiyle birlikte kiralayabilirsin. Revolcanero'ya giden bu ırmak yolu yeryüzünün en vahşi ormanlarıyla çevrilidir. Buraları ikinci kez görmek benim için de büyük zevk.»

Gerçekten de çevre olağanüstü, büyüleyici bir bitki örtüsüyle kaplıydı. Irmağın üzerine sarkan geniş yeşil yapraklar manzaraya egzotik bir güzellik katıyor, uzaktan uzağa böcek ve kuş sesleri duyuluyordu. Dalların üzerinde maymunlar ve rengârenk tüylü papağanlar görünce Karen'in şaşkınlığı bir kat daha arttı. Nehrin suyu kahverengimsiydi ve çok yavaş hareket ediyorlardı.

Karen az ilerdeki dev yaprakların üzerinde ansızın bir hareket görerek irkildi ve Saul'e biraz daha sokuldu. Üstü pullarla kaplı oldukça iri yeşil renkli bir yaratık orada hareket ediyordu.

«Çok şanslıyız,» dedi Saul, büyülenmiş gibi bakarak. «İguana bu, dev bir kertenkele.» Kayıkçıya fısıltıyla hemen durmasını söyledi. Ama ne yazık ki çok geçti. Yaratık onların varlığını fark etmişti. Dalları silkeleyerek geriye doğru kayıp gözden kayboldu.

Karen, Saul'ün kolunu sıkıca tutarak, «Aman

Tanrım!» diye bağırdı. «Tıpkı bir dinazora benziyordu. Tehlikeli midir? Sanki bir an üstümüze atlayacakmış gibi geldi.»

Saul güldü. «Böyle bir şey yapmaz. İnsanlarla arası çok iyidir.»

Bu sözler üzerine Karen rahatlayarak ondan biraz uzaklaşmak istedi, ama Saul genç kızı sıkıca tuttu. Yanağını onun saçlarına yaslamıştı. Karen bu yakınlığı yadırgamadığını fark ederek şaşırdı.

«Buralarda timsah var mıdır?»

Genç adam ona yavaşça sarıldı. Kayıkçı onlara sırtını dönmüş ağır ağır kürek çekiyordu.

«Olsa bile sizi onlara karşı koruyacağım, bayan.» Bunları söyledikten sonra Karen'i hafifçe yanağından öptü.

Ormanın içlerine doğru yol alıyorlardı. Az sonra altın renkli kumlarla kaplı küçük ve doğal bir plaja vardılar. Kayık kıyıya yanaştı. İnip yürümeye başladılar. Genç adamın kolu Karen'in belini sıkıca kavramıştı. Uzun süredir birlikte yaşayan iki sevgili gibiydiler. Karen bir ara yan gözle ona baktı. 'Aman Tanrım,' diye geçirdi içinden. 'Yoksa bu adama âşık mı oluyorum?'

Saul aklından geçenleri okumuş gibi eğilerek onu dudaklarından öptü. Çok yumuşak, tatlı bir öpücüktü bu. Karen'in dudaklarında hafif bir tuz tadı, yüreğinde ise büyük bir sarsıntı yarattı.

Orada birkaç güzel saat geçirdiler. Sonra kayığa binip yine ormanın içinden ama bu kez başka bir nehir yolundan döndüler.

Acapulco'da akşam oluyordu. Güneş batmış, otelin ışıkları yanmıştı. Bir süre kadar barda oturup toplantıya katılan insanların oluşturduğu küçük bir grupla içki içtiler. Daha sonra Karen, izin isteyip odasına çıktı. Biraz dinlenmek için

yatağına uzandığında yandaki duvara vurulduğunu işitti. Kalkıp kulağını duvara yasladı.

Zayıf bir ses öteki taraftan, «Merhaba,» diye sesleniyordu. Saul'ün sesiydi bu. Genç adam, «Hazır olman için sana bir saat veriyorum,» diyordu. Karen kendi kendine gülümsedi. «Peki,» diye seslendi. Onun sesini duyunca okul çağında bir genç kız gibi heyecanlanmıştı.

Sıcak bir duştan sonra sinirlerini gevşetmek için tekrar yatağa uzandı. Ama daha beş dakika bile olmamıştı ki kalktı. Rahatlamak imkânsızdı. Saul'ün hâlâ yandaki odada olabileceği düşüncesi tedirgin ediyordu onu. Kapıyı açıp oraya koşmak kendini onun kollarına atmak istediğini fark ederek dehşete kapıldı.

O gece fildişi renginde ipek elbiseyi giyecekti. O güne kadar bu elbiseyi oldukça açık bulduğu için giymemişti. Ama burası Acapulco'ydu. Kadınlar sütyen bile kullanmıyorlardı. Rahat olmalıydı biraz.

Giyinip aynanın karşısına geçti ve görüntüsünü incelemeye başladı. Hiç de fena değildi. Teni son birkaç gün içinde iyice esmerleşmişti. Gözkapakları derinleşmiş, bakışlarına gizemli bir ifade yerleşmişti. Saçları omuzlarına dökülüyordu. Aynaya esrarengiz bir tebessümle baktı. Evet, fena değildi. Bu özen Saul içindi. Yalnız onun için.

Karşılaştıkları an çok güzel olduğunu hissetti. Saul'ün bakışlarından anlamıştı bunu. Genç adam saat tam sekizde kapıyı vurmuş, ama içeri girmemişti.

«İzin almadan girmiyorum artık,» dedi. «Görüyorsun ki çabuk öğreniyorum.» Gözbebekleri irileşmiş gibiydi. Derin bir soluk alarak, «Tanrım, harikulâdesin,» dedi fısıltıyla.

«Teşekkür ederim,» dedi Karen. Hafifçe gülüm-

sedi. «Sen de çok iyi görünüyorsun.» Koyu renk bir elbise, önü fırfırlı beyaz renkli yakasız bir gömlek giymişti. Özenle taranmış siyah saçları hafifçe parlıyordu. Yeni tıraş olmuş gibiydi yüzü. Western filmlerindeki o yakışıklı aktörlere benziyordu. Karen'e iyice yaklaştı.

«Sana dokunabilir miyim? Sadece bir kez. Yavaşça.» Karen genç adamın elini belinde hissetti. Saul biraz eğilip öptü onu. Dudakları bir kelebeğin narin kanatlarına dokunuyor gibiydi.

«Artık çıkalım.»

Karen gülümseyerek başını salladı. El çantasını ve beyaz şalını aldı. Asansöre doğru yürürlerken genç adamın elini çıplak sırtında hissederek ürperdi. Heyecanını uzun süre saklayamayacağını biliyordu. Annie Goodall'ın partisi belki biraz rahatlatacaktı onu.

Saul asansörde, «Başka yere de gidebilirdik,» dedi. «Ama Annie Goodall'ı kırmak olmaz. Onu düş kırıklığına uğratmak istemem.»

Partinin verileceği restoranta girdiklerinde doğruca köşedeki geniş masaya yürüdüler. Erkekler hemen ayağa kalktılar. Annie, «Oh, ikinizi birlikte görmek ne büyük mutluluk,» dedi. «Gelmeyeceksiniz diye endişelenmeye başlamıştım. Şimdi, sen benim karşıma otur Saul, Karen de Bill'in karşısına. Raymond da onun yanına...»

Raymond geçen gün Karen'i Lessington'da olup bitenler hakkında sorguya çeken o dev yapılı adamdı. Konferanstaki tek kadın müdür olan Mrs. Bradley'le birlikte gelmişti. Kadının saçları kısacık kesilmişti ve bakır rengindeydi. Tiz ve monoton sesi erkeklerle yıllarca iş konuşması yapmanın bir sonucu olsa gerekti

Annie çok şık ve sevimliydi. Üzerinde bol pembe renkli bir elbise vardı. Bir elini kocasının, diğerini Karen'in omuzuna koyarak. «Çok güzel-

sin, Karen,» diye fısıldadı. «Öyle değil mi, Bill?»

«Gerçekten öyle, sevgilim.» Bill Goodall'ın bakışları çok daha fazlasını söylüyordu.

Sofra tek kelimeyle kusursuzdu. Annie daha çok etli Amerikan yemeklerine ağırlık vermişti. Yemekleri patates sote, havuç ve yeşil fasulye süslüyordu. Karen önündekilerin hepsini bitiremeyeceğini düşündü. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Raymond Dodson sürekli iş konuşuyor, Bill Goodall ise yüksek sesle şakalar yapıp kahkahayla gülüyordu. Saul arada bir masanın öteki yanından anlamlı bakışlar yolluyordu.

Yemek sona erince masanın çevresindekiler birer ikişer kalkıp salona geçmeye başladılar. Saul, Karen'in masadan kalkmasına yardım etti ve onu balkona çıkardı. Masadan kalkmadan önce Bill, Karen'in kulağına eğilerek, «Dalma gösterisi neredeyse başlamak üzere,» dedi. «Aman kaçırmayalım.»

Balkona çıktıklarında Saul, Karen'i kollarının arasına aldı. Gülümseyerek uzun uzun gözlerinin içine baktı.

«Nereden dalacaklar?»

«Buradan, şu korkuluktan.»

Karen aşağı baktı. Baş döndürücü bir uçurum dibinde kara ve sivri kayalar görünüyor, dalgalar kayaların dibine çarpıp bembeyaz bir renkle köpürüyordu. Ay iyice yükselmiş çevreye büyüleyici bir aydınlık yayılmıştı. Karen hafifçe ürperdi.

Tam o sırada Annie Goodall yanlarına yaklaştı. «Ne dehşet verici değil mi?» dedi heyecan dolu bir sesle. «Bu çılgın çocuklar yaklaşık yüz yirmi metre yükseklikten şu aşağıda gördüğün kayaların arasına atlıyorlar.» Sesinde dramatik bir tını vardı. «Tam bir ölüm gösterisi,» diye ekledi. Yarattığı etkiyi incelemek için gözlerini kısarak

Karen'in yüzüne baktı. Sonra Saul'e döndü. «Hiç hata yapmıyorlar ama, değil mi?»

«Umarım yapmazlar,» diye karşılık verdi Saul, kupkuru bir sesle.

Az sonra gösteri başladı. Karen atlamak üzere uçurumun kıyısına gelen gençlere dehşetle bakıyordu. O anda çocukluğunun en kötü anısı gözlerinin önünde canlandı. Ailesiyle birlikte Cornwall'a tatil için gittikleri bir yaz, küçük bir çocuk balkondan düşüp kayalara çarparak feci şekilde ölmüştü.

«Oh, şuna bakın,» dedi Annie. «Elinde meşaleyle atladı.» Gerçekten de peş peşe üç genç ellerinde gecenin karanlığında parlayan meşalelerle kendilerini boşluğa bırakmışlardı. Hızla uçurumun dibine doğru kayıyorlardı. Karen tırnaklarını bütün gücüyle avuçlarına batırmakta olduğunu fark etti. Saul onu kendine doğru çekince başını onun göğsüne dayayıp gözlerini kapadı. «Daha fazla dayanamayacağım,» dedi. «Kendimi çok ama çok kötü hissediyorum.»

«Tamam, Karen. Üzülme bebeğim. Seni buradan çıkaracağım.»

Karen az sonra kendini restoranın dışında buldu. Oraya nasıl geldiklerini hatırlamıyordu. Bayılmak üzereydi. Bütün vücudu titriyordu ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

«Çocuk gibi davrandım,» dedi. «Özür dilerim, Saul. Şimdi kendime gelirim.»

Saul onu arabaya soktu. Karen camı açıp derin derin nefes aldı.

«Konuşma canım. Biraz rahatlamaya çalış, lütfen.»

Cebinden bir mendil çıkarıp uzattı. Karen gözlerini ve burnunu sildi, mendili yavaşça el çantasının içine bıraktı. Sonra Saul'e dönüp gülümsemeye çalıştı.

«Aptal bir çocuk gibi davrandım, değil mi?»

Bu arada otele iyice yaklaşmışlardı. Saul arabayı park yerine sokarken, «Bence çok değil,» dedi. «Bu gösteri özellikle bazı insanları çok kötü etkiler. En çok da senin gibi hayal gücüne ağırlık verenleri.»

Karen gülmeye çalıştı. «Ben mi hayal gücüne ağırlık veriyorum. Yanılıyorsun, Saul.»

Bu arada kafası büyük bir hızla çalışıyordu. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Hayal gücünün çok gelişmiş olduğunu sanmıyordu. Ya da en azından dikkat etmemiş, o ana kadar bu konuyu hiç düşünmemişti. Ayrıca hayal gücüyle o korkunç gösteri arasında nasıl bir ilişki kurulabilirdi. Yoksa Saul, bu sözlerle çok farklı bir şeyi mi ima etmek istemişti?

«Kendini çok iyi tanımıyor olabilirsin,» dedi genç adam. «Bunu gerektiği gibi becerebilmen için birinin sana yardımcı olması gerekiyor.» Karen'in gözlerinin içine bakarak gülümsedi. «Bu gece benim istediğim her şeyi yapacaksın, tamam mı?»

«Tamam,» dedi Karen. «Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum.»

Aslında hiç de iyi değildi. Endişeler içindeydi. Geceyi berbat ettiği için biraz da suçluluk duyuyordu.

Bölüm Yedi

Otele girer girmez merdivenin altındaki küçük bara yöneldiler. «İyi bir içki, seni kendine getirir,» dedi Saul.

«Bu kıyafetle olmaz,» dedi Karen. «Dikkat çekmek istemiyorum.» Gözyaşları hâlâ yüzündeymiş gibi yanağını sildi.

Saul bir an durarak dikkatle onun yüzüne baktı. «Aslında ben de kimseyle karşılaşmak istemiyorum,» dedi. «Haydi gel, benim odama çıkalım. Sana güzel bir brandy hazırlarım.»

Asansörde Karen derin bir endişe içindeydi. 'Hata yaptım,' diye geçirdi içinden. 'Onun odasına gitmeyi kabul etmekle büyük hata yaptım. Delilik bu. Düşünmek için zamana ihtiyacım var.'

Karen tam kapıda bir an duraksadı. Saul onu hafifçe dirseğinden tutup içeri aldı. «Sana saldıracak değilim,» dedi. «İstemediğin bir şey yapmayacağımı çok iyi biliyor olman gerek.»

«Evet, biliyorum,» diye mırıldandı Karen. Kapı arkalarından kapandı.

Biraz daha geniş olmasına rağmen kendi odasının aynısıydı. Bir köşede genişçe bir divan vardı. Karen bakışlarını kaçırarak öne doğru birkaç adım attı. Bu arada Saul küçük bir şişeyi çalkalıyordu. «İşte burada,» dedi, doğal bir ses tonuyla. «Küçük bir brandy ve biraz su.»

İçkiyi hazırlayıp elinde bardakla divanın bir köşesine oturdu. Bakışlarını Karen'in yüzüne çevirdi.

«Özür dilerim,» diye mırıldandı Karen. «Gali-

ba geceni berbat ettim.»

«Önemli değil. O dalma numarasını daha önce görmüştüm. Ayrıca burada seninle birlikte olmayı tercih ederdim. Yükseklikten korkman çok ilginç.»

Karen başını salladı. «Yükseklik korkum yok. O anda hissettiklerimi açıklamam çok güç. Bu bence çok aptalca bir gösteri. Ayrıca ben küçükken.» Bir an durdu. Yutkunarak önüne baktı.

«Anlat bana,» dedi Saul, sakin bir sesle.

Karen Cornwall'da gördüğü o küçük çocuğun ölümünü anlatmaya başladı. Bunu daha önce kimseye anlatmamıştı. «Otelin balkonundaydım. O da yandaki otelin balkonunda oynuyordu. Kırmızı saçlı çok şirin bir çocuktu. Üzerinde sanırım babasına ait çok bol bir ceket vardı..» Dudaklarını ısırdı. Sonra irileşmiş gözlerle Saul'ün yüzüne bakarak, «Galiba yine ağlayacağım,» dedi

Saul ona yavaşça sarıldı. Karen başını onun göğsüne yasladı. Çok rahattı böyle. Dudaklarını ısırarak gözyaşlarını durdurmaya çalıştı O küçük çocuğun görüntüsü yavaş yavaş gözlerinin önünden silindi. Az sonra bütün varlığıyla hissettiği tek gerçek Saul'ün vücudundan yayılan sıcaklıktı. Bütün vücuduna yayılan heyecan dalgasını büyük bir zevkle hissetti. Solukları hızlanmıştı

«Saul,» diye fısıldadı. Ellerini uzatıp, onun ensesinde kenetledi. «Lütfen, Saul.»

Genç adam parmaklarının ucuyla onun çenesine dokundu. Bakışlarını gözlerinin içinden ayırmıyordu.

«Emin misin?» Sesi ciddi ve biraz boğuktu.

Birbirlerine biraz daha yaklaşmışlardı şimdi. «Evet,» diye fısıldadı Karen. «Oh, evet.»

Saul ayağa kalktı. Onu da beraberinde kaldır-

dı. Bir süre omuzlarından tutarak seyretti onu. Sonra birbirlerinin kollarına atıldılar. Uzun, heyecan dolu bir öpüşmeydi bu. Sonuna doğru bir çılgınlık sahnesine dönüştü.

«Bu elbise nasıl bu kadar yumuşak olabiliyor?» diye fısıldadı genç adam. Sonra Karen'in vücudunu sıkıca saran elbiseyi, arkadaki klipsi çözerek aşağı doğru sıyırdı. O dolgun ve yuvarlak göğüsler gözlerinin önündeydi şimdi. «Çok güzelsin,» diye fısıldadı. «Nefissin.» Başını eğip onun göğüslerini öpmeye başladı.

Bu arada parmakları Karen'in belindeki klipsi çözmeye çalışıyordu. Nihayet tamamen serbest kalan elbise genç kızın dizlerinden aşağı kayıp yumuşak bir bükülüşle halının üzerine düştü. Karen gözleri yarı aralık genç adamı izliyor, onun hızlanan soluklarını dinliyordu. Saul onu kollarının üst kısmından tutarak bir adım geri çekildi ve uzun uzun seyretti. Sonra ani bir hareketle kucağına aldı ve yatağına götürdü. Karen yatak örtüsünün serinliğini teninde hissederek ürperdi. Utanmıyordu artık. Pişman olmayacaktı. Pişman olmayacaktı çünkü bu adama âşıktı.

Masanın başucundaki küçük gece lâmbasının ışığı odanın içine hafif mavimsi bir aydınlık veriyordu. Karen kirpiklerinin arasından genç adamın soyunduğunu görebiliyordu. Saul'ün elleri Karen'in vücudunun en ince kıvrımlarını bile yumuşak dokunuşlarla okşuyor ve onun hızlanan soluklarına göre bazan çok yavaş ve yumuşak, bazen hızlı ve sabırsız hareket ediyordu. Karen sanki vücudunu denizin ılık ve derin sularına bırakmıştı. Yüreğinde hızla sabırsızlıkla açlık karışımı bir duygu kabarıyordu. Bu duygunun etkisiyle kollarını ona doğru uzattı. Birbirlerine sıkıca sarıldılar. İçinde küçük bir sarsıntı

duydu Karen. Az sonra dudaklarından kendiliğinden kopan bir çığlık Saul'ün boğuk iniltisine karıştı. Genç adam uzun süre onu kollarının arasında tutarak ismini fısıldadı.

Karen olağanüstü bir rahatlık içinde hissetti kendini. Yorgunluğa benzeyen bir şeydi bu, ama çok daha başkaydı. Başı genç adamın göğsüne yaslı, gözleri kapalı uzun süre kımıldamadan yatıp vücudundaki huzurun tadını çıkardı. Saul bir ara yavaşça uzanıp yatak örtüsünü üzerlerine çekti.

Karen'in çıplak belini yavaşça okşayarak, «Sizi seviyorum, Miss. Lane,» dedi, boğuk bir sesle. «Hem de pek çok.»

«Ben de, ben de sizi seviyorum, Mr. Marston.» Karen bu sözleri fısıldadıktan sonra gözlerini kapadı ve derin bir uykuya daldı.

Odaya giren güneş ışığıyla uyandı. Saul yatağın yanında, giyinmiş duruyordu. Eğilerek onu yanağından öptü. «Uyuyan güzel,» dedi. «İşe koyulma zamanı geldi. Toplantı saat onda. Kahveniz komodinin üzerinde hazır.»

Karen şaşkın şaşkın çevresine bakındı. Uykulu bir sesle, «Teşekkürler,» dedi. «Bu kadar uzun uyuduğumu hatırlamıyorum.»

«Tam on saat uyudun.»

Saul aynaya doğru yürüdü. Karen kahvesinden bir yudum alırken dün gece olanları bir an gözlerinin önünden geçirdi. Olanlar hakkında ilerde kimbilir neler düşünecekti? Bu ilişki kendisi için çok daha önemliydi.

Saul aynada kravatını düzeltirken, «Bu toplantı senin için çok önemli,» dedi. «Başarının tadını çıkarmalısın.»

«Başarı mı?» Karen birden yataktan fırladı. Çıplak olduğunu tamamen unutmuştu. Telâşla yatak örtüsüne sarındı.

«Ne demek istiyorsun? Ben'in şirketi hakkında karara vardın mı?»

«Evet.»

«Oh, Tanrım. Ama bu harika bir şey!»

Saul geri dönerek yatağa yaklaştı. Bakışlarında muzip bir pırıltı vardı. «Dün geceden sonra başka türlü hareket etmeme imkân var mı? İşlerimi nasıl hallettiğimi biliyorsun.»

Bu sözleri söyledikten sonra kahkahalarla güldü. «Şimdi kalk bakalım. Kendi odana geç ve hemen hazırlan. Tam on beş dakikan var.»

Karen şaşkın şaşkın baktı ona. «Bak hâlâ duruyor. On beş dakikan var dedim.»

«Hemen hazırlanırım.» Karen arkasını dönerek elbisesini üzerine geçirdi. Az sonra odasındaydı.

Dün gece aralarında geçenlerin Saul'ün kararını etkilemediği çok açıktı. Saul Marston iş ile küçük gönül maceralarını karıştıracak türden biri değildi. Hayır, böyle bir şey düşünülmezdi. Clark Şirketi bu sonucu kendi bileğinin hakkıyla elde etmişti. Muhteşem bir zafer kazanmışlardı. Haberi ilk fırsatta Ben'e iletmeliydi.

Karen'in heyecanı toplantı boyunca sürdü. Masada her zamanki yerinde oturuyordu. Muazzam şirketlerden oluşan bir imparatorluğu yöneten adamlar ceketlerini çıkarmış, kollarını sıvamış hararetle tartışıyorlardı. İçlerinde en sakin ve kendinden emin olanı Saul'dü. Kravatını bile gevşetmemişti. Karen ona bakarken kalbinin hızlı hızlı çarptığını hissetti. Toplantı bittikten sonra aynı arabaya binip dünkü gibi gezmeye gidecekler miydi? O akşam büyük bir yemek verilecekti. Ve sonra... sonra yine sevişeceklerdi.

Toptantının sonunda Saul ona doğru dönerek gülümsedi. «Karen'i kutlamalısınız,» dedi. «Daha da başarılı olacağına eminim. Toplantı boyunca bana çok yardımcı olduğu için teşekkür etmek

istiyorum.»

Büyük bir zafer anıydı bu. Karen pembe bir mutluluk bulutunun içindeydi sanki. Ben'e bir an önce haber vermeliydi.

Öğle saatinde konferans salonuna soğuk yemekler geldi. Orada bulunan bütün insanlar Karen'le konuşmak istiyor, onu tebrik ediyorlardı. Saul yanına geldiğinde, «Kendimi film yıldızı gibi hissediyorum,» dedi.

«İyi ki değilsin,» diye karşılık verdi genç adam. «Zeki bir kızı tercih ederim.» Önlerinden geçmekte olan garsona, «Herkese benden şampanya!» diye seslendi. Sonra Karen'e dönerek, «Kutlamamız gereken bir şey var, öyle değil mi?» dedi.

Harry Walker yanlarında belirdi. «Aileye hoş geldin, Karen,» dedi kadehini kaldırarak. «Mr. Clark'la tanışma fırsatı bulabilecek miyiz acaba?»

«İlk fırsatta herkesle tanışacaktır,» dedi Karen, hafifçe kızararak. «Burada bulunamadığı için eminim çok üzülüyor.»

Harry tek kaşını kaldırarak anlamlı anlamlı Saul'e baktı. «Bu genç bayan boşlukları başarıyla dolduruyor,» dedi. «Hayran olmamak elde değil. Sana çok yardım ediyor galiba, Saul.»

Saul çok doğal bir tavırla elini Karen'in omzuna koydu. «Gerçekten de öyle,» dedi «Çok güzel bir beraberliğimiz var, öyle değil mi, Karen?»

Harry başını eğerek hafifçe gülümsedi ve yanlarından uzaklaştı. Geçmişte Saul'le karısı arasında geçenleri unutmamış olmalıydı. Karen yan gözle genç adamın yüzüne baktı. Hayır, Saul anlamamış görünüyor, her zamanki gibi sempatik bir tebessümle etrafa bakıyordu.

Bir ara Saul, Karen'e, «Toplantı galiba biraz uzayacak,» dedi. «Katılmak zorunda değilsin. Birkaç önemsiz formalite konuşulacak.»

«Olabilir,» dedi Karen. «Biraz kestirebilirim. Sonra da havuza giderim.»

«İyi fikir. Bu toplantıların sonunda bir dizi görüşme yapmam gerekiyor.. Akşam otelde büyük bir yemek verilecek biliyorsun. Birlikte oluruz, tamam mı?» Tam o sırada elini kaldırarak önlerinden geçmekte olan bir adama seslendi. «Peter, bakar mısın lütfen!»

Karen oradan ayrılıp doğruca odasına gitti. Toplantının sonuna katılmadığı için doğrusu çok memnundu. Yatağına uzandı ve Saul'ü düşünmeye başladı. Dün geceyi en ince ayrıntılarıyla hatırlıyordu. 'Seni seviyorum,' demişti. Evet bu sözcükleri açık seçik işitmişti. Kendi kendine yüksek sesle tekrarladı. «Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.» Bu sözcükleri fısıldıya fısıldıya uykuya daldı.

Ne kadar süre yarı uyur yarı uyanık yattığını bilmiyordu. Saul'ün odasından gelen gürültüler üzerine uyandığı kesindi. Saatine baktı. Toplantı erken bitmiş olmalıydı. Herhalde önce odasına uğramak istemişti. Buradan havuza, Karen'i aramaya gidecekti.

Sessizce yatağından çıktı ve garip bir içgüdüyle duvara yaklaştı. Saul odasındaydı... Oraya gitse... hemen, şimdi...

Genç adamın varlığı onu bir mıknatıs gibi çekiyordu. Odasından çıkıp yandaki kapıya doğru yürüdü. Tam kapıyı açacakken asansörün durduğunu ve kapısının açıldığını işitti. Başını çevirdi ve Liz Walker'la göz göze geldi. Deniz yeşili renginde incecik ve vücudunu sıkıca saran bir elbise giymiş, saçlarını omuzlarına dökmüştü.

Kıpkırmızı boyalı dudaklarını aralayarak «Selâm!» dedi. «Böyle umut dolu nereye gidiyorsun, bakalım. Yoksa ikimiz de aynı yere mi gidiyoruz? Tatlım, bu sefer, senin hizmetin istenmiyor ben-

ce.» Parmaklarının ucuyla elbisesinin ön kısmını tutup hafifçe çekiştirdi. Karen kadının içine bir şey giymemiş olduğunu dehşetle fark etti.

Liz ona iyice yaklaşarak gözlerinin içine baktı. «Şimdi buradan toz ol,» diye fısıldadı. «Saul beni bekliyor. Zaten pek az fırsatımız oluyor. Bir de seninle uğraşmayalım. Sen işini yaptın. Bir daha seni istemez.»

Karen öyle şaşırmıştı ki bir iki adım geri çekildi. Liz önünden geçerken, «Şimdi git kendi yaşıtlarınla oyna bakayım,» dedi. Ardında keskin bir parfüm kokusu bırakarak Saul'ün kapısını açtı ve içeri girdi. Kapı kapandığında koridora derin bir sessizlik çöktü.

Karen bir anda çökmüş, yaşlanmıştı sanki. Ağır adımlarla odasına geri döndü. Yatağının üzerine oturup kollarını kavuşturdu,öylece hareketsiz kalakaldı. Kafasının içi bomboştu. Birden duvarın ardından sesler duyar gibi oldu. Saul'ün derinden gelen, ölçülü sesi, Liz'in kışkırtıcı ve bir yılanın ıslığını andıran sesine karışıyordu. 'Hayır,' diye düşündü. 'Burada kalamam. Burada kalıp onların sesini dinleyemem.' Küçük bir çocuk gibi yumruğunu ağzına bastırıyordu.

Elbise dolabından, gelirken giydiği elbiseyi alıp, üzerine geçirdi.

Aynanın karşısına geçip saçlarını arkada topladı. Bu arada yandaki odadan gülüşme sesleri geliyordu. Ne konuştuklarını tahmin etmek güç değildi. Liz, 'Az önce kapıda senin sekreterine rastladım,' diyordu herhalde. 'Doğrusu ona çok iyi davrandın, şekerim.'

Gülmeye devam ediyorlardı. Ne vardı gülecek! Karen'in yüreği birden nefretle doldu. Evet, onlardan nefret ediyordu. Her ikisinden de, aynı derecede! Başına gelenlerin tek sorumlusu Saul'dü. Onu nasıl da etkilemiş ve yönlendirmişti.

Önce kendine âşık etmiş sonra da bu aşka ihanet etmişti. Bağışlamayacaktı. Onu asla bağışlayamayacaktı.

Yandaki odada şimdi tam bir sessizlik hâkimdi ve bu daha da kötüydü. Karen ağır ağır duvara yaklaştı. İçinden yükselen bir ses, 'Git buradan.' diyordu. 'Hemen git.'

Koridor boştu. Hemen asansöre bindi ve düğmeye bastı. Otelin dışına çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Kumlar sıcaktı. Ayaklarındaki sandaletlerin içine doluyorlar ve koşmasını zorlaştırıyorlardı. Öğle saatinde insanlar denize giriyor, güneşleniyorlardı. Kendinden geçmiş bir halde küçük dalgacıkların kumsalı okşadığı çizgiye kadar koştu. Sonra birden durdu. Ağır adımlarla suya girmeli, suyun önce beline sonra omuzlarına kadar çıktığını duymalıydı. Ve sonra... Hayır bunu yapamazdı. Bu kadar insanın gözünün önünde kendini boğabilmesi imkânsızdı. Ayrıca Saul Marston için ölmeye değmezdi. Ona karşı kör bir öfkeden başka bir şey hissetmiyordu.

'Ne kadar aptalmışım,' diye geçirdi içinden. Bütün bunları başından beri ince ince planladığı kuşkusuzdu. Onu Acapulco'ya beraberinde getirmesinin başka ne gibi bir sebebi olabilirdi? Ben' in şirketiymiş? Kim takar Ben'in şirketini! O halde neden danışmanlarından birini Lessington'a göndermişti? Adam Ben'in borçlarını ödüyordu. Hayır, bu durum da bir şey açıklamıyordu. Şirkete gösterdiği ilgi Karen'i kullanabilmek için düşündüğü bir bahaneydi. Liz'le arasındaki ilişkiyi kamufle etmek için böyle bir senaryo hazırladığı apaçık ortadaydı. Karen'le birlikte görünecek, böylece Liz'le daha kolay buluşabilecekti. Titremeye başladı.

Max Friend ansızın yanı başında belirdi. «Ne yapıyorsun burada, tatlım.» Karen'in yüzüne dik-

katle bakınca kaşlarını çattı. «Hey, neyin var senin? Kötü bir şey mi oldu? Max Amca'ya söylemek istemez misin?»

Karen başını salladı. Dudaklarını ısırıyor ve ne yapacağını bilemiyordu. Konuşmak istemiyordu, çünkü ağlamaktan korkuyordu.

«Yürüyelim istersen,» dedi Max.

Kıyı boyunca yürümeye başladılar. «Üzülmene gerek yok.» Max'in sesi bu kez çok ciddiydi «Gecenin içinden bir gemi geldi ve geçti. Hepsi bundan ibaret. Saul Marston böyle bir adamdır. Onu değiştirmek mümkün değil.»

Her şeyi biliyor olmalıydı. Uyarmaya da çalışmıştı aslında. O matrak konuşmaların gerisinde çok ciddi bir uyarı gizliydi, ama Karen ne yazık ki bunu anlayamamıştı. O adama bu kadar kolay kanmamalıydı. Dün gece ona kendini vermişti. Hem de isteye isteye. Hattâ onun kendisine âşık olduğunu bile düşünmüştü. Acapulco mehtabı ha! 'Lanet olsun,' diye geçirdi içinden. Kurallarını bile bilmediği bu oyuna hiç girmemeliydi. Yarın Ben'e dönecekti ve ona her şeyi anlatacaktı.

Yarın mı? Peki ya bugünü nasıl geçirecekti? Ayrıca Saul Marston hâlâ Ben'in geleceğini elinde tutuyordu. Ben ise yardımcısına hâlâ güveniyor olmalıydı. Onun hatırı için şirketin çıkarlarını korumaya devam etmeli ve başladığı işi sonuna kadar götürmeliydi. Bu da Saul Marston'a düşmanca davranmamayı becerebilmesine bağlıydı. Öfkeyle titredi. Sıradan bir eğlence olarak görülmüş ve duygularıyla oynanmıştı.

Bütün benliği öfkeyle sarsılıyordu sanki. Ona büyük bir hata yaptığını göstermeli, pişman etmeliydi.

Rol yapmalıydı. Yapmak zorundaydı. Ama yine de becerip beceremeyeceğini bilemiyordu. Böyle-

sine güç bir rolün üstesinden gelebilir miydi?

'Yapmalıyım,' diye düşündü. 'Ne pahasına olursa olsun yapmalıyım. Ben'in geleceği için...»

Bu arada Max genç kadının yüzüne yansıyan ruhsal fırtınaları sessizce izliyordu. Kumsalda yan yana yürüyorlardı.

«Yeterince yürüdük,» dedi Max. «O güzel içkiden birer tane içelim mi, ne dersin? Oturup denizi seyrederiz. Bu arada ben de yarım kalan hayat hikâyemi anlatmaya devam ederim.»

«Teşekkür ederim, Max,» dedi Karen. «Soğuk bir içki çok iyi olurdu. Ama korkarım zamanım yok. Bu yüzden hayat hikâyeni dinleyemeyeceğim. Akşam yemeğinde giymek için bir şeyler almam gerekiyor.» Yeni bir elbise ona güven kazandıracaktı. Liz Walker'la aynı değerde olabileceğini kanıtlamalıydı. Sempatik bir tavırla gülümsedi. «Sen de gelmez misin? Seçim yapmama yardımcı olursun.»

«Doğrusu büyük fırsat,» dedi Max, gülümseyerek. «Bu gece Acapulco'nun kraliçesi olmaya karar verdin galiba.»

Otele döndüklerinde güneş batmıştı. Karen endişeyle çevresine baktı. Salonun bir köşesinde Saul üç adamla birlikte oturuyordu.Derin bir sohbete dalmış gibiydiler. O tarafa bakmamaya çalışarak hızlı adımlarla asansöre doğru yürüdü. Max yanı başında çantaları taşıyordu.

«Teşekkür ederim,» dedi ona. «Çok naziksin Max.»

«Benim için büyük zevk. Bu gece yalnız sana bakacağım. Müthiş bir etki yaratacağına eminim.»

Asansör yukarı doğru çıkarken genç adam zafer işareti yapıyordu. Bütün bu olup bitenlere ve o geceye sinirleri dayanabilecek miydi? Ce-

bindeki parayı son kuruşuna kadar harcamıştı. Max'ın cesaret veren sözleri olmasaydı bunu yapabilir miydi, bilmiyordu.

Az sonra giyinmiş, boy aynasının karşısına geçmişti. Böyle bir elbise giymeye karar vereceğine dünyada inanmazdı. Altında kömür karası renginde dar ve kısa bir etek vardı. Vücudunun üst kısmını, petunya pembesi bir bluz sıkıca sarıyordu. Bu yarı saydam giysinin boyun kısmında aynı renkte küçük bir kurdele vardı. Geniş ve siyah ipekten bir kuşak belini sıkıca sarıyordu. Siyah rugan ayakkabıları neredeyse bir karış yüksekliğindeydi. Tırnakları ve dudakları petunya pembesiyle boyanmıştı. Göz makyajı Kara Üzüm dedikleri türdendi. Aynadaki görüntüsüne bakarken soluğu kesilir gibi oldu. Cesaret kazanmak için bir kadeh içkiye ihtiyacı vardı.

Sadece bir kadeh... Ayrıca yemekte ne kadar şarap içtiğine sürekli dikkat etmeliydi. Gece boyunca soğukkanlılığını muhafaza etmeliydi. Bardaki minyatür şişelerden birini aldı. Cini biraz portakal suyuyla karıştırdı ve bir dikişte içti. Evet, artık Saul Marston'la eşit şartlarda oyuna başlayabilirdi.

Ansızın arkasında bir ses duyup döndü. Kapı açıldı ve Saul içeri girdi. «Nerelerdesin?» diye bir iki adım attı. Sonra birden büyülenmiş gibi durdu. «Aman Tanrım,» diye mırıldandı.

«Kutlama var ya bu gece,» dedi Karen. «Yeni ve değişik bir şey giymek istedim. Daha bugün aldım. Max da benimle geldi.»

«Max mı? Evet, anlıyorum. Peki neden bana haber vermedin?»

«Çok meşgul olabileceğini düşündüm ve rahatsız etmek istemedim. Elbisemi beğenmedin mi yoksa?» Çok masum bir tavırla sormuştu bu soruyu. Saul ilk anda ne diyeceğini bilemedi.

«Şey, bilmem ki... Senin için biraz aşırı gibi. Hayır, senin tarzın değil bu, Karen.»

Bu arada genç kadın hafifçe gülümseyerek kulaklarının çevresine ve bileklerine hoş kokulu bir parfüm sürüyordu.

«Ne var bunda anlayamıyorum. Fantastik bir elbise bu. Acapulco'daki her şey gibi. Burada insanlar hayatı pek ciddiye almıyorlar.» Kirpiklerinin altından genç adamın yüzüne baktı. «Farkında değil misin yoksa?» diye mırıldandı. Sonra el çantasını alarak kapıya doğru yürüdü. «Haydi gidip partiye katılalım.»

İnsanlar içki içmek için barın çevresinde toplanmışlardı. Karen, Saul'ün yanından ansızın ayrılarak Max'e yaklaştı. «Nasıl görünüyorum?» diye fısıldadı.

«Muhteşem. Herkes sana bakıyor. Sadece erkekler değil. Şu anda Liz Walker'ı görüyorum. Suratı öfkeden yemyeşil oldu.»

Liz az ilerde bir koltuğa oturmuş bacak bacak üstüne atmıştı. Üzerinde portakal rengi dar ve çok açık bir elbise vardı. Kulaklarını iri halkalı küpeler süslüyordu.

«Oh evet, bu gece herkesin gözü sende olacak,» diye heyecanla devam etti Max. «İşte gelmeye başladılar bile.»

Üç adam yanıbaşlarında bitiverdi. Başkaları da geliyorlardı. Biri Karen'e içki uzattı. Bu arada bir diğeri sürekli espiri yaparak ilgi toplamaya çalışıyordu. Daha o sabah aynı masanın çevresinde birlikte oturduğu insanlardı bunlar. Ama doğrusu sabahki tavırları bu kadar ateşli ve coşku dolu değildi.

Karen elâ gözlerini arada bir kırpıştırarak yapılan şakaları dinliyor, küçük kahkahalarla gülüyordu. Bu arada sabah kendisine Ferguson diye tanıştırılan soluk yüzlü, saçları yer yer dökülmüş

olan adam iyice yaklaştı. Bir ara Karen'in kulağına eğilerek, «Yakında Lessington'a geleceğim, canım,» diye fısıldadı. «Bir gece birlikte yemeğe çıkalım mı, ne dersin?»

Bu arada kolunu genç kadının beline dolamıştı. Karen göz ucuyla, Saul'ün kalabalığı yararak yaklaşmakta olduğunu fark etti. Genç adam, «Yemek başladı, gidelim,» dedi ve Karen'in elini tutarak Ferguson'a kısa bir an öldürecekmiş gibi baktı. Sonra Karen'in kulağına, «Ne yaptığını sanıyorsun sen?» diye fısıldadı. Bu arada yemek mamasına doğru yürüyorlardı. «Deminden beri seni arıyorum,» diye devam etti genç adam, telaşla.

«Çok eğleniyordum,» dedi Karen. «Artık ben de grubun bir üyesiyim. Buradaki insanlar bana çok tatlı davranıyorlar. Kendimi evimde gibi hissediyorum.»

«Eminim öyle yapıyorlardır.» Bakışlarında sert, anlaşılması güç bir ifadeyle Karen'in gözlerinin içine baktı. «Yine degecenin geri kalan kısmında benimle ilgilenmeni tercih ederim.»

Karen kışkırtıcı bir tebessümle gülümsedi. «Bu konuda söz veremem,» dedi anlamlı bir tavırla.

Yemek masasında Saul'le Bill Goodall'ın arasına oturdu. Annie Goodall, Saul'ün yanındaydı. Liz Walker masanın ucuna yakın bir yerdeydi. Annie bir ara ona eğilerek, «Kendini nasıl hissediyorsun bu gece Karen?» diye sordu. «Dün gece fenalaşman çok büyük bir talihsizlik oldu. Saul bu sabah kendini çok daha iyi hissettiğini söyledi bize. Kuvvetli bir şeyler yemelisin.»

Bu sözler üzerine dün gece olanlar Karen'in gözlerinin önünden kısa bir an içinde bir film şeridi gibi geçti. «Çok iyiyim, teşekkür ederim,» diye mırıldandı. «Ayrıca kurt gibi açım. Yemekler de çok güzel görünüyor.»

Bill Goodall mönüye yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle baktı. «Hep yabancı yemekler,» diye söylendi. «Tropik sebzeli hindi ve baharatlı karides... Anlayamıyorum doğrusu. Biftek ve cips yemeği tercih ederim.»

Karısı ona sinirli sinirli baktı. «Böyle konuşmamalısın, şekerim,» dedi. «Meksika yemekleri dünyaca meşhurdur. Aynı fikirde değil misin, Karen?»

Karen gülümseyerek başını salladı. Masa baştan sona Aztek çömlekleri içinde tropikal meyve ve çiçeklerle süslenmişti.

Tam o sırada Karen dizine bir şeyin dokunduğunu hissetti. Saul'ün eliydi bu ve dizkapağını okşuyordu. Ani bir öfkeye kapıldı. Aynı elin Liz Walker'ı da okşadığını düşündü. Yavaşça masanın altından genç adamın elini tuttu. Sonra ona dudaklarında son derece seksi bir tebessümle baktı ve elini sert bir hareketle itti.

Hindi oldukça ağır ama nefisti. İçinde ne olduğu pek anlaşılmayan çok karmaşık baharatlı bir sosla yeniyordu. Karen normalde bu tür yemeklerden pek hoşlanmazdı. Ama o gece başkaydı. Önündeki tabağı şarabı idareli kullanarak silip süpürdü.

Başarılı geçen bir konferanstan sonra masadaki hava, çok neşeliydi. İnsanlar rahat, mutlu ve çok neşeli görünüyorlardı. Karen bakışlarını üzerinden ayırmayan erkeklerle sadece gözlerini kullanarak flört ediyor, yapılan şakalara küçük kahkahalarla karşılık veriyordu. Birkaç kez Saul'le göz göze geldi. Genç adamın yüzünde derin bir şaşkınlık okunuyordu. Bu şekilde davranmaya devam etmeliydi. Buna mecburdu. En ufak bir kaygı ya da korkuya kapılmadan hoşlandığı erkekle yatabilecek nitelikte, rahat, serbest ve modern bir kadın... Bu rolü sonuna ka-

dar sürdürmeliydi. Saul Marston'a karşı kullanabileceği en etkili silah buydu.

Toplantı bitecek gibi değildi. Bir grup insan ortada, müzik eşliğinde dans ediyor, diğer bir grup oturduğu yerden şarkılar söylüyordu. Az sonra ışıklar karardı. Şimdi hafif müzik çalıyor ve pistte birbirine sarılmış birkaç çift dans ediyordu. Karen'in başı ağrımaya başlamıştı. Tuvalete gitmek için yerinden kalktı. Pistin yanından geçerken güçlü bir kol onu durdurdu.

«Gel tatlım, dans edelim.» Alkol kokan bir nefes Karen'in yüzünü yaladı. Ferguson'du bu. Çok ama çok sarhoştu. Karen bakışlarıyla Saul'ü aradı. Ve yarı karanlığın içinde genç adamın yerinden kalktığını gidip Harry'yle Liz'in arasına oturduğunu gördü.

Belini kurtarmaya çalıştı ama Ferguson çok sıkı tutuyordu onu. «Küçük kız,» diye fısıldadı. «Böyle büyük bir konferans için çok küçüksün sen. Başından beri gözüm yalnız senin üzerinde.» Bu sözleri söyledikten sonra iki eliyle genç kadını belinden kavrayarak iyice sokuldu ve Karen adamın ıslak dudaklarını boynunda hissetti.

Kurtulmak için çırpındı. Ama adamın elleri vücudunun her yerinde aynı anda dolaşıyordu sanki. «Bırak beni,» diye fısıldadı. «Bırak gideyim.»

«O kadar kolay değil, bebek. Birlikte olmak için çok güzel bir an bu. Yoksa aynı fikirde değil misin?»

Tam o sırada birisi aralarına girdi. Bill Goodall'ın sert sesi duyuldu. «Çek arabanı Ferguson!»

O ana kadar Bill, Karen'e küçük ve önemsiz bir adam gibi görünmüştü. Ama sesinde karşı konulması imkânsız otoriter bir hava vardı. Ferguson bir adım geri çekilerek öfkeyle baktı ona. «İşime karışma,» diye mırıldandı. Bunun üzeri-

ne Bill, adamı hiç de kibar olmayan sert bir hareketle itti.

Karen dans edenlerin arasından geçerek tuvalete girdi. Bütün vücudu titriyordu. Yanakları kıpkırmızı olmuş, bakışlarına öfkeli bir ifade yerleşmişti.

Bir iki saniye sonra Annie Goodall telaşla içeri girdi. «Kaba adam,» dedi. «Böylelerinin konferansa katılmasına izin vermemeli. Şirket müdürü bile değil, önemsiz bir danışman. Seni çok mu üzdü, canım. Merak etme Bill onun hakkından gelir.»

Karen parmaklarıyla saçlarını geriye doğru itti. «Bill beni kurtarmasaydı işim çok zordu,» dedi. «Şimdi iyiyim.»

Annie elini genç kadının omzuna koydu. «Geceyi birlikte geçirelim, canım,» dedi. «Biz sana göz kulak oluruz.»

Karen bu sözlere gülümseyerek teşekkür etti. «Bu kadar eğlence bana yeter,» dedi. «Yeni bir saldırıya uğramadan ortadan kaybolsam iyi olacak. Zaten başım ağrıyor. Odama çıkıp uyumak istiyorum. Umarım beni mazur görürsünüz.»

«Oh, zavallı çocuk, elbette! Seninle birlikte gelmemi ister misin?»

Karen birkaç nezaket sözcüğü söyleyerek ondan ayrıldı. Dışarı çıkarak dans pistinin mümkün olduğu kadar uzağından geçerek çıkış kapısına yöneldi. Kararmış ışıklar onu gözlerden gizliyordu. Birden Saul gözüne ilişti. Pistin orta yerinde Liz Walker'ı kollarının arasına almış ağır hareketlerle dans ediyordu.

Kapıdan çıktığında dış salonun serin havası onu kucakladı. Saul'ün kendisini görmediği kesindi.

Oda serin ve havadardı. Hemen üzerindekileri çıkarıp ince penye bir elbise giydi. Makyajını si-

lip yüzünü yıkadı ve bir koltuğa oturarak dergileri karıştırmaya başladı. Saul odasına girip kapıyı kapatıncaya kadar yatmaya cesaret edemeyecekti. Harry Walker az sonra sızardı. Saul ve Liz'in bu fırsatı kaçırmayacakları açıktı.

On dakika sonra yan odadan hafif bir ses işiterek kulak kesildi. Saul anahtarla kapıyı açıp odaya girmişti. Her an gelip Karen'in kapısını vurabilirdi. Üzerinde oturduğu koltuğun kollarını parmaklarıyla kıracakmış gibi sıkıyordu. Ansızın şiddetli bir endişeye kapılmıştı. Saul yalnızsa mutlaka gelecekti. Karen'in neden alelacele oradan ayrıldığını, yalnız olup olmadığını öğrenmek isteyecekti. Aksini düşünmek mümkün değildi.

Daha fazla oturamayacağını anlayarak ayağa kalkıp beklemeye başladı. Gerçekten de birkaç dakika sonra yan odanın kapısı açıldı ve hemen ardından kendi odasının kapısı vuruldu. Saul yanıt beklemeden kapıyı açıp içeri girdi. Karen bu kadar heyecanlanabileceğini düşünmemişti. Derin bir soluk alarak gülümsemeye çalıştı.

«Annie az önce kendini iyi hissetmediğini söyledi,» dedi genç adam. «Neyin var?» Karen genç adamın sesinde gerçekten endişe dolu bir titreşim sezerek şaşırdı.

Annie, Ferguson'la arasında geçen olayı anlatmamış olmalıydı. Bu yüzden ona ne kadar teşekkür etse azdı. Anlatmış olsaydı işler iyice karışacaktı. Dudaklarındaki tebessümü bozmamak için özel bir çaba harcayarak, «Önemli bir şey yok,» dedi. «Odama çıkıp hazırlık yapmak istedim. Yarın sabah erken bir saatte ayrılmak istiyorum.»

Saul yüzünde düşünceli bir ifadeyle odanın ortasına doğru yürüdü. «Biraz acele etmiyor musun?» diye mırıldandı. «Bir süre daha birlikte

olabilirdik. Mexico City'de görmeni istediğim daha pek çok yer var. Mesela yarın öğleden sonra...»

«Özür dilerim,» dedi Karen, onun sözünü keserek.

Derin bir sessizlik oldu. Bu arada Karen odanın bir köşesinde duran seyahat çantasına masanın üzerinde duran bazı ufak tefek eşyayı yerleştirmeye başladı. Genç adam ona arkasından yaklaşarak kollarını beline doladı. «Karen,» diye fısıldadı yavaşça.

'Oh, hayır, bunu yapmamalısın,' diye içinden geçirdi genç kadın. Vücudunu saran kollardan yavaşça sıyrıldı, doğruca elbise dolabına giderek geçen gece giydiği elbiseyi askısıyla birlikte çıkarıp çantaya yerleştirdi. «Gerçekten çok işim var,» dedi bu arada. «Çantaları bir an önce hazırlamalıyım.» Konuşurken sürekli gülümsüyordu.

Bu arada genç adamın yüzündeki ifadenin değişmekte olduğunu fark etti.

«Neyin var, Karen?»

«Yok bir şey. Şu anda çok mutluyum. Acapulco seyahatinden umduğum her şeyi buldum.»

«Yani Ben Clark'ın şirketi ile ilgili olarak, öyle mi?»

«Elbette.»

Derin bir sessizlik oldu. Karen işine devam ediyordu.

«Peki ya biz? Dün gece aramızda geçenler?»

Karen gülümseyerek baktı ona. «Oh, dün gece tek kelimeyle süperdi. Bir sevgili olarak mükemmelsin.» Kısa bir an sustu. Sonra yutkunarak, «Ben için yapamayacağım şey yoktur,» dedi.

O anda büyük bir hata yaptığını anladı. Daha önce böyle bir şey söylemeyi düşünmemişti.

Saul dehşete kapılmış gibiydi. «Yani... sen,» diye kekeledi. «Clark'ın şirketini kurtarmak için benimle...»

«Evet, onun gibi bir şey,» dedi Karen, soğukkanlı bir ses tonuyla. «Senin açından bir sorun yok. Amaca ulaşmak için her şeyin yapılabileceğini söyleyen sendin.»

«Saçma!» diye haykırdı Saul. «Bu sözleri söylerken şaka yaptığımı sen gayet iyi biliyordun.» Yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu. Karen'i omuzlarından kavrayıp var gücüyle sarstı.

Karen onun elinden kurtularak bir iki adım geriledi. «Basit bir eğlenceyi neden bu kadar büyütüyorsun anlamıyorum,» dedi.

«Eğlence, öyle mi? Demek bana rol yapıyordun. Doğrusu çok başarılıydın.»

Karen onun eline dokundu. «Senle dost olarak kalmak istiyorum,» diye mırıldandı. «İlerde yüz yüze geleceğiz. Tabii iş nedeniyle. O zamana kadar Ben'le evlenmiş olacağım.»

Uzun bir sessizlikten sonra, «İstediğin gibi olsun, Karen,» dedi. «Clark'a söyle Japonya'dan döner dönmez onunla ilişki kuracağım.» Kapının tam önünde bir an durakladı. «Sanırım birlikte dönersiniz. Sizin için güzel bir yolculuk olacak.»

«Şüphesiz.»

«Evet, sana mutluluklar diliyorum, Karen. İyi geceler.»

Bölüm Sekiz

Karen, Acapulco'dan ayrılıncaya kadar Saul''ü görmeyeceğini düşünmüştü. Ama böyle olmadı. Ertesi sabah elinde çantalarla aşağıya indiğinde genç adam oradaydı.

Karen'e yaklaşarak, bir şey olmamış gibi, «Günaydın,» dedi. «İyi uyudun mu?»

«Evet. Sorduğun için teşekkür ederim.»

«Güzel. Erkenden buraya geleceğini bildiğim için seni yakalayıp bir şeye ihtiyacın olup olmadığını sormayı düşündüm.»

«Teşekkür ederim,» dedi Karen, kayıtsız görünmeye çalışarak. Saul aralarındaki iş ilişkisini arkadaşça bir tavırla korumaya çalışıyor olmalıydı.

«Çekini sana ödeyecekler. Tabii buna Mexico City'ye gidiş parası da dahil. Uçakta yer ayırtmak lazım. İngiltere'ye ne zaman dönmeyi düşünüyorsunuz.»

«Şey... Pazar günü.»

«Ben'in durumunu da hesaba katmalısın. Yarın seyahat edebilecek durumda olabileceğini sanmıyorum.»

«Evet, olabilir. Ama belki de iyileşmiştir.» Saçmalıyordu. Doğrusu bu tür sorunları o ana kadar hiç düşünmemişti. Ayrıca uykusuz bir gece geçirmişti ve Saul'le karşılaşmayı hiç beklemiyordu. «Hastaneye gider gitmez Ben'in durumunu öğrenirim,» dedi, kafasını toparlamaya çalışarak. «Durumu kötüyse yolculuğu erteleyebiliriz.»

«Evet, mümkün tabii. Umarım bütün bu işlerin üstesinden gelebilirsin. Seni alana kadar götürebilirim. İlk seferin saat kaçta olduğunu bilmiyorum. Beklemen gerekebilir.»

«Zahmet etme. Taksiyle gidebilirim.»

«Zahmet değil. Çantaların bu kadar mı?» Çantaları aldı. «Haydi bakalım,» dedi. «Gidiyoruz.» Birlikte dışarı çıktılar.

Karen az sonra spor arabada genç adamın yanında oturuyordu. Bu arabaya yeniden binmek hüzün vericiydi. «Demek Japonya'ya gidiyorsun,» dedi.

Genç adam başını salladı. «Yarın sabah,» dedi. «Artık aileden sayılırsın. Bu yüzden sana söylememde sakınca yok. Bir Japon şirketiyle ilişkiler kurmayı planlıyorum. Başarabilirsem bugüne kadar ele geçirebildiğimiz şirketlerin en büyüğü olacak.»

«İlginç,» dedi Karen içini çekerek. «Başarılı olmanı dilerim.» Onun direksiyonu sıkıca kavrayan ellerine baktı. Uzun esmer parmaklar. Altın bir kol saati. İncecik tüyler. 'Oh, Tanrım neden taksiyle gitmedim sanki,' diye geçirdi içinden. Bu acıya katlanmak zorunda değildi.

Bu arada Saul planlarını anlatmaya devam ediyordu. Sesinde coşku ve heyecan vardı.

«Bu yeni macera başarıya ulaşırsa Ben'in tasarılarına ihtiyacımız olacak. Gerekli fikir ve önerileri Clark Şirketi'nden sağlayabileceğime inanıyorum.»

«Gerçekten mi? Çok sevindim.»

Oysa bu konu ilgisini bile çekmiyordu. Yavaş yavaş bir sürü hata yaptığını düşünmeye başlamıştı.

Havaalanına vardıklarında hemen arabadan inip kalabalığa karıştılar. Saul işleri halledip genç kadının yanına geldiğinde gülümsüyordu.

«Korkarım biraz bekleyeceksin,» dedi. «Sana kahve ısmarlayamayacağım, kusura bakma. Tek başına bekleyebilecek misin?»

«Evet, teşekkür ederim. Ayrıca yardımların için çok teşekkür ederim.» 'Git, hemen şimdi git.' diye yalvarmamak için kendini zor tutuyordu.

Yüzünde ne kadar da neşeli bir ifade vardı. «Ben'e selamlar,» dedi elini sallayarak. «Umarım iyileşmiştir. Döner dönmez onu arayacağım. İşlerin yolunda olduğunu söyle.»

«Merak etme,» dedi Karen. «Sana da iyi yolculuklar, Saul.»

«Teşekkürler!» diye seslendi genç adam. Kalabalığın içinde yavaş yavaş uzaklaşıyordu. «Hoşça kal, Karen! Yine görüşeceğiz.»

Sonra birden yaklaşıp ani bir hareketle genç kadını yanağından öptü. Dostça bir öpücüktü bu.

Karen kalabalığın içinde kaybolana kadar onun arkasından baktı. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini.

Taş kesilmişti sanki. Onu göremiyordu artık. Şişman bir kadın ona çarpıp özür dileyene kadar genç adamın kaybolduğu noktaya bakmaya devam etti. Sonra sürüklenir gibi köşedeki bara gitti. Küçük bir masaya oturarak çantasından mendilini çıkardı. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Her şey planladığı gibi olmamış mıydı? O halde ne vardı üzülecek? Ben'in şirketi kurtulmuş, geleceği güvence altına alınmıştı. Ama bu geleceğin içinde kendi yeri ne olacaktı? İşte bu sorunun yanıtını bulamıyordu şimdi. Kederli bakışlarını genç adamın az önce kaybolduğu yöne çevirdi. Hiçbir erkek onu böylesine derinden etkileyemeyecekti.

Mexico City'ye zamanında vardı. Önce otele gidip geceyi geçirmek için yer ayırttı. Sonra bir taksiye atlayarak doğruca hastaneye gitti. Ama Ben'i bulmak kolay olmadı. Yerini değiştirmişlerdi. Onu geniş bir koğuşa gönderdiler. Yatakların çevresi ziyaretçilerle doluydu. Çiçekler, paketler, çocuklar. Çevreye bakınırken salonun öteki ucundan birinin el sallamakta olduğunu fark etti. Ben'di bu. O tarafa doğru koştu. Ben'in yüzü kocaman bir tebessümle aydınlandı. Çok zayıflamıştı ama iyi görünüyordu.

Karen onu yanağından öptü. «Harika,» dedi genç adam. «Ben de seni bekliyordum. Şuradan bir sandalye çek de otur bakalım.»

Ben'i yeniden görmek çok güzeldi. Onun kendisi için ne kadar değerli olduğunu bir kez daha düşündü.Birden yatağın öteki tarafında bir kadının oturmakta olduğunu fark etti. Tam arkasında pencere olduğu için ilk bakışta fark edememişti. Bu Jean McBride'dan başkası değildi.

«Jean, seni fark edemedim,» dedi hayretle. «Bu ne sürpriz! Ne zaman geldin?»

Jean dudaklarında sakin bir tebessümle ona bakıyordu. «Merhaba, Karen,» dedi. «Birkaç gün oluyor geleli.»

Uzunca bir süre tek kelime etmeden bakıştılar. Daha sonra Jean ayağa kalktı. «Ben gidiyorum,» dedi Ben'e dönerek. «Karen'le konuşacaklarınız vardır herhalde. Sonra görüşürüz.» Yürüyüp gitti.

Karen ne söyleyeceğini bilemiyordu. «Jean'in seni bulabilmesine çok şaşırdım doğrusu,» dedi.

«Ben de şaşırdım. Müthiş bir kız. Her ihtiyacıma koştu. Yiyecekler, kitaplar getirdi, banka işlerini halledip para çekti... Evet, çok yardımcı oldu doğrusu. Dur da sana şöyle bir bakayım, Karen. Harikulade görünüyorsun! Acapulco gü-

neşi sana yaramış.»

«Senin de orada olmanı çok isterdim. Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. İstersen önce senden konuşalım.» Ona doğru eğildi. «Nasılsın, Ben. Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Çok kötü değil,» diye karşılık verdi genç adam. «İlk günler felâketti, ama sonra yavaş yavaş iyileşmeye başladım. Doktorlar bir hafta içinde seyahat edecek kadar iyileşeceğimi söylüyorlar.»

«Oh, harika bu!» dedi Karen, sıcak bir tavırla. «Artık haberlerimi verebilirim. Saul Marston ve şirket hakkında müthiş haberlerim var.»

Ben gözlerini kırpıştırarak baktı ona. Başını salladı. «Hepsini biliyorum, canım,» dedi. «Saul dün akşam telefon edip her şeyi uzun uzun anlattı! Çok sevindim. Öyle sevindim ki, ateşim bile birdenbire düştü. Saul'ün dediğine göre konferansta müthiş bir başarı kazanmışsın. Senden çok etkilenmiş. Aranız da iyi galiba.»

«Oh, evet,» dedi Karen, bakışlarını kaçırarak. «Çok ciddi bir işadamı ve sanırım yeni fikirlere ihtiyacı var. Clark Şirketi ona bunu fazlasıyla sağlayacak, eminim. Konferansta olanları başından sonuna kadar anlatmamı ister misin?»

Ben başını salladı. Karen anlatmaya başladı. Saul'le arasında geçenler hakkında en ufak bir ipucu bile vermemeye çalışarak bütün olup bitenleri en ince ayrıntılarına kadar anlattı. Sonunda, «Girdiğimiz grup çok başarılı,» dedi. «Eminim hepsiyle çok iyi anlaşacaksın. Doğrusu bana çok yardımcı oldular.»

Derin bir sessizlik oldu. Sonra Karen, «Dönüş hakkında bir karara varmalıyız, Ben,» dedi telaşla. «Yarın için yer ayırtmıştık, hatırladın mı? Hemen bir şeyler yapmalıyız.»

Genç adam içini çekti. Yüzünden bir bulut geçer gibi oldu. Sonra gülümseyerek, «Jean o işi de halletti,» dedi. «Doğrusu çok becerikli kız. Uçuş biletimi iptal ettirdi ve yerine tarihsiz bir bilet satın aldı.»

«Peki ya benim biletim?»

«Seninkini değiştirtmedi. Düşündü ki, belki hemen büroya dönmek istersin. Şu Ward denilen adam neler yapıyor bakalım? Belki yardıma ihtiyacı vardır.» Suçlu suçlu önüne baktı. «O, yani Jean, burada kalıp bana yardım edebilir,» dedi. «Beni yolculuğa hazırlayabilir.»

«Anlıyorum» .Gerçekten de anlamıştı. Jean ilk kez Ben'le iş ilişkileri dışında birlikte olma fırsatını yakalamıştı ve bunu sonuna kadar değerlendirmeye kararlıydı.

«Jean her şeyi ayarlamış,» dedi. Bunun üzerine Ben genç kadının elini tutarak, «Pek değil,» diye mırıldandı. «İstiyorsan biletini değiştirip burada kalabilirsin.»

Derin bir sessizlik oldu. Gerçek apaçık ortadaydı. Karen bakışlarını kaçırarak, «Jean kalsa belki daha iyi olur,» diye mırıldandı.

Bu sözler üzerine Ben'in rengi iyice soldu. Karen onu incitmek istemiyordu ama yalan da söyleyemezdi. Başını öne eğerek, «Lütfen beni affet, Ben,» dedi.

«Seni çok iyi anlıyorum, Karen. Saul Marston gibi bir adamla birlikte Acapulco'ya gitmenin senin için ne gibi tehlikeler taşıyacağını başından beri biliyordum. Ama yine de şirketi düşünmem gerekiyordu. Şu anda kendime karşı dürüst olmak zorundayım. Şirket her şeyden önce gelir.» Bu son sözleri söylerken yüzünde ağlamaklı bir ifade belirmişti.

Saul bu konuda Karen'i uyarmıştı. Ben şirketle Karen arasında bir seçim yapma durumunda

kalsa şirketi seçecekti. Karen'in içini bir hüzün kapladı.

«Öyle sanıyorum ki,» diye devam etti Ben. «Bu Marston seni istiyor. Söyler misin, nasıl biri?»

«Bu izlenimi nasıl edindin?»

«Mektubundan. Sayfalar boyunca ondan tek kelimeyle bile söz etmiyordun.»

Öteki hastaları ziyarete gelenler gitme hazırlıklarına başlamışlardı. Öpüşüyor, vedalaşıyorlardı.

«Yanılıyor muyum?»

«Sandığın gibi bir şey olmadı, Ben. Daha doğrusu başlamadan bitti.» Bu konuda daha fazla konuşamayacaktı. «Yarın uçuyorum, Ben,» diye devam etti. «Pazartesi sabahı ilk işim büroya gitmek olacak. Bakalım şu Mr. Ward neler yapıyor. Durumumda bazı değişiklikler olabilir. Saul yeni yönetim planı gereğince eski işimde çalışamayacağımı ima etti. Benim Londra'da daha yararlı olabileceğimi söyledi. Ama oraya gidebileceğimi sanmıyorum. Belki evde oturup babama yardım ederim.»

Ben çok üzgün görünüyordu. «İlişkimiz kesilmeyecek değil mi? İş yerine istediğin zaman gelebilirsin.»

«Elbette gelirim,» dedi Karen, sıcak bir tebessümle. «Sizi gelip görmeyi ben de isterim.»

«Bu durumda yokluğuna katlanabiliriz belki.»

Karen gözyaşlarının yakın olduğunu hissediyordu. Çantasını alıp ayağa kalktı. Elindeki bloknotu masaya bıraktı. «Bu küçük defterde seni günlerce meşgul edecek kadar bilgi var,» dedi.

Eğilip Ben'in alnına küçük bir öpücük kondurdu. «Üzülme ve kendine iyi bak. Seni görmeye geleceğim.»

«Karen...»

«Evet.»

Ben yüzünde sakin bir tebessümle baktı ona. «Her şey için teşekkür ederim.»

Karen gülümsedi ve arkasını dönerek kapıya doğru yürüdü.

İngiltere'nin sert iklimi Karen'in aklını başına getirmeye başlamıştı. Her şey donmuştu sanki, cansızdı. Ocak ayının dondurucu soğuklarında tropikal gün ışığının yakıcılığını hatırlamak bile çok güçtü. Annesi onu ilk gördüğünde yüzüne kuşkuyla bakarak, «Esmerleşmişsin,» demişti. «Ama çok zayıflamışsın. Yemeklerden pek hoşlanmadın galiba.» Babası biraz daha dikkatliydi. Bir keresinde, «İşler umduğun gibi gitmedi herhalde,» dedi. «Canını sıkan bir şey mi oldu, canım?»

Karen bir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Uçak yolculuğunun çok yorucu olduğunu, Ben'in hastalığının onu çok üzdüğünü söyledi. Bir iki gün içinde her şey eskisi gibi olacaktı. Anne ve babası seyahatin sonuçlarını bütün ayrıntılarıyla öğrenmek istiyorlardı. Onlara şirketten ayrılabilcceğini söylediğinde biraz şaşırdılar. Bu konudan söz ederken kendi sesi ne kadar da yabancı geliyordu.

İş yerinde çok huzursuzdu. Büronun içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor bütün bu olup bitenleri tekrar tekrar kendine açıklamaya çalışıyordu. Saul Marston onun kalbini çalmış, sonra da fırlatıp atmıştı. Gerçek bu kadar basitti.

Büroda asap bozucu bir hava hâkimdi. James Ward bütün gün bilgisayarın başında oturuyor, başını bile kaldırmıyordu. Çok genç bir adamdı. Siyah saçları, çatık kaşları ve kalın çerçeveli gözlükleriyle cenaze levazımatçılarına benziyordu. Besbelli ki, bütün hayatı sayılardan ve gra-

Jes

fiklerden ibaretti.

Karen'in kendisine baktığını fark edince, soğuk bir ifadeyle gülümsedi. «Şu harika fonksiyonları size göstermemi ister misiniz, Miss Lane. Londra bürosunda çalışmayı düşünüyorsanız bu tür bilgilere ihtiyacınız olacak.»

«Londra bürosunda çalışmayı düşünmüyorum,» diye karşılık verdi Karen.

Mr. Ward hayretle baktı ona. «Düşünmüyor musunuz? Oh çok özür dilerim. Ama Mr. Marston demişti ki...»

«Londra'ya gitmeyeceğim,» dedi sert bir sesle. Atölye bölümünde her şey eskisi gibiydi. Tek fark emirlerin artık Mr. Ward'dan alınıyor olmasıydı. Şirketin yeniden organize edilmesi için gerekli bütün planlar hazırlanmıştı. Mr. Ward, «Kararları kendimiz alacağız,» demişti. «Grup içindeki diğer şirketler işimize karışmayacaklar.» Bu sözlere rağmen Karen şirketin cenazesi kaldırılıyormuş gibi bir duygu içindeydi. Çok uzun ve zahmetli bir cenaze töreniydi bu.

Bir hafta sonra Jean büroya göründü. Çok şık gri bir elbise giymişti, sarı saçlarının biçimini değiştirmişti. Yüzüne de renk gelmişti. Karen'i görünce şaşırtıcı bir samimiyetle sarılıp öptü. «Geri dönmek ne güzel. İngiltere'yi dünyaya değişmem.»

Ben çok iyiydi. Jean onu havaalanından doğruca kendi evine götürmüştü. Evde ona rahatça bakabilecekti. «İşe gelebilecek kadar iyileşmedi henüz,» diye devam etti Jean. «Bizim burada yalnız kalmamız onu biraz endişelendiriyor.»

«Haksız sayılmaz,» diye mırıldandı Karen. Ben yeni bir dadı bulmuştu. Saul bu konuda da haklı çıkmıştı. Gördüğü ve duyduğu hemen her şey onu hatırlatıyordu. Onu tamamen unutmanın imkânsız olduğunu çok iyi biliyordu artık. Özel-

likle geceleri, uykusu kaçtığı zamanlar, yalnız onu düşünüyordu.

Jean atölye ve büro arasında mekik dokuyordu. Hali tavrı ne kadar da değişmişti. Charlie ve James Ward'la çok ciddi bir tavır takınarak uzun uzun konuşuyor, tartışıyordu. Müthiş otoriter ve kendinden emin görünüyordu. Bu arada Karen'in yapması gereken işleri de yapıyordu. Öyle ki genç kadının varlığı yavaş yavaş gereksiz hale gelmeye başlamıştı. Karen günün birinde büroda yararsız bir eşya gibi kalacağını düşünmeye başlamıştı.

Bir gün Jean atölyedeyken Karen'e yaklaştı. «Bu akşam bizimle yemek ister misin, Karen? Ben şirketin geleceği hakkında seninle konuşmak istiyor. Bu meselenin seni ne kadar ilgilendirdiğini çok iyi biliyor.»

Beklenmedik bir davetti bu ve altında mutlaka bir şeyler vardı. Nazlanmadan kabul etti. Ayrıca Ben'e sonuna kadar dost kalacaklarını söylememiş miydi?

Yemek korktuğu kadar sıkıcı geçmedi. Üçü de yeni rollerine iyice alışmışlardı. Geçmiş bir kez daha bütünüyle unutulmuştu. Jean her haliyle Ben'in üzerine titriyordu. Ben'e gerçekten âşık olmalıydı. Çünkü her hareketiyle bunu ortaya koymaya çalışıyordu. Özellikle bakışları genç adamın üzerine sanki şefkat dolu pırıltılar saçıyordu.

Konuşma daha çok şirketin geleceği çevresinde gelişiyordu. «Bu sabah Saul'den çok uzun bir mektup aldım,» dedi Ben. «Japonya'dan yazıyor. Çalışmakta olduğu bir proje ile ilgili taslakların fotokopisini göndermiş. Düşünebiliyor musun, Karen, benim araştırmalarımdan yararlanmak istediğini söylüyor. Doğrusu çok şanslıyım. Ay-

rıca mükemmel bir yardımcım var.» Bu son sözleri Jean'e bakarak söylemişti. Birden pot kırdığını fark ederek sustu. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını öne eğdi. Bu arada Jean çay yapmak için mutfağa gitti.

Yalnız kaldıklarında Karen, sakin bir ses tonuyla, «Senin hesabına çok seviniyorum, Ben,» dedi.

Kısa bir an göz göze geldiler. Genç adamın bakışlarında kederli bir ifade belirmişti. Gülümsemeye çalıştı. «Biraz zaman kaybettim, Karen, ama sonuna kadar gitmeye kararlıyım. Peki sen ne yapacaksın? Özel bir planın var mı? Biliyorsun Saul, Londra'da çalışmanı istiyor. Bu konuda ne düşünüyorsun?»

Karen başını salladı. «Kesinlikle istemiyorum. Bir süre kadar evde oturup babama yardımcı olmayı düşünüyorum. Belki sonra bir okula girerim. Hangi konuda olursa olsun çalışmak istiyorum. Yeni şeyler öğrenmeliyim. Cuma günü bürodaki eşyalarımı toplayacağım. Zaten bana ait pek bir şey yok. Mr. Ward'a da söyledim.»

Ben'in alnında derin çizgiler belirmişti. Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. «Haklısın,» diye mırıldandı. «Ama yine de seni kaybetmek beni çok üzüyor. Kendini çok kötü hissediyorum. Şunu bilmeni isterim ki...»

Tam o anda Jean elinde çay tepsisiyle içeri girdi. Ben dudaklarını ısırarak sustu.

Karen çayını içtikten sonra kalktı. Bu eve bir daha gelişinde Jean ve Ben'i evlenmiş bulacağından kuşkusu yoktu artık. Arabasının içinde bir süre oturarak az önce ayrıldığı evin aydınlık pencerelerine uzun uzun baktı. Perdeler çiçek desenliydi. Sonra bakışlarını ıssız sokağa çevirdi. İçini ansızın bir hüzün bulutu kapladı. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini.

Eve döndüğünde annesi henüz klinikten dönmemişti. Babasının odasında ışık yanıyordu. Gecenin bu ilerlemiş saatine rağmen çalışmaya devam ediyordu. Karen sessizce odasına çıktı ve hemen soyunup yattı Hayatının sonuna kadar böyle mi yaşayacaktı?

Cuma kasvetli bir gündü. Her şey sislere bürünmüştü. Gri binalarla çevrili caddeler ıslaktı. Karen büroya girer girmez eşyalarını toplamaya başladı. İşi bitince Mr. Ward'la biraz konuştu sonra atölye bölümüne geçerek herkesle tek tek vedalaştı. Kendileri dururken Karen'in ayrılmasına çok şaşırmışlardı.

Mrs. Grayson, «Tek kelimeyle utanç verici bir durum,» dedi. Oradaki iki kız başlarını sallayarak bu sözleri onayladıklarını belirttiler. «Bizim hatamız yüzünden işinizi kaybediyorsunuz, Miss Lane. Böyle bir şey olmamalıydı.»

«Yanılıyorsunuz,» dedi Karen, gülümseyerek. «Çok farklı nedenlerden ötürü ayrılıyorum.» Mrs. Grayson'ın kuşku dolu bakışları ikna olmadığını ortaya koyuyordu.

Karen, Charlie ve Jean'le son çayını içti. Sık sık gelip onları ziyaret edeceği konusunda söz verdi. Sonra kalkıp orada bulunanlarla son kez vedalaştı ve paltosunu giyip dışarı çıktı.

Yüzüne çarpan soğuk havada onu kendine getirmişti. 'Cenaze töreni nihayet sona erdi,' diye geçirdi içinden. Araba parkına doğru giderken James Ward'la karşılaştı. Birkaç nezaket sözcüğü ve ardından hararetli bir el sıkışma...

Soğuk yağmur damlaları yüzünü ıslatıyordu. Gökyüzü her geçen dakika biraz daha kararıyordu. Arabasının kapısını açıp içeri girdi. Tam kontak anahtarını çevirecekti ki bir karaltının yaklaştığını fark ederek başını kaldırdı. O anda

kalbi duracakmış gibi oldu.

«Saul!» diye bağırdı. «Ne arıyorsun burada?» Bu çok saçma bir soruydu, çünkü şirket, otopark da dahil bütün binalarıyla ona aitti. «Japonya'da olduğunu sanıyordum,» dedi zayıf bir sesle.

«Oradaydım,» diye karşılık verdi genç adam. Sesi öyle sıcaktı ki, Karen içindeki buzların hızla eridiğini, damarlarında dolaşan kanın ısındığını, hızlandığını hissetti. «Bugün döndüm. Saatlerdir burada seni bekliyorum. Konuşmamız gereken önemli şeyler var. Haydi gel.»

Karen arabadan çıktı. Otoparkın sonunda duran Rolls Royce'u daha önce görmemişti. Birlikte hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdüler. Saul'ün eli alışık bir hareketle genç kadının belini tutuyordu. Karen arabanın rahat koltuğuna oturduğunda, 'Yoksa rüya mı görüyorum,' diye geçirdi içinden.

Saul direksiyonun başına geçtiğinde gülümsüyordu. Motoru çalıştırdı ve hareket ettiler. Karen hiçbir şey düşünemiyordu artık. Göz pınarında parlayan ve gittikçe büyüyen bir damla yaş sessizce yuvarlanarak yanağından çenesine doğru süzüldü. Ama Saul bunu görmedi.

Kentin dışına çıkmışlardı. Az sonra genç adam arabayı yolun kıyısına çekti ve motoru kapadı. Yağmur iyice hızlanmıştı. Sileceklerin çıkardığı ince ses dışında her yer sessiz ve sakindi. Uzun süre tek bir kelime konuşmadan yağmuru seyrettiler. Karen birdenbire hıçkırarak ağlamaya başladı.

Saul ona sokularak yavaşça sarıldı. Karen'in gözyaşları genç adamın dudaklarını ıslatıyordu.

«Arkaya geçelim,» diye mırıldandı Saul. Karen'in bir şey söylemesine fırsat bırakmadan kapıyı açıp çıktı. Genç kadın onu izledi. Sert ve soğuk bir rüzgâr iri yağmur damlalarını hızla

arabanın üzerine savuruyordu. Arka kapıyı kapattıktan sonra birbirlerine sarıldılar. Koltuk kuş tüyü kadar rahattı.

Genç adam Karen'in paltosunu sıyırıp çıkarırken, «Tanrım, senin için deli oluyorum,» diye mırıldanıyordu Onu bir yandan delice bir arzuyla öpüyor, öte yandan yumuşak yün kazağın üzerinden göğüslerini okşuyordu. Dili ve dudakları genç kadının boynunda ,kulağının çevresinde sabırsız dokunuşlarla dolaşıyordu. Bir ara uzaklaşıp üzerindekini çıkardı sonra yeniden sıkıca sarıldılar. Yeryüzündeki yaşam kadar eski olan o güçlü içgüdülere kaptırmışlardı kendilerini.

Uzun süre sonra hareketsiz kaldılar. Saul genç kadının vücudunu sıkı sıkı saran kollarını biraz gevşetti. «Üşümemelisin, sevgilim,» diye fısıldadı.

Karen güldü. «Üşümek mi? Şaka mı yapıyorsun?»

«Zatürree olmanı istemem. Sana anlatmak istediğim bir sürü şey var. Aslında konuşmak istiyordum ama bekleyemedim. Bekleyemezdim, çünkü...»

«Ben de bekleyemezdim,» dedi Karen, alçak sesle. «Utanma duygumu kaybettim galiba.»

Saul küçük bir kahkaha attı. Bir zafer gülüşüydü bu. «İlk hareketin senden gelmesini tercih ederdim doğrusu.»

«Konuşalım,» dedi Karen, ona iyice sokularak.

«Daha sonra. Önce uygun bir yer bulalım. Uygar insanlara yakışan sıcak bir yer. Söyle bana seni nereye kaçırayım?»

«Sana rastlamasaydım doğruca eve gidecektim.»

«Ev mi? Ne güzel sözcük. Seninle gelebilir miyim?»

Jes

Karen kazağını giyip, paltosunu omuzlarına aldı. Düğmelerden biri kopmuştu. Elleriyle saçlarını düzeltmeye çalıştı. «Bu durumda gidersek kuşkulanırlar,» dedi. Ön koltuğun arkasından başını uzatarak arabanın saatine baktı. «Biraz bekleyelim. Az sonra evden çıkmış olurlar. Böylece keşfedilmeden içeri girebiliriz.»

«Biliyor musun, otellerden bıktım artık, Karen, seninle birlikte olmak, sıcaklığını yanı başımda duymak istiyorum.»

Saul ön koltuğa geçerken, «Yolu tarif et,» dedi. «Size gidelim.» Arabanın motoru gürültüyle çalıştı ve Rolls Royce hızla hareket etti. Saul bir ara geriye dönerek, «Tutucu mudurlar?» diye sordu.

«Hayır,» diye karşılık verdi Karen. «Ama yine de biricik kızlarının daha önce hiç görmedikleri bir adamla fazla samimi olmasını istemezler, sanıyorum.»

Saul hafifçe fren yaparak, «Ama ben geleceği çok parlak bir adamım,» dedi. «Ayrıca biricik kızlarıyla evlenmek istediğimi açıklayabilirim.»

Bu sözler üzerine Karen bir an soluksuz kaldı. Hiçbir şey düşünemiyordu artık. Yavaşça arkasına yaslandı ve pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. Arada bir yolu tarif ediyordu.

«Elbette bizde kalabilirsiniz, Saul. Otele gitmenize asla izin vermeyiz.» Karen'in annesi gülümseyerek konuşuyor, bu arada gözlerini hafifçe kısmış Saul Marston'ı dikkatle inceliyordu. «Yukarıda misafir odamız var. Karen gerekli her şeyi hazırlar.»

Karen merdivenlerden uçarcasına çıktı. Kalbi yerinde duramayan bir kuş gibi kanat çırpıyordu sanki. Misafir odasındaki yatağın örtülerini değiştirirken anne ve babasının az önceki yüz

ifadeleri gözünün önünden gitmiyordu. Ailesiyle ne kadar övünse azdı. Az önce anahtarla kapıyı açıp içeri girmişler ve salonda kızlarını bir yabancının kolları arasında görmüşler ama yine de ses çıkarmamışlardı. Ses çıkarmak ne kelime, en ufak bir tepki bile göstermemişlerdi. Her zamanki gibi soğukkanlı ve kibar davranmışlardı. Saul de elinden geldiği kadar sempatik olmaya çalışmıştı. Yatağı yaptıktan sonra bir iki adım geri çekilip baktı. «Seninle yine birlikte olacağım, sevgilim,» diye yüksek sesle mırıldandı. «Ama bu gece değil.»

Yemek boyunca Saul eski bir aile dostuymuş gibi çok içten davrandı. Yemekten hemen sonra Mr. ve Mrs. Lane odalarına çekildiler Karen ve Saul salona geçip alev alev yanmakta olan şöminenin yanındaki kanepeye oturdular. Genç adam kolunu onun omzuna koyarak, «Onları sevdim,» dedi.

«Onlar da seni çok sevdiler.»

«Nasıl emin olabilirsin?»

«Onları çok iyi tanırım. Senden hoşlanmamış olsalardı yine nazik ama çok farklı biçimde davranırlardı.»

«Sen annenle mutfaktayken babanla konuştum. Evlilik konusunu açtığımda hiç itiraz etmedi.» Gülümseyerek Karen'in gözlerinin içine baktı. «Merak etme, kendisiyle eski kurallara uygun bir üslûpla konuştum.»

«Annem evlenme töreniyle ilgili planlara başladı bile. Temmuzda izne ayrılacak. Böylece evlenme tarihimiz de belirlenmiş oluyor.»

«Temmuz mu?» diye dehşetle bağırdı Saul. «Aman Tanrım, temmuza kadar bekleyemem. Bizimkilere haber verir vermez bu işi halledelim.»

«Ailen beni nasıl karşılayacak acaba?» Bu so-

runun yanıtını daha önce hiç düşünmemişti. Birden sinirleri gerilir gibi oldu. Saul'e derin bir sevgiyle bağlı başka insanlar da vardı.

«Seni çok sevecekler, eminim. En azından benim kadar.» Eğilip genç kadını boynundan öptü.

Karen onu hafifçe itti. «Lütfen kendinize gelin Mr. Marston,» dedi.

Genç adam içini çekti: «Haklısın. Sizinkilerin gösterdiği güveni kötüye kullanmamalıyım.» Yerinden kalkıp salonun içinde uzun bir tur attı. Sonra Karen'in önünde durup gözlerinin içine bakarak, «O halde konuşalım,» dedi. «Senden açıklama yapmanı istiyorum.»

«Açıklama mı? Hangi konuda?»

«Acapulco'da yediğimiz son akşam yemeğinden sonra koyduğun o garip tavır hakkında... Ben Clark'la evlenmek istediğini söylemiştin. Bunu sadece o akşam değil, pek çok kez söyledin. Japonya'da oturup uzun uzun düşündüm ve sonunda gidip Ben'le bu meseleyi ayrıntılı biçimde konuşmaya karar verdim. Ve bir ara uçağa atlayıp buraya geldim. Ama Ben evinde yoktu. Bunun üzerine komşularına sordum ve kaldığı yerin adresini öğrendim. Kapıyı çalarken heyecandan neredeyse kalbim duracaktı. Kapıyı yabancı bir kızın açtığını görünce öyle sevindim ki, neredeyse onu öpecektim. Karşıma sen çıkacaksın diye ödüm kopuyordu.»

«O kızın adı Jean. Jean McBride. Öyle sanıyorum ki çok yakında evlenecekler.»

«Dilerim mutlu olurlar. Evet, açıklamanı bekliyorum.»

Karen alt dudağını hafifçe ısırdı. O anda her şey öyle güzeldi ki geçmişe dönüp bakmak içinden gelmiyordu. Bütün olup bitenleri unutmak, belleğinden kazıyıp çıkarmak istiyordu.

Ama Saul çok ciddi görünüyordu.

«Sanırım biraz fazla gururluyum,» diye söze başladı. «Senin tarafından kullanılıyor olabileceğim düşüncesi beni çok kötü etkiledi.»

«Kullanılmak mı? Benim tarafımdan, öyle mi? Hayal gücünün sınırları yok, Karen.»

«Hayal gücüyle ilgisi yok bunun,» dedi Karen sakin bir sesle. «Bir gece yatak odanın kapısının önünde Liz Walker'la karşılaştım. İçeri girmek üzereydi ve üzerinde neredeyse şeffaf bir elbise vardı. Bana ne dedi biliyor musun? 'Sen,' dedi, 'Saul'le aramızdaki ilişkiyi kamufle etmek için kullanıldın ve artık işin bitti.' Evet, aynen böyle dedi ve sonra odana girip kapıyı yüzüme kapadı.» Sesi bir an titrer gibi oldu. «Gördüklerim hayal değil gerçekti, Saul.»

Genç adam kaşlarını çatmış hayretle ona bakıyordu. «Yoksa inandın mı?» dedi sert bir sesle. «Benim böyle davranabileceğimi nasıl düşünebilirsin? Daha bir gece önce birlikte olmamış mıydık?» Kilometrelerce uzaktan konuşuyordu sanki, sesi buz gibiydi.

'Bu konu hiç açılmamalıydı,' diye düşündü Karen. Bu konuşma çok kötü sonuçlar yaratabilir, hatta onu kaybetmesine bile yol açabilirdi. Ama başlamıştı bir kez. Sonunu getirmek zorundaydı.

Başını kaldırarak genç adamın gözlerinin içine baktı. «İnanmadım elbette,» dedi. «Hemen odama döndüm. Ama az sonra yan odada gülüştüğünüzü işittim. Sürekli gülüyordunuz. Sanki benimle alay ediyormuşsunuz gibi. Sonra kahkahalar kesildi ve derin bir sessizlik başladı. Daha fazla dayanamayacaktım. Merdivenlerden koşarak aşağı indim. Temiz havaya ihtiyacım vardı.»

Titremeye başladı. Saul'ün bir şeyler söylemesini bekliyordu. Az sonra genç adam her şeyin

bittiğini söyleyecekti. Ayrılacaklardı. Çünkü Saul duvarları dinleyen kuşkucu bir kadınla birlikte yaşamak istemeyecekti.

«Artık önemi yok bütün bunların,» diye fısıldadı Karen, gözyaşları arasında. Sonra şaşırtıcı bir şey oldu. Saul onun yanına oturarak sarıldı. «Zavallı küçüğüm benim,» diye fısıldadı. «Çok üzülmüş olmalısın. Şu anda o Liz Walker'ın uğursuz kafasını koparabilirim. Seni çok iyi anlıyorum. Ama düşündüğün gibi olmadı.»

«Yani, yanıldım mı?»

«Tamamen. Liz'le ilişkimiz Harry'yle evlenmesinden çok önce sona ermişti. Onu ben bıraktım. Ama o vazgeçmedi. Evlendikten sonra bile peşimi bırakmadı. O gün öğleden sonra onu karşımda gördüğümde dehşete kapıldım. Çünkü bir an önce seninle birlikte olmak için sabırsızlanıyordum. Onu hemen başımdan atmalıydım ama bu o kadar kolay olmadı. Havayı yumuşatmak için espiriler yaparak onu güldürmeye çalıştım. Neyazık ki yararı olmadı. Sonra onu kovdum. Hem de avazım çıktığı kadar bağırarak. Onu kolundan tutup sürükleyerek odadan dışarı attım. Odada bir dakika daha kalmış olsaydın ne yaptığımı görecektin.»

Bu sözlerden sonra derin bir sessizlik oldu. Karen düşünüyordu. Sonunda başını kaldırarak, «Yani gerçekten benimle birlikte Acapulco'ya gitmek istedin mi?» diye sordu.

Saul hayretle baktı ona. Sonra kendini toparlayarak, «Bak canım,» dedi. «İstersen bu konuyu kapatalım artık. Ne kadar acı çektiğini tahmin edebiliyorum. O gece yemekten sonra odana çıktığımda söylediğin sözler de beni çok üzmüştü. Bunları yeniden konuşup üzülmek çok anlamsız.»

Karen ellerini sıkıca kenetlemiş sessizce otu-

ruyordu. Bu konu ilk ve son kez bütünüyle konuşulmalıydı. Ama bu hiç de kolay değildi. Çünkü Saul ona sıkıca sarılmış yanağını saçlarına dayamıştı.

Zor duyulan bir sesle, «Liz Walker'ın o korkunç sözlerinden sonra düşünmeye başladım,» diye devam etti. «Meksika'ya gelmem için nasıl ısrar ettiğini hatırladım. Beni yanında götürmek ve orada bulunan insanlara sevgilin olarak takdim etmek istediğini düşündüm. Böylece Harry Walker karısıyla aranda bir ilişki olduğundan kuşkulanmayacaktı. O ana kadar inandığım ve güvendiğim her şey yerinden oynamıştı. Beni ilişkimizin en başından beri belli bir plana uygun olarak yönlendirdiğini ve kullandığını düşünmeye başladım.»

«Peki ya birlikte geçirdiğimiz o gece? Seni sevdiğimi söylediğim o an? Bütün bunların yalanlardan ibaret olduğunu mu düşünüyordun?»

«Böyle şeylere önem vermediğini sanıyordum. Hayatında pek çok kadın olmalı?»

«Evet, oldu. Ama çoğunun adını bile unuttum. Kafanda oluşturduğun bu hayali senaryo sona erdiyse şimdi beni dinle. Sana neler olup bittiğini anlatayım. İlk güne dönelim. Ben Clark'ın bürosunun kapısını açıp içeri giriyorum ve seninle karşılaşıyorum. Elinden geldiği kadar soğukkanlı görünmeye çalışıyorsun ama bakışların seni ele veriyor. Saçların omuzlarına dökülmüş, o güzel gözlerini yüzümden ayırmıyorsun. Ben ağır ağır sana yaklaşıyorum. Üzerinde beyaz bir bluz ve parlak kırmızı renkli bir etek var.»

«Ne giydiğimi hatırlıyorsun demek.»

«Ayağındaki çizmelerin topuğuna varana dek,» dedi genç adam. Hafifçe gülümsedi. «Beni ilk çarpan güzelliğin oldu. Ayrıca ne istediğimi çok iyi biliyordun ve başarılı bir iş kadını portresi

çiziyordun. Biraz telaşlı ve çok sevimliydin. Seni o sabah istedim Karen ve seninle birlikte olmaya karar verdim. Güzellik belirleyici değil burada. Çok daha ötede daha derin bir şeyler vardı. İstersen ilk görüşte aşk diyebilirsin. Her şey bir anda gözümün önünden siliniverdi sanki. O anda istediğim tek şey sendin. Ama önemli bir sorun vardı. Bu işi o anda nasıl bağlayacağımı bilemiyordum. Sonra planlar hazırlamaya başladım. Meksika'ya gelmeni neden istedim sanıyorsun. Hatırlarsan öğrenmek istediğim ilk şey Ben'le arandaki ilişkinin derecesi oldu. Onunla evleneceğini söyledin. Bunun üzerine mücadele etmeye başladım. Her zamanki gibi soğukkanlıydım ve kendime sonsuz güvenim vardı. Bilirsin başarısızlığa tahammül edemem. Yıllar önce hiçbir konuda başarısız olamayacağıma kendimi iyice inandırmıştım. Ama o gece yemekten sonra odana gittiğimde hayatımda ilk kez ağır bir başarısızlığa uğradığımı düşündüm. Japonya'dan dönüp Ben'le konuşana kadar bu duygu yakamı bırakmadı.»

Karen onun saçlarını okşayarak gülümsedi. «Başarısızlığa uğramış biriyle evlenmek istemezdim,» dedi.

Saul onun elini tutup avcunun içini öptü. «İlk kez oluyordu bu,» diye mırıldandı. «Seninle birlikte pek çok şeyi ilk kez tattım. Hayatımda ilk kez bir arabanın arka koltuğunda seviştim. İlk kez bir kıza bütün kalbimle, seni seviyorum, dedim. Ve hayatımda ilk kez evleneceğim. Lütfen çabuk evlenelim. Temmuza kadar bekleyemem. Lütfen.»

Karen gülmeye başladı. «İstediğin her şeyi sonunda elde ediyorsun. Eminim yine böyle olacak.»

sica

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………SON……..

Buraya Yüklediğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız. Aksi Taktirde Kitabin Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağım.
Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabi Beğenirseniz
Kitapçılardan Almanızı Ya Da E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.
Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabi Almanız İçindir.
Benim Bu Kitaplar Da Herhangi Bir Çıkarım Ya Da Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım
Yoktur.
Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz. Daha Sonrası
Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.
1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı
2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi
3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur
4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz
5)İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı
Tavsiye Ederiz
Bu Kitap Bizzat Benim Tarafımdan **By-Igleoo** *Tarafından*
www.CepSitesi.Net - www.MobilMp3.Net - www.ChatCep.Com - www.İzleCep.Com
Siteleri İçin Hazırlanmıştır. E-Book Ta Kimseyi Kendime Rakip Olarak Görmem Bizzat Kendim Orjinalinden Tarayıp Ebook Haline Getirdim Lütfen Emeğe Saygı Gösterin.
Gösterinki Ben Ve Benim Gibi İnsanlar Sizlerden Aldığı Enerji İle Daha İyi İşler Yapabilsin. Herkese Saygılarımı Sunarım .
Sizlerde Çalışmalarımın Devamını İstiyorsanız Emeğe Saygı Duyunuz Ve Paylaşımı Gerçek Adreslerinden Takip Ediniz.
Not Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.
Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi YönetimeBildirin
Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.
By-Igleoo www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net